

NAGYVÁRAD VISSZAFOGLALÁSA A TÖRÖKTŐL 1692-BEN.

(Első közlemény.)

A kalocsai főszékesegyház érseki könyvtárában egy — tudomásom szerint még eddig ismeretlen — egykorú kéziratra találtam, mely Nagyvárad visszafoglalásáról, valamint a vár és a város azon korbeli állapotáról értékes feljegyzéseket tartalmaz. Ebből az alkalomból foglalkozom itt ennek a nagyjelentőséggel bíró várnak a visszafoglalásával, felhasználva a róla eddig megjelent munkákon kívül az említett kéziratot, mely nagyban hozzájárul a törökök korabeli Nagyvárad képének s a város körül lefolyt eseményeknek felderítéséhez.

A gondosan, szép írással megírt kéziratnak — mely minden valószínűség szerint a szerzőnek idevonatkozó feljegyzéseiből saját maga által készített egykorú másolata — címlapján ez van:

Descriptio Varadini. Quo modo scilicet munimentum istud a Porta Ottomanica tam in œconomicis, quam militaribus administratum, quali militia munimentum, et qua arte a cæsareo exercitu expugnatum et recuperatum fuerit. Congesta et oblata per *Henricum Christophorum Schwegler* sacratissima cæsarea maiestate ad eandem obsidionem deputatum linguarum orientalium interpretem. Anno domini 1693.¹

¹ Várad leírása. Azaz: Hogyan igazgatta a Porta ezt az erősséget gazdasági és katonai téren, milyen katonasággal s a császári seregek hogyan vívták és foglalták vissza. Összegejtötte és leírta Schwegler Henrik Kristóf, a keleti nyelveknek ő császári felsége által a vár ostromához kirendelt tolmácsa.

Ez a leírás tehát — mint már a czíme is mutatja — adatokkal szolgál olyan dolgokra vonatkozólag, melyek eddig még ismeretlenek voltak, melyekről még a cs. és kir. hadilevéltár kéziratai is csak általánosságban szólnak, t. i. a török őrség számáról s annak élelmezéséről. Nem kevésbé becsesek a gazdasági dolgokra vonatkozó, s a különféle vámokról, adókról szóló feljegyzései. Mint a megnevezésből láthatjuk, a mű írója az eseményeknek közvetlen szemlélője volt, a törököknek a nyelvét értette; mint tolmács, bizonyára szerepelt az alkudozásoknál, a vár átadásánál, s így adatait közvetlen megfigyelésből szerezhette; esetleg valamely idevonatkozó feljegyzés állott rendelkezésére. Magáról az íróról egyébként keveset tudunk. A cs. és kir. hadilevéltár mindössze a következő felvilágosítást tudta róla adni: «Ueber Heinrich Christoph Schwegler sind in den Akten und Protokollen des k. u. k. Kriegsarchivs nur wenige biographische Daten enthalten. Das erstemal erscheint er 1680 als «türkischer Sprachknabe» (auch als «Sprachknabe der orientalischen Sprachen») genannt, reiste 1681 mit einem Gesandten an die Pforte nach Konstantinopel, zwei Jahre darnach zurückgekehrt, bat er um Ernennung zum Dolmetsch und wurde 1684 als «Felddolmetsch» angestellt. Als solcher machte er den Krieg gegen die Türken mit und blieb auch nach dessen Beendigung in Ungarn. 1710 wird er das letztemal erwähnt; er befand sich damals in Wien, wo er ein Haus besass. — Das Manuscript: «Descriptio Varadini» von 1693 ist in keinem der im Kriegsarchiv vorhandenen, einschlägigen Werken abgedruckt oder in Akten des Hofkriegsrates erwähnt.»¹

Feljegyzéseiből azonban az tűnik ki, hogy alapos ismerője

¹ A Magyar Könyv-Szemle 1883-iki évfolyama közli Csontos János tollából «A kalocsai főegyházi könyvtár kéziratai»-t, azonképen, a mint azokat Kovachich Márton György: «Repertorium manuscriptorum et monumentorum diplomaticorum, in expeditione diplomatico-literaria conscriptum anno 1810, 1811., 1812.» czímű, a Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárában levő eredeti kézirata felsorolja. Schwegler munkáját azonban a 280 kézirat között nem említi. Főt. Winkler Pál úr, a kalocsai érseki könyvtár kezelőjének a véleménye szerint ez a kézirat valószínűleg Nagyváradról került a nevezett könyvtár birtokába. Őszinte köszönetet mondok neki ez úton is, hogy felhívta rá a figyelmemet.

volt az itteni viszonyoknak, eseményeknek, s ennek alapján megbízható tollú írónak kell elfogadnunk.

«Macedoniai Sándorról mondják, — írja munkája bevezetésében, — hogy még könnyeket is hullatott, ha arra gondolt, hogy nincs senki, a ki az ő vitézi tetteinek emlékét az utókor számára megőrizze. Hiszen a természettől fogva olyanok vagyunk, hogy még a halálunk után is élni kívánunk az emberek emlékezetében, s minden vágyunk az, hogy tetteink öröklétű dicsfényvel övezzenek bennünket. Ennek a kívánságunknak tesznek eleget a codexek, a történelmi feljegyzések, melyek a multak eseményeit megörökítik.» Az újabbkori háborúknak már számos leírója akadt, a kiket ő utánozni nem kíván; munkája értéke abban rejlik, hogy — pro bono publico — leírja benne a váradi vár szerkezetét, az erődítéseket, s a vár védelmét.

«Úgy gondoltam tehát, hogy szükséges lesz ezeket a maguk igazi mivoltában összegyűjtött, mesterkéltég nélkül összeállított feljegyzéseimet — minthogy bennük sok szó esik gazdasági dolgokról is, — részben igen szerény ajándéku, részben tartozásom lerovása gyanánt, a legmagasabb udvari kamarának a legalázatosabban benyújtani.» A munka tehát mintegy jelentés az udvar részére.¹ A kézirat végéhez csatolt Thököly-féle oklevelek másolatai nem vonatkoznak a Várad körül lefolyt eseményekre.

I. Nagyvárad a visszafoglalás idején.

Közismért dolog, hogy Erdély különállása idején Nagyvárad egyike volt hazánk legfontosabb várainak. Annak bírása fontos volt a magyar királynak, Erdélyre, vagy a törökre egyaránt.² Zrínyi Miklós egyenesen azt ajánlja: «Ha Váradot vissza nem vesszük, ha Erdélyt elvesztjük, ne is hadakozzunk már azután, hanem avagy most, avagy sohasem; fussunk ki az országból, ha eztet

¹ Az udvar azonban más úton is — Hasslingen Tóbiás főszállásmester tudósításai alapján is — értesült az eseményekről. L. *Bunyitay V. Nagyvárad a török foglalás korában.* 67. l. 3. jegyzet. Schwegler leírása azonban sok tekintetben kimerítőbb.

² *Bunyitay V. Nagyvárad a török foglalás korában.* 1892. 8—10. l.

resteljük!¹ Bethlen Miklós gróf is fogadkozik, «... az hajamat el nem vágattatom, valamig isten Váradot Erdélynek vissza nem adja».² De még Ortelius is elismeri, hogy «ez az erősség egyike a kereszténység legértékesebb helyeinek».³ Érthető tehát a nagy érdeklődés, a mellyel magyar és török a vár iránt egyformán viseltetett.

Az eddig ismeretes egykorú följegyzések között azonban egyikben sem akadunk nyomára a vár XVII. századbeli állapotának pontos leírására. Egyik sem közli a vár pontos méreteit. A mi a vár külsejét, alakját illeti, erre nézve elsősorban az Ortelius munkájában 1598-ból fennmaradt térkép ad némi felvilágosítást.⁴ Ennek alapján írja le Bunyitay a várat az 1660-i elfoglalás történetében a következőképen:⁵ «Nagyvárad vára nem épült hegyen; lenn a völgyön áll a Sebes-Körös és a Pecze, régi magyar nevén: Hévjó, összefolyásánál. Összes erősségét öt bástyája, erős téglafalai s azok lábainál a széles és mély árok képezte, melynek vizét a beléje bocsátott meleg Pecze télen sem engedte befagyni.» Majd a visszavételről szóló részben ezeket mondja:⁶ A vár, mint napjainkban is, ötszögletű, minden szegletén egy-egy hatalmas bástyával, s a falak körül mély és széles árok,⁷ melybe vizet a Körös és Pecze szolgáltatott. A vár belső, emeletes házai, a vár alakja szerint, szintén öt oldalra s egymással összefüggőleg épültek, minélfogva valóságos belső várat (reduit) alkottak. A belvárost szintén kőfal kerítette, oldalain tornyokkal, s a Körös és Pecze vize folyta körül. A külvárosok közül a Körös balpartján Velencze, s a jobbparton Olaszi még szintén megvoltak, sőt ez utóbbit bele-

¹ Zrinyi Miklós Hadtudományi munkái 119. l.

² Bethlen Miklós önéletírása. I. köt. 193. l. *Magy. Tört. Eml.*

³ II. köt. 180. l.

⁴ A térképet közli *Bunyitay V.* A váradi püspökség története című munkájában III. köt. 308. l., továbbá *Rónai Horváth Jenő* a Hadtörténelmi Közlemények 1892-iki évfolyamában.

⁵ Nagyvárad a török foglalás korában. 15. l.

⁶ I. m. 62. s. köv. l.

⁷ A következőkben említett Kaiserfeld-féle térkép ezt az árkot «körülbelül 75 lépés szélességnek mondja.

vonták a vár megerősített vonalába. Palánkkal vették körül.» Nem igaz azonban, hogy Olaszit kőfal vette volna körül, csupán «földdel töltött palánk keríti, s eléggé nagy, de nem áthághatatlan árok.»¹ «Vize az ároknak, minthogy a Körösnél sokkal magasabban esik, nem volt, legfeljebb néha napján, mikor a Páris pataka megáradt. Különben ez a palánk a mai Nagyhid táján, a Körös partjáról indult ki, az Országút mentén a Páris pataka hídjáig vonult, holott a város egyik kapuja, az egykor úgynevezett Szent Egyedkapuja emelkedett. Innét azután, mindenütt a Páris-patak balpartján húzódott ismét a Körösig, melyet a mai Garasoshíd táján ért el.»²

A második idevonatkozó egykorú forrás, a *Theatrum Europæum* az előbbtől kevés eltéréssel a következőket mondja a vár 1660-i állapotáról:³ «Nagyvárad egy síkon, a Körös folyó mellett fekszik, mely a vár északi oldalán folyik el. Kelet felől kis erdőség van, melyről az emberek akkoriban azt tartották, hogy az ellenség rajta keresztül nem hatolhat. A vártól dél és nyugat felé a terjedelmes város terült el, mely azonban körfalakkal nem bírván, inkább egy nagy falunak volt nevezhető. Észak felől, a Köröson túl, számos és magas szőlőhegyek valának, de oly távolra, hogy senki sem képzelheté el, hogy onnét lövegekkel a várnak ártani lehetne. A vár maga ez időben két részből állott: A külső várból, mely öt tágas, téglával falazott bástyával, valamint szintén falazott, széles és mély, vízzel megtölthető árokkal bírt; továbbá a belső várból, melynek szintén öt bástyája volt; ez oly magasán volt építve, hogy egészen külön várnak látszott, s termekkel, valamint lakóhelyiségül szolgáló épületekkel bírt.» A két leírás keletkezése óta 1692-ig a vár képe alapjában véve nem változhatott, úgy hogy, habár méreteiben pontosan nem is, de főbb vonalaiban megszerkeszthetnők ezekből a visszavétel korabeli vár rajzát. Természetesen úgy a vár, mint különösen a város, a hosszas háborúkban igen megrongálódtak. Az 1692-i viszonyokat különben igen élén-

¹ Badeni Lajos őrgróf hadi jelentése a Nagyvárad melletti táborból, 1691 okt. 18. Bécsi cs. és kir. hadilevéltár 1691. 10. 6.

² *Bunyítay* V. I. m. 63. l.

³ IX. 33. l. Idézi *Rónai Horváth Jenő* a *Hadt. Közl.* 1892. évf.

ken tükrözteti vissza az a rajz, melyet Bunyitay Vinceze közöl «A mai Nagyvárad megalapítása» című dolgozatában,¹ a hol róla következőket mondja :² «E rajz eredetijét a Váradot ostromló seregnek tábornoki főmérnöke, Kaiserfeld Mátyás, ki utóbb Belgrádnál esett el, Váradon, az ostrom alkalmával készítette, mint azt sajátkezű aláírása igazolja. Jelenleg Bécsben a hadilevéltárban őriztetik.³ Hitelességéhez kétség nem fér.» A rajz 1692 május 20-áról kelt ; csak természetes, hogy a pusztulás még nagyobb mérvű rajta, mint az előző években lehetett. Álljon itt még Bunyitay magyarázata a rajzról, melyet azután egybevetve a két előbbi leírással, néhány fontosabb dologról tiszta képet nyerünk. «A rajz főhelyét, balról, a vár foglalja el. Falai között Szent László-székesegyházának már semmi nyoma, helyén egy nagy, ötoldalú várkastély emelkedik, kétségkívül ugyanaz, melyet még Bethlen Gábor épített. A kastély déli oldalánál egy mecset karcsú minaretje magaslik ki, s ez az egyedüli épség a várban ; körülötte minden egyéb pusztta, vagy épen rom. A vártól nyugatra egyemeletes, négyszögű épület áll fedetlenül, valószínűleg ugyanaz, melyet Varkocs Tamás egy régi klostorból alakított át kastéllyá. E körül, tehát a tulajdonképeni város helyén, nincs egyetlen egész épület ; leégve, lerontva minden. A váron túl kelet és dél felé, hol egykor Velenceze és Vadkert külvárosok álltak, házaknak már híre sincs ; csak a mecset háttérében emelkedik még valami magasabb fal, talán épen Vadkert egyházának romja. Lakható házak csupán a Körös jobbpartján, Olasziban állanak ; de ezek is ritkán, rendetlenül, a mint soraikat megbontotta a pusztulás. Egyébiránt Olasziról, épen a törökök kiűzetése korából, fenn van egy összeírás, melyből kitűnik, hogy e városrésznek mindössze csak 114 háza maradt meg, de kik laktak bennök? 53-ban hajduk, mint akkor a gyalog katonákat nevezték ; 8-ban huszárok ; 20-ban német katonák. Összesen tehát 81-ben ideiglenes lakók, kikhez, ha még hozzá vesszük, hogy 12 ház pusztán állt, kitűnik, hogy Olasziban, melyből akkor az egész Nagyvárad állt, csak 21 háznak

¹ Akad. Értekezések a történelmi tud. köréből. 1885. XII. köt. VI. szám.

² I. m. 7. l.

³ Levéltári jegye : Türkenkrieg. 1692. Nro 1. Alter Archiv Nro 8.

volt rendes lakója — 21 háznép ott, a hol egykor legnagyobb városaink egyike állt!»¹

Végül meg kell emlékeznünk Nagyváradnak egy, az országos képtárban levő egykorú rajzáról,² mely keletkezésének idejét tekintve a Bunyitay által közölt, fent ismertetett rajznál mindenestre korábbi. Aláírása: *Eigentlicher abriß der Türkischen Vestung Gross Waradein wie selbige den 2/12 october von der kayserlichen Armee belagert worden. A.: 1691—92.* A rajz baloldalán látható az ötszegletű vár, közepén a még ép, kéttornyú székesegyházzal. Tovében folyik el balról (kelet felől) a Pecze, melyet a rajz csak «ein kleiner Flus»-nak nevez. A vártól jobbra, nyugat felé terül el a város, Nagyvárad, fallal körülvéve; vele szemben, a Kőrös jobbpartján Olaszi. A vár még meglehetősen ép, Várad és Olaszi ellenben már több ponton felgyújtva, sőt Olaszi palánkját az ostromló sereg már több helyütt át is törte. Azok az épületek, melyekről Bunyitay a fenti leírásban említést tesz, még mind sértetlenül állanak. Azok tehát kétségtelenül az ostrom folyamata alatt pusztultak el. Látható a rajzon a Pecze vizével összeköttetésben levő árok is, mely a várat körülvette, s mely vizét a Peczeből nyerte.³

Mindezek a leírások a vár alakját, elrendezését illetőleg meggyeznek. A két utóbbi rajzból pedig világossá lesz, hogy úgy a vár, mint a város egész a visszavételig megtartotta régi képét. Épületei úgy szólván hiány nélkül fennmaradtak. Nem a török pusztította tehát el. De tönkre tette azokat a hosszas ostrom, úgy, hogy a kereszténynek kezébe már csak az összelőtt városnak a fentebb rajzolt romhalmaza juthatott.

A mi pedig a török hódoltság e tisztántúli részének politikai (kerületekre való) beosztását, a lakosság számát stb.-t illeti, ezekre

¹ I. m. 8. l.

² Közölve: Magyarország vármegyéi és városai: Bihar vármegye és Nagyvárad című kötetének 521. lapján.

³ *Szilágyi S.* A magyar nemzet története. VII. köt. 81. lapon szintén közölve egy rajz «Nagyvárad a XVII. század derekán.» (Egykorú fametszet után.) Ez tehát még a török foglalás előtti időből való.

nézve Schwegler utal azokra az 1660-ban, a vár török kézre jutása alkalmával, Debreczenbe került iratokra, a melyekben mindezek részletesen írva találhatók.

II. A vár őrsége.

Várad őrségét, melyről a Mittheilungen des k. k. Kriegsarchivs 1877-i évfolyama a császári és királyi hadilevéltárban levő feljegyzések alapján csak általánosságban emlékezik meg,¹ — «körülbelül 3000» főnyire tévén azt, — Schwegler kézírata táblázatban, részletesen tünteti fel.

Az érdekes kimutatás a következő: A török birodalom összes katonasága között az első helyet foglalják el a janicsárok. Ezeket tartják a birodalom oszlopának.² Volt belőlük Váradon két fajta, ú. m. a rendes csapatok (ordinarii) és a rendkívüli csapatok (extraordinarii, sive campestris, aut constantinopolitani).

A janicsárok rendkívüli csapatait (extraordinarii) alkotják azok, a melyeket — a rendes csapatokon kívül — vagy a hadseregtől, vagy közvetlenül a portától küldöttek valamely ellenségtől való félelem miatt, vagy általában háborús időben valamely erődítmény segítségére. Ezekből volt Váradon hat csapat — század — (odæ, sive cohortes).

¹ 272. lap. Egyébként talán nem lesz érdektelen, ha a nevezett feljegyzésnek idevonatkozó részét szó szerint közlöm: «Az erősségnek, mely lövészerrel és élelemmel jól el volt látva, körülbelül 3000 főnyi őrsége volt, 60—80 ágyúval; azonkívül védelméül szolgáltak a szilárdan álló Gyula és Jenő, Temesvárnál pedig 6—8000 tatár állott, akiket a szeraszkir a zalánkemeni csata után ennek az erősségnek és Nagyváradnak a fedezésére Thököly alatt oda küldött.»

Szó van még egy későbbi helyen az őrség számáról, t. i., hogy a várnak bombázása november 3-áig olyan kitünő eredménnyel folyt a keresztényekre nézve, hogy a vár őrsége 1500 szolgálatra alkalmas emberre olvadt le. (Dsebedsi Husszein török fogoly állítása. Kriegs-Archiv, Fasc. XI; 7b.) I. m. 273. l.

Ugyanez a feljegyzés a vár megadásánál 2000 főnyi őrségről, s ugyanakkora számú lakosságról tesz említést. 281. lap. A győztes sereg által a várban talált ágyúk száma 64 volt. I. m. 282. lap.

² A janicsárokat különben a keresztények gyermekei közül sorozták. Salamon F. Magyarország a török hódítás korában. 1886. 119. l.

Az elsőben, melynek élén maga a jani- csárok agája, Hasszán aga állott, volt.	180 ember
A másodikban volt	96 «
A harmadikban volt	88 «
A negyedikben volt	60 «
Az ötödikben volt	80 «
A hatodikban volt	65 «
Összesen	569 ember

A rendes katonaságot (ordinarii) alkották azok, a kik állandóan egy várat, vagy erősséget őriztek és sohasem, vagy csak ritkán cserélték fel őket.

Ilyen csapat — század — (odæ, sive cohortes) volt négy:

Az elsőben volt	66 ember
A másodikban volt	69 «
A harmadikban volt	66 «
A negyedikben volt	60 «
Összesen	261 ember

Vagyis volt a megszállás elején janicásár Váradon összesen 830 ember.¹

A gyalogságnak a második fajtáját alkotják azok, a kiket «hissarelus»-nak (hizáre) neveznek, s a kiknek kötelessége a vár, vagy erődítmény (arcis, seu fortaliti) kapuinak az őrzése. Ezeknek a kapitánya a várparancsnok, — castellanus, — a kit a törökök «dizdar»-nak neveznek; egy zászló alatt vannak mindannyian.

Volt pedig Váradon ilyen 150 ember.

A gyalogság harmadik nemét «asappus»-nak, — azáb — nevezik. Ezek a város, vagy a palánkok kapuit őrzik. Az azábok önkéntesek voltak, még pedig olyanok, a kiknek nem voltak feleségeik. (Azáb = nőtlen.) A törökök egyik törvénye szerint ugyanis «dicséretes, hogy főképp nőtlenek vegyenek részt a harcban.»²

¹ *Salamon F. i. m. 130.* la pján Váradon 4 odát, 622 janicásárt említ. (Oda = század.)

² *Salamon F. i. m. 1864. 115. l.*

Ilyen csapat (cohors) volt Váradon — az öt kapunak megfelelőleg — öt. És pedig:

az elsőben volt	90 ember
a másodikban volt.....	85 «
a harmadikban volt	80 «
a negyedikben volt	65 «
az ötödikben volt	60 «
Összesen	<u>380 ember</u>

A gyalogságnak a negyedik fajtája voltak a «martialis»-ok, martialócsozok; legtöbbször rászok, mindenféle szolgálatra rendelvek.¹ Legeltetésre alkalmas időben, midőn a lovakat a mezőre kiterelhették, ők voltak kötelesek őrizni a pasának a lovait. Egy zászló alatt voltak.

Ezek csapatában (cohors) volt 150 ember.

Voltak még a gyalogosok csapatában a «tormentarii» — pattantyúsok — és a «pyrobolarii» — gránátosok, — három zászló alatt. A «tormentarii», a kiket a törökök «topesi»-nak — ágyús — hívnak, a hajítógépeknél teljesítenek szolgálatot.

Ilyen volt egy zászlóaljban 66 ember.

A «pyrobolarii», — törökül «esebekesi» — a gyújtógépeket, bombákat s a puskaport kezelik. Ezek két csapatot (cohors) alkottak.

Az elsőben volt	40 ember
A másodikban volt	36 «
Összesen	<u>76 ember.</u>

Az egész gyalogságnak a száma kitesz tehát összesen eddig 1652 embert. Hozzászámítva még a hadiszertár (armamentarium) körül szolgálatot teljesítőket, lesz a gyalogság teljes száma 1682 ember.

A várban levő lovasság számát a következő kimutatás tünteti fel:

¹ *Salamon F.* i. m. 1864. 238. l. azt írja: Már Szulejmán idejében vesznek fel állandó béke idején is szolgáló katonáknak kevés számú kereszttyént a török seregbe, s ilyenek azok, kiket martialócsoznak neveztek. A magyarországi várakban is voltak ilyenek, s úgy látszik, oly szervezettel, mint a janicsárok, külön tisztek alatt, külön «odá»-kra osztva, s rendes zolddal.

A törökök lovassága között a legelső helyet foglalják el a «saimi» (zaimok), a kik, — mint szabad nemesek, — semmiben sem függnek az alai bégtől; a hatalmuk alá tartozó vidék fölött teljhatalommal rendelkeznek; birtokában vannak a «ius sanguinis»-nek; őket illették a kivetett pénzbírságok.¹

Ilyen volt Váradon 30 ember.

Utánuk következnek a «Sipahi» (szpahik), a kik a saját birtokaikon, vagy a nekik alávetett területeken kisebb pénzbírságokat róhattak ki. Azonban nincs «ius sanguinis»-uk; ezt, s a súlyosabb bűnügyeket illetőleg az alai bég alá rendelvek, a ki egyébként a pénzbírságot a szpáhikkal megosztja.²

A szpáhiknak, a kiknek kapitánya az alai bég, egy zászlóaljuk volt.

Volt pedig ebben a zászlóaljban 366 ember.

Utánuk a harmadik helyen vannak a «Ghunulli»³ (gönüllük)¹, valamennyien egy zászló alatt, élükön egy agával.

Volt ilyen 400 ember.

A negyedik helyen következnek a lovasok között a «Peschli»⁴, akik egy asperus-szal (oszpóra-val) kevesebb fizetést kapnak, mint a gönüllük. Ezeknek öt csapata (cohors) volt. És pedig

az elsőben volt	90 ember
a másodikban volt	80 «
a harmadikban volt	80 «
a negyedikben volt	75 «
az ötödikben volt	70 «

Összesen 395 ember.

Várad összes lovasságának a száma tehát 1191 ember.

¹ *Salamon F.* i. m. 113. lapján azt írja, hogy a 20,000 oszporánál több jövedelmet hajtó birtokot neveztek «ziamet»-nek, s birtokosát «zaim»-nak. A szubasik, a szpáhik őrmesterei, s az alai bégek, kik a szandzsákbégek alkapiányai voltak, birtak ziameteket. A ki 15 ellenség-fejet, vagy 15 nyelvet tudott szerezni, ziametet ka pott jutalmul.

² A zsoldos lovasok, vagy zsoldos szpáhik dandárai hasonlóképen a keresztény gyermekekből neveltettek. *Salamon* i. m. 109. l.

³ Gönüllü = bátorszívűek. *Velics* Török kincstári defterek. I. XXIX. l. Tulajdonképen önkéntesek.

⁴ Salamonnál «beslü».

Volt ezenkívül két csapat (cohors) Egerből és pedig az egyik gyalogos, a másik lovas.

A gyalogosok csapatában volt 230 ember

A lovasok csapatában volt 103 «

Volt még egy csapat (cohors) Szent-Jobb-ról, — melyet a törökök «Sentsoi»-nak neveznek, — továbbá, a kik a szomszédos helyekről ide összejöttek. Ez a csapat kitett összesen 437 embert.

Várad összes katonaságának, a gyalogságnak és a lovasságnak a száma tehát lesz együttesen a megszállás előtt 3643 ember.¹

III. Az őrség élelmezése és ellátása. Adónemek. Vámok.

A janicsárok mindannyian, — úgy a tisztek, mint a közkatonák, — minthogy ezeket a porta rendelte, illetve küldötte ki évenként, a szultán kincstárából kapták a fizetésüket.

A zaimok és a szpáhik pedig a saját birtokaikról éltek.

A szpáhik részére kiadott rendelet, illetve törvény értelmében minden szpáhinak háromezer oszpora volt a fizetése évenként. Ezt az összeget a meghódított területnek a lakói fizették. És pedig kiki arányosan annyival járult hozzá, hogy az említett összeg kijőjjön. Kimondották azért, hogy mindegyik alattvaló, a kinek a birtoka tehermentes, elegendő szénán, árpán és fán kívül öt egész tallért köteles fizetni szpáhijának. Azonkívül mindenből, a kicsiny dolgokból épen úgy, mint a nagyokból, otthon és a mezőn egyaránt tizedet kellett adnia. A sertések után pedig, — minthogy a töröknek ezt enni tiltva volt, — pénzt fizettek. A kinek rendes mezei laka (villa) is volt, hadjárat esetén öt tallért tartozott adni szpáhijának.

A zsellér pedig, a kinek majorja, vagy háza nem volt, a falu szpáhijának csak egy tallért fizetett, azonfelül egy oka vaját és egy szekér fát.

A többi katonaság, — a lovasok épen úgy, mint a gyalogosok, — készpénzben kapta a zsoldot; ámbár a birtokosok a tisztek-

¹ Hogy az ostromló sereg száma mennyi volt, s milyen ezredekbe állott, erről pontos adataink még eddig nincsenek. *Bunyitay* i. m. 72. l.

nek olykor-olykor adtak ajándékot, nem ugyan kötelességből, csupán érdemeiknek a megjutalmazásául.

A gönüllük naponkint 15 oszporát, azonfelül jó esztendőben két nagy véka árpát kaptak.

A beslük naponként 14 oszporát és jó esztendőben két véka árpát kaptak.

A hisszárék és az azábok fizetése volt naponként 7 oszpora.

Azok a falvak, melyek a zaimok és a szpáhik hatalma alá tartoztak, még más, rendkívüli adó fizetésére is kötelezve voltak, ugyanis minden hadjárat esetén bizonyos összeget kellett fizetniök. Béke idején pedig, ha a porta valamelyik agát, vagy csauszt a pasához küldötte, kiki méltóságának, vagy vagyonának megfelelően ajándékokkal látta el.

Ezeket a költségeket, még ha néhány ezer aranyat kitett is, az alattvalóknak mind meg kellett fizetniök.

Mint hogy pedig Váradon és Olasziban az utak mind fákkal voltak szegélyezve, a midőn a körülfekvő falvak valamely közös munkára összejöttek, fákat is tartoztak magukkal hozni, kötelesek voltak azokat elültetni, s a hol szükséges volt karókkal is körülvenni.

Váradnak a török uralom idejében, háromféle jövedelme (vámja) volt. Az elsőt a várban szedték. Ez a szultánt illette, s az ő kiadásainak a fedezésére szolgált. A második a nagyvezéré volt, ehhez tartozott Diószeg vára is sok más faluval együtt; különösen pedig a bihari dombvidékről gyűlt be sok pénz, szüret alkalmával. A harmadik volt Ali pasáé, a győzőé, a vár elfoglalójáé, a ki az egyes falvakból szintén igen sok adót szedett össze.

Vásárokat évenként kétszer tartottak. Nem ugyan magában az erődítményben, hanem az alatta elterülő Szőlősön, a jenői kapun kívül.

A hetivásárokat kedden, az évenkintieket a város szentjének és Egyednek napján (szept. 1.) tartották, mely napokon a szeke-
rek és állatok után a bócsai hídnál igen sok pénzt szedtek össze.

Hogy pedig az egyesekért mit kellett fizetni, a következőkben találjuk.

Országos vásárok alkalmával úgy a vevő, mint az eladó a portéka után adót tartozott fizetni. A vásárolt tárgyra az adó

lefizetése után vörös jelzést tettek, minek utána azokat a tárgyakat kiki elvihette. A váradi præsiariusok — őrséghez tartozók — azonban ez alól kivétettek.

A bócsai hídon átmenő minden egyes szekér után fizettek 10 asperust (osporát), azaz 6 cruciferust.

Minden ló után fizettek 5 asperust, azaz 3 cruciferust. Az ökör után, — ha a bócsai hídon túl adták el, — vevő tartozott fizetni 50 asperust, a mi osztrák pénzben kitesz 30 cruciferust.

A leölésre szánt állat után fizetett a mészáros 10 asperust, a mi kitett 6 cruciferust.

A leölés után szintén tartozott fizetni a mészáros 10 asperust = 6 osztrák cruciferust.

A tehén után ugyanazt kellett fizetni, a mit az ökör után.

A juh, kecskebak, vagy a nőstény kecske után kellett fizetni 4 asperust.

A gödölye és bárány után a mészáros nem fizetett semmit, de a piacon az említett állatok után úgy a vevő, mint az eladó külön-külön 3 asperust fizetett.

Egy korsó bor után, a melyet a keresztyének a lakásukra hazavittek, — ha még a saját szőlőjükből is, — 75 asperust tartoztak fizetni, a mi osztrák értékben kitett 45 cruciferust.

A méznek tonnája után fizettek 25 asperust, azaz osztrák értékben 15 cruciferust.

Bármiféle csomag, — németül «Pallen» (Ballen) — után fizettek a vásárban 86 asperust, azaz 57 cruciferust.

Volt ezenfelül az adás-vevésnél még más szabály is. Tudniillik ezer asperus érték után 50 asperust, vagyis 30 osztrák cruciferust kellett fizetni.

A megrakott kocsi után fizettek 20 asperust, azaz 12 osztrák cruciferust.

A lóra helyezett teher után fizettek 5 asperust, azaz 3 osztrák cruciferust.

Úgy a ló-, mint az ökörbőrért a vevő is, meg az eladó is fizetett külön-külön 15 asperust, a mi kitett 9 osztrák cruciferust.

A juh, vagy kecskebőr után fizetett a vevő 3 asperus vámot.

A kósó után fizetett a vevő 3 asperust.

Egy vég posztó után fizetett a vevő 5 asperust, azaz 3 cruciferust.

Egy oka dohány után fizetett a vevő 2 asperust.

Egy oka selyemfonál, — «gespunnenes baumbwollenes garn» — után fizetett a vevő 2 asperust.

Egy pár lebbeli, — csizma — után fizetett a vevő 3 asperust.

Pokrócz, — «Kotzen» — után fizetett a vevő 5 asperust, = 3 osztrák cruciferust.

Egy takaró — «baumbwollenes decken» — után fizetett a vevő 17 asperust = $9\frac{2}{3}$ cruciferust.

Vörös, női mellény — camisola — után fizetett a vevő 5 asperust, azzaz 3 cruciferust.

Ennivalók, mint alma, körte, dió, s a zöldségek után nem kellett vámot fizetni.

IV. A magyar korona jogai a török hódoltság tiszántúli részében.

Tudjuk, hogy a töröknek behódolt területek és a tulajdonképeni magyar királyság között mindvégig fennállott a kapcsolat, a mennyiben t. i. a magyar király jogai — némi tekintetben, — a hódoltság területén továbbra is érvényben maradtak.¹ Sőt az adózást a szultán és a magyar király között kötött szerződések szabályozták. Ezek a szerződések az egész magyarországi hódoltság területére nem egyformán állottak. Így a tiszántúli hódoltság területén, melynek élén majd a gyulai, majd a temesvári, majd pedig a jenői pasa állott, — s melyhez Nagyvárad is tartozott, — a magyar királyt a következő adók és jogok illették :

1. pont.

Eleintén az említett területen évenként minden ház után hatvanöt oszpora adó — közönségesen Haussteuer, — volt fizetendő, és pedig Szent György (ápr. 24.) táján. Későbbben azonban

¹ L. erre nézve részletesen *Salamon F.* i. m. 310. és köv. l.

ezt az adót még 10 oszporával fölemelték, úgy, hogy évenként minden ház után 75 oszporát kellett fizetni.

2. pont.

Minthogy az egész országban fennmaradt az a régi szokás, hogy mozgósítás esetén a hadi költségekre minden ház után egy forintot kellett fizetni, mely adót közönségesen hadiadónak, Kriegssteuer-nek neveztek, ennélfogva ez állól a behódolt váradiak sem voltak mentesek, hanem az említett összeget épen úgy megfizették.

3. pont.

Minthogy régi szokás szerint a behódolt budaiak minden ház után Szent György nap (ápr. 24.) táján 20 oszporát, Szent Márton nap (nov. 11.) táján pedig ismét 20 oszporát fizettek, amit portaadónak neveztek, ennélfogva a királyi rendelet értelmében az említett adót a behódolt váradiak is épenúgy kötelesek voltak fizetni.

4. pont.

A gyümölcs, gabona, zöldség és más egyéb természetett dolgok után a törvény szerint tized volt fizetendő. Mégis, ha valamely mohamedánusnak volt szőlője, az nem tizedet, hanem az egész szőlő után öt oszporát fizetett. Ha pedig az ilyen szőlőt keresztény ember megvette, a szokásos tizedet le kellett fizetnie.

Ha azonban a muzulmán, a kit a tized illetett, a bort vonakodott elfogadni, a decima helyett minden egyes akó bor után öt oszporát kapott.

5. pont.

Más volt a census a szántóföldek után, a melyet márcziusban kellett fizetni.

Szokásban volt ugyanis, hogy a helységhez tartozó minden egyes telek után 22 oszporát fizettek. Azok után pedig, a melyek művelés alatt állottak, tizenkettőt.

A telkeket három osztályba sorozták. Az elsőbe tartoztak

azok, a melyek nem voltak nagyobbak 60 jugerumnál ; a másodikba azok, a melyek 80, vagy 90 ; s a harmadikba azok, a melyek jugerumból állottak. Az osztályozás egyébként a föld termékenysége alapján történt. Az itt említett jugerum hosszúságában és szélességében 40 lépést tett ki.

Ha valamely mohamedánusnak nem messze a várostól volt telke, s azon ürügy alatt, hogy nem földművelő, hanem városi polgár (a városban lakik), attól a telektől nem akart adót fizetni : nem volt felmenthető ez alól, mivel az adót nem a személy, hanem a föld után szedték. Ha azonban a telket műveletlenül hagyta, akkor az említett adót nem kellett megfizetnie.

6. pont.

Egy méhkas után egy oszporát, öt után egyenkint a felét fizették decima gyanánt. Ezt az adót aratás idején kellett beszedni. A mely helynek a fennhatósága alá tartozott az a telek, a melyen a méhkas volt és a kinek a területén a mézgyűjtés idején állott, azon hely urának tized volt fizetendő. Megjegyzendő azonban, hogy, ha a méhkas a mézgyűjtés idején más területen, s az adó beszedése idején ismét más területen volt, akkor a tized fele itt, a másik fele pedig amott volt fizetendő.

7. pont.

A régebbi időben szokássá vált, s ezt a szokást szentesítették is a régebbi rendeletek, hogy két malacz után egy oszporát fizettek decima helyett. Nem sokkal később azonban egy királyi rendelet meghagyta, hogy minden egyes malacz után egy oszpora fizetendő ; ez a rendelet ezen a tiszántúli részen is életbe lépett. Tehát ettől fogva a hódoltságban élő keresztyének minden egyes malacz után egy oszporát fizettek. Ha pedig a malaczt leölték, minden egyes után két oszpora volt fizetendő. Ha eladták, adó gyanánt szintén két oszporát fizettek.

8. pont.

A királyi törvények elrendelték, hogy minden ház köteles a falu, vagy város urának egy szekér fát szállítani, vagy pedig a fa

árát pénzben megfizetni. A szántóföldek vagy kertek után pedig, ha abba dinnyét, ugorkát, vagy más effélét vetettek, két oszporát kellett fizetni.

9. pont.

A nagyobb malmok után az adó harminczkét, a kisebbek után tizenhat oszporában volt megállapítva.

10. pont.

Ha a hódoltságban valakinek a háza mellett még kertje is volt, a gyümölcs után, a melyet ott termelt, nem kellett megfizetni a tizedet, ha maga használta el. Ha azonban a gyümölcsöt eladás czéljából a piacra vitte, a tizedet meg kellett fizetnie.

11. pont.

Régebben az volt a szokás, hogy a területeknek az urai az aratás és a szüret idején az engedélyért a meghódítottaktól két-három oszporát kicsikartak, s a tizedet sem fogadták el természetben, hanem azok helyett a meghódítottak bizonyos összeg pénzt helyeztek letétbe, s még csak az összes járandóságot be nem fizették különféle végrehajtási díjakkal zsarolták őket. Azonkívül az alai bégek, a bírák és vajdák kényszerítették a meghódítottakat, hogy ígás barmaikkal, s lovaikkal napokon át szénát, s fát hordjanak, s más efféle szolgálatokat teljesítsenek; nemkülönben takarmányt, kenyeret, húst, tyúkokat, s más egyéb élelmiszert hamis ürüggyel, s erőszakkal raboltak el. Régebben az ilyen és hasonló méltánytalanságok, igazságtalan zsarolások s zabolátlanságok miatt nem volt szabad ellenkezni, vagy az elől kibujni. Újabban azonban súlyos bírságolás és büntetés terhe alatt szigorúan eltiltották az efféle visszaéléseket, zsarolásokat a hódoltság ezen részében is.

12. pont.

A házassági törvény értelmében az eljegyzett leányért hatvan, az ujólag eljegyzett özvegy asszonyért harmincz oszpora volt fize-

tendő. Ha az illető szegény volt, akkor az említett összegnek csak a felét fizette. Hogy pedig ez a pénz kit illetett, az a menyasszony apjától függött. Ugyanis a kinek a hatalma alá a menyasszony atyja tartozott, ez az eljegyzési pénz azé az úré volt.

Az özvegyekre nézve más szabály volt érvényben. Tudniillik a melyik birtokon, vagy faluban az esketés történt, az eljegyzési pénz annak a birtoknak, vagy falunak az urát illette.

13. pont.

A juhok után fizetett adó mértéke a következő volt. Bármely falunak a lakói két bárány után egy oszporát fizettek, még pedig áprilisban, a mikor tudniillik a bárányokat a juhoktól egészen külön választják. Ebben a kerületben azonban meg volt állapítva, hogy az olyan juhok után, a melyek az egész esztendőn keresztül egy helyen tartattak, öt után fizettek egy oszporát, vagyis száz juh után húszat.

A legelők után a census ez volt: Ha a legelő, a melyen a nyáj legelt, a nyáj tulajdonosáé volt, akkor a legelő után adó gyanánt, bármekkora volt is a nyáj, egy közepes nagyságú juhot adott. Ha azonban a nyáj idegen területről való volt, akkor a legeltetési adó, ha a nyáj nagy volt, akkor egy nagy, ha közepes volt, akkor egy közepes, s ha kicsiny volt, akkor egy kicsiny juh volt. Ezen rendelkezéseknek ellenszegülni bárkinek szigorúan tilos volt.

14. pont.

A juhnyájak és a szarvasmarhák őrizetére vonatkozó szabály a következő volt:

Ha valamely ökör, ló, vagy öszvér másnak a vetésébe ment, akkor az állat tulajdonosa a föld gazdája számára a szántóföld körül öt fát volt köteles ültetni, meghatározott távolságra egymástól, s azon felül öt oszporát fizetett bírság gyanánt. Ha tehén tévedt a vetésbe, a telek gazdája részére négy fa volt ültetendő és négy oszporát kellett fizetnie bírságul. Ha csikó, vagy borjú ment a vetésbe, minden egyes után egy-egy fa volt ültetendő, s egy-egy oszpora bírságul fizetendő. Ha juh ment a tilosba, kettőért kellett

ültetni egy fát, s fizetni egy oszporát. Ha az említett büntetéseket megfizették, akkor az állatot megölni, avagy fülét, vagy farkát levágni tilos volt, hanem csakis az előírt módon volt szabad elégtételt venni.

Abban az esetben, ha valaki az állatot, szarvasmarhát, megölte, vagy ütés által megsebesítette, s tettét azzal okolta meg, hogy az állatot onnan már többször elzavarta, s bírságot nem követelt, akkor a bírónak volt kötelessége megvizsgálni, vajjon volt-e akkora a szántóföldben tett kár, mint a mennyit az az állat megért. Ha az okozott kár kisebb volt, akkor, a ki az állatot agyonütötte, érette értéke szerint megfizetett.

Ha pedig valakinek a faluhoz közel, vagy a falun belül, avagy ahhoz a vízhez közel volt vetése, a hol az állatok és szarvasmarhák inni szoktak, azt bekeríthette, ha ezáltal másnak kárt nem okozott. S ha a vetésben mégis valami kár esett, azért senkit nem okolhatott, s az állat tulajdonosa semmi kártérítést nem tartozott fizetni.

Ha valaki a szarvasmarhát, vagy egyéb állatot éjszaka behajtotta a vetésbe, vagy pedig a kerítést összetörte, hogy az állatok bemelessenek, akkor kártérítésre köteleztetett, s azonkívül bírságot is tartozott fizetni. Ha azonban az illető szegény volt, akkor testileg bűnhődött.

15. pont.

Ha valamely alattvaló a földművelésre alkalmas területet valamelyes okból három éven át műveletlenül hagyta, s így a tized nemfizetéssel a szpáhinak vagy urának kárt okozott, akkor az a telek a birtokostól elvehető, s másnak adható volt. Ha azonban az előbbi tulajdonos az okozott kárt hajlandó volt megtéríteni, s a földet művelni akarta, akkor másokkal szemben elsőbbségi joga volt, s birtokát visszakapta.

Ha a telek művelését a víz vagy más olyan körülmény akadályozta, mely a földművelést nyilvánvalóan lehetetlenné tette, akkor a birtokot nem lehetett elvenni, még kevésbé másnak adni. Legelőnek s szénatermelés céljából azonban meg lehetett hagyni a birtok egy részét műveletlenül.

16. pont.

A makkosok után is meg volt állapítva a census. Voltak ugyanis hegyek, melyeknek erdői után adót kellett fizetni. És pedig a szabály a következő volt: Ha a malaczkok hosszú ideig, éjjelnappal a makkosban voltak, akkor mindegyik malacz után egy oszpora volt fizetendő. Az olyan malaczkok után azonban, a melyek hat hónapnál nem tovább és csak nappal voltak a makkosban, este pedig a faluba visszatereltettek, nem kellett fizetni semmit. Ha pedig az erdő gazdája azt tapasztalta, hogy a malaczkok az erdő fáiban kárt tesznek, azokat onnan elzavarhatta. A legtöbb hegyi erdőben azonban a legeltetést nem gátolta senki.

17. pont.

A behódolt keresztyének közül azok a kirendelt vagy választott bírák, előljárók és más hivatalnokok, a kik az adót és a különféle járandóságokat beszedték vagy más közhivatalt viseltek, — szolgálataikra való tekintettel, — az említett terhek alól felmentettek; a házadót, valamint a katonai adót azonban — éppen úgy, mint mások — ők is megfizették.

Ha valaki kihágást követett el vagy a büntetésnek ellenszegült, akkor — ha gazdag volt — száz, ha szegény volt, ötven oszporára büntették. A kik nyakkalodára — fagallér — esetleg halálos büntetésre voltak ítélve, azokat a tanácsnak tudtával s beleegyezésével átadták az alai bég embereinek, hogy a bűn nagysága szerint büntessék az illetőket.

18. pont.

Az említett kerületekben a behódoltak közül sokan jelentkeztek a szpáhiknál, a kik bármiféle foglalkozásra vállalkoztak, leggyakrabban pedig kereskedést folytattak. Abbanhagyván a földművelést és a termelést, csekély jövedelmük miatt a szpáhihoz fordultak munkáért, nehogy a nehéz megélhetés folytán a vidéken inséget idézzenek elő.

Egy királyi rendelet elrendelte tehát, hogy ezek az említett emberek nem tizedre, hanem a tizednek megfelelő összeg megfize-

tésére köteleztessenek, kiki vagyonának és állásának megfelelően. A decima helyett járó, említett pénzösszeg beszolgáltatásának ideje «Rus kassem» volt, mely idő Szent Márton napja tájára (nov. 11) esett.

A földművelők között a mértékekre nézve is nagy volt a különbség. Némelyek ugyanis kis, mások nagy mértéket fizettek. Hogy tehát az egyenlőség mégis megőriztessék, a királyi rendelet meghatározta, hogy a mérték negyven oka legyen, azaz kilenczven osztrák font, melynél többet vagy kevesebbet adni szigorúan tilos volt.

19. pont.

Minthogy az elhanyagolt és elveszett birtokok és elkobzott jószágok és a szökevények után befolyó jövedelem csekély volt, a királyi bőkezűség folytán ez a pénz is a szpáhiknak vagy a falu birtokosának engedtetett át. Kimondatott azért, hogy ha csak az említett pénz összege a tízezer oszporát meg nem haladja, az nem az állampénztárba vagy az uralkodó magánpénztárába fizetendő, hanem maradjon meg a szpáhiknak.

20. pont.

A viasz mindenütt vagy a kincstárt, vagy a császári magánpénztárt illette ; éppen azért a köz- és magánember egyaránt megállapítani tartozott, hogy kinek kell azt a meghatározott értékben beszolgáltatni, a honnan azután ismét eladásra került.

Éppen azért nem volt szabad a falvakban a behódoltaktól viaszt erőszakkal kicsikarni.

21. pont.

Idők folytán szokásba jött, hogy évenként választottak minden egyes faluban bírót, a ki az év végén köteles volt lemondani. Így ebben a hivatalban egymást felváltva követték a falu lakói.

A bírák pedig éppen úgy, mint bármely más falubeliek, úgy az ingatlanok, mint a személy után járó adókat, a melyek a kincstárt illették, tartoztak megfizetni. Más, rendkívüli adófizetéstől és a tizedektől azonban mentesek voltak.

22. pont.

A réteket és legelőket illetőleg a következő eljárást kellett követni. Ha a rétet már lekaszálták, s a szénát onnan elhordták, akkor az állatokat a legelőről elűzni, vagy azokat a szabad járásban ott akadályozni tilos volt.

23. pont.

A pénzbírságok és hasonló dolgok azokban a falvakban, a melyek a kincstárnak, a pasának vagy a zaimoknak voltak alávetve, közvetlenül a falu urához tartoznak. Azokban a falvakban pedig, amelyek a szpáhiknak vannak alávetve, fele részben az alai béghez, fele részben pedig annak a falunak a szpáhijához tartoznak.

24. pont.

Mint hogy ezen a tájon, egészen a Tiszáig hajózható folyó nincsen, a halászatra a tizedek — valamint más, erre vonatkozó dolgok is — megállapítva nincsenek, hanem mindenkor a pasa tetszésére bízzák.

V. A vár ostroma az 1691. év végéig.

A keresztyének serege 1691 október 12-én érkezett Várad alá. A váradiak már jó előre tudtak ezek jöveteléről, készültek is az ostromra, sőt segílyt kérő csauszt is küldtek a portára. A császári seregek azonnal hozzáláttak a vár körülrörolásához.¹ A közelben fekvő Szent István nevű hegyen néhány nagyobb ágyút és mozsarat helyeztek el,² melyekkel a várost és a vár falait háborgathatták. Egyszersmind megkezdték a futóárkok készítését Olaszi felé, mely helyet a megszállás hetedik napján — minekutána az ellenség már felgyújtotta — el is foglaltak, s örséggel raktak meg. A következő napon átkeltek a Kőrösön és a Pecze vizén, s magát a várost tá-

¹ Tulajdonképen a vár már 1689 óta ostromzár alatt állott. *Szilágyi* A magy. nemz. tört. VII. 492. l.

² *Bunyitay* V. i. m. 70. l. 10 ágyút és 2 mozsarat említ.

madták meg. Néhány napi nehéz küzdelem árán a kapuig jutottak. Kétségbeesett védelem után a török ezt is felégetvén, teljesen megsemmisítette, s így került ez is egy heti viadal után a mieink kezébe. Most aztán teljes erejükből a vár ellen fordultak.

A szép városnak a pusztulását követő negyedik napon (okt. 27.) kezdtek meg a vár lövését az ágyúkból és mozsarakból, s néhány nap és éjjel leforgása alatt több ezer golyót löve a várra, rettenetes pusztítást idéztek elő. Emberi és állati testek, letépett kezek, lábak, fejek röpködtek a levegőben. A makacsul védekező törökök azonban a rémítő veszedelemnek és a mérhetetlen kárnak ezekben a napjaiban sem akartak hallani a vár feladásáról. A keresztyének felszólítását két ízben is visszautasítván, embereiket felelet helyett fegyverrel úzték vissza.

Bádeni Lajos Vilmos örgróf azonban éppen nem csüggedve a vár bevehetését illetőleg, sőt még inkább ösztönöztetve, elrendelte a már fogyófélben levő bombáknak és ágyúgolyóknak a pótlását. Majd több napon keresztül a magyarok által Csonka-kapunak, a törökök által pedig Tzingijnianum-nak nevezett kapu jobb felől levő bástyáját lövette, melynek felső részét el is pusztították. Minthogy pedig már a közeledő hideg tél kezdte éreztetni erejét, tábornokaival tanácsot tartva, elhatározta, hogy a vár körülzárásához megteszi az előkészületeket. Egyszersmind erről a császári udvart úgy levélben, mint élőszóval is értesítette.

A míg a keresztyén seregek a körülzánczolás munkáját végezték, addig a tatár csapatok, élükön Galga szultánnal, a törökök pedig Topal Hussain basával, s a Thököly-féle felkelőkkel, kik között maga Thököly is ott volt, majd Jenőre, majd meg Gyulára mentek, a segélynyújtásnak a módját keresve, s bár egy részük Várad felé is egészen a ker. seregek előőrseiig jött, a császáriakkal megütközni még sem mert, sőt rövid idő multán teljesen visszavonult. Váratlan eltávozásuknak az oka — a mint későbbben a menekülőktől és a foglyoktól kitudódott — nem csupán a legrettentőbb éhség, hanem a vezérek között keletkezett egyenetlenség is volt, minek következménye az lett, hogy kevéssel utóbb Kemenpes Ahmet basát, aki azelőtt Nándorfehérvár főparancsnoka volt, megfojtották.

A Thököly-féle csapatokból — Temesvár felé való visszavonulása közben — 30—40, sőt több emberből álló csoportokban sokan

Szegedre, Szolnokra és a keresztyének táborába menekültek, gyalogosok és lovasok egyaránt. Ott majdnem mindannyian a Molnár-ezredhez és a magyar lovas csapatokhoz osztattak.

Miután a körülzárolással elkészültek, s mozsarakkal, ágyúikkal és más szükségeseikkel ellátták magukat, ezer német gyalogost és kétszáz lovas, továbbá a Molnár-ezredet néhány száz magyar huszárral és szentjobbi hajduval Olasziban helyezték el.

Mindezeket így elrendezve, november 15-én a váradi mezőkről a tábor megindult Debreczen felé.¹ A váradiak — kik között több, mint kétezer fegyveres volt — bosszankodva a körülzárás miatt, a várból ki-kitörtek, s az elpusztult városban található vagy a keresztyének által hátrahagyott fákat szedték össze.

Midőn a tatár kán és a szeraskir a török katonasággal Várad alól visszafordult — mint fentebb említettük — elhatározták egymás között, hogy a hadi dolgokban nem eléggé járatos Abdi Lathif basa helyébe alkalmasabb embert állítanak és pedig Ibrahim basát, a ki jelen volt Buda, majd pedig Nándorfehérvár megszállásánál, ez utóbbi helyen el is fogatott, s Steinau generálishoz került, később azonban 6000 arany váltságdíj árán szabadon bocsáttatott. Mindezt Gyuláról a lehető leggyorsabban levél által tudtul adják a váradiaknak, hogy t. i. a régi basát állásától megfosztják, az újat pedig Gyulára rendelik, hogy innen — alkalom adtán behatolván a várba — nekik segítséget vigyen.

Midőn erről a váratlan hírről Abdi Lathif értesült, követet küldött Drinápolyba, 12 lóval, két bájos leánnyal és becses ajándékokkal, hogy a portánál érdekében közbelépjen. Ugyanettől azt is üzenté, hogy a sereg által újonnan választott basa, a ki most Gyulán van, az ellenségtől való félelem miatt már régóta ott késlekedik, mi által Váradot végveszedelembe juttatja. A váradi katonaság ehhez a követséghez még négy embert jelölt ki és pedig Muharrem agát, Haszan zaimetet és két szpáhit, ú. m. Alit és Mehemmetet, hogy nem csupán a vár végzetes helyzetét vigyék hírül, s a segítséget sürgessék, hanem akár jó, akár rossz, de határozott választ is hozzanak.

Hogy mik történtek ezalatt Váradon, azokat részint a mene-

¹ Ectől kezdve az ostromló sereg főhadiszállása Debreczen volt.

küldöktől, részint a törökök által elbocsátott keresztyén foglyoktól tudjuk. Az az Ali nevű szpáhi pedig, a ki a fent említett követségben a portára küldetett, visszatértében fogságba jutván, mindezeket megerősítette. Ekképpen nyilvánvalóvá lett a keresztyének előtt, hogy Váradot karddal és bombával megadásra nem kényeszeríthetik. Éppen azért szükséges és felette fontos, hogy az ostromzárt tovább folytassák. Bádeni Lajos az ostromlók vezérévé, egyszersmind a tiszántúli hadak fejévé Styrheim gróf lovassági tábornokot tette. Midőn pedig a francia háborúk miatt a császári vezérre, Styrheimra a birodalomban, a Rajna mellékén lett szükség, helyettesül a tiszántúli hadakhoz Auersperg gróf rendeltetett, a ki már korábban is igen nagy szorgalommal dolgozott a vár körülszanczolásán. Bár őt valami fontos ügyben a császári udvarban elég sokáig visszatartották, de végre is december tizenhatodikán Debreczenbe szerencsésen megérkezett.

A következő napon a fentemlített Ali nevű török fogoly Várad alól Debreczenbe vitetvén, a legsúlyosabb büntetéssel való fenyegetés hatása alatt a következőket mondotta :

Igaz, hogy a váradi basa egy emberét a török portára küldötte. Vele volt ő is, s a másik három emberrel a temesvári basához ment, s ott a vár siralmas helyzetét, s napról-napra rosszabb sorsra jutását elmondotta. Az azt felelte, hogy csak viseljék állhatatos lélekkel a veszélyt, s ne kételkedjenek a segílyt illetőleg. Ő mindenképpen segítségükre fog menni. Egyszersmind két embert a portára küldött, a kik ismerve a kiállott sok szenvedést, ügyük érdekében annál nagyobb nyomatékkal dolgozzanak. Esküvel erősítette azonban, hogy a segílygről semmi biztosat nem hallott. Mert, hacsak magától az Istentől nem, de se a hazájukba visszatért tatároktól, se a törököknek a Nissa folyó alatt téli szállásra vonult seregétől segílyt a legkisebb mértékben sem remélhetnek. Gabonájuk van ugyan még néhány hónapra való, de a legnagyobb részét a tűz és a bombázás tönkre tette. A mi kevés fájuk még van, azt a legvégső szükség esetére tartogatják. Az őrség közül igen sokan betegségben pusztultak el.

Auersperg tábornok néhány nap mulva Váradra érkezvén, az őrségeket s hadi állásokat megvizsgálta, s a melyeket hiányosaknak talált, kipótoltatta. A legnagyobb súlyt arra fektette az ostrom-

zárban, hogy az ellenségnek a várba jutását mindenképen megakadályozza. Ez idő tájban a várból többen a mieinkhez menekülvén, ezek egyértelműleg vallották, hogy a szükség napról-napra növekszik. Elpanaszolták, hogy ők az éhségtől kényszerítve, s a fa hiánya miatt jöttek ki a várból, a hol háromféle élelmiszert osztanak szét és pedig az előkelő állású embereknek búzát, a janicsároknak kétszersültet, a szegényeknek pedig már megdohosodott, élvezhetetlen kölest. Még a tisztek közül is sok elpusztult már a különféle betegségtől. Volt nap, a mikor húsnál több holttestet találtak, melyeket részint a tereken, részint a falakon temettek el. Az utcákat állati hullák borítják; már maguk a janicsárok is csüggedtek a kiállott sok szenvedéstől, s legfőbb kívánságuk, hogy valamiképen segíthessenek bajaikon.

December 23-án a jení kapun mintegy 30 janicsár kijövén, meg akart szökni. Minthogy azonban a mieink észrevették őket, közülök kettő megsebesülvén, egy halott hátrahagyásával kénytelenek voltak a várba visszamenni. Ugyanezen időtájban Muharrem aga és Kamper szpáhi, a kiket a segélykérés miatt a török portára küldöttek, visszajöttek, s a néppel és a közkatonákkal elhitették, hogy a segítség rövid időn belül megérkezik. Titokban pedig a főembereknek őszintén megvallották, hogy a nagyvezir lábai elé jutván, Várad végzetes helyzetét eléje tárták, s könnyhullatások között kérték, hogy ezt az oly nagy fontosságú és nagyjelentőségű erősséget még idejekorán segítse meg. A nagyvezir azonban komor tekintettel végigmérvén őket, kemény szavakra fakadt: «Takarodjatok innen, kutyák! Lehetetlen dolgokkal engem hiába zaklattok! Menjetek vissza Váradra, s az utolsó csepp véretekig védelmezzétek magatokat, mert különben itt pusztultok el!» Ilyenképen minden remény elveszett a segítségre.

Minthogy Muharrem agát a nagyvezir felelete nem elégítette ki, a tatár kánhoz ment. Várad veszélyes helyzetét neki is éppen úgy elmondotta, s alázatosan kérte, hogy legalább ő segítse meg Váradot, mint «a török birodalom legfontosabb erősségét.»¹ Azonban reménysége itt is odaveszett, habár itt is könnyhullatások

¹ Tudvalévő dolog, hogy Várad nem volt a török birodalom legerősebb vára. A követ túlzással, csak a nagy szorultság idején nevezhette annak.

között könyörgött. A tatárok kánja ugyanis ezt mondotta: «Mi a mult esztendőben a ti kérésekre és előterjesztésekre 60,000 fegyveressel mentünk arra a vidékre, s titeket és a tartományotokat minden ellenségtől megszabadítva, nektek csorbítatlanul visszaadtuk. Ti azonban bennünket arról a vidékről, a melyet nekünk zsákmányul átengedtetek, végül is kizavartatok. Erdélyben részint a csatákban, részint az éhség következtében sok ezer embert vesztettünk. S még a nehéz út által is megviselve, csekély sereggel tértünk vissza saját hazánkba. Vajjon annyi emberünk elvesztéséért ki kárpótol bennünket? Éppen azért mi levesszük rólatok a kezünket, s ha az egész tartományt elfoglalják is, mi nem törődünk vele.» Hogy Muharrem aga csakugyan ilyen válasszal tért vissza, azt több fogoly és szőkevény megerősítette.

Ez a két hír úgy a közkatonáknál, mint a tisztelnél különféle véleményt keltett. Hogy tehát megbizonyosodjanak a dolog felől, három embert, ú. m. Ozmán zaimot, Mehemmet agát és egy — közönségesen — Pego-nak nevezett egyént újból elküldöttek, hogyha már igaz hírt nem hozhatnak a segítség érkezéséről, legalább költött jó hírekkel térjenek vissza. És hogy nagyobb nyomatékot adjanak a dolognak, a tiszték többször zajt ütöttek a várban, mintha az erődtmény előtt már ott állana a segélyül kívánt katonaság, mely a keresztyéneket a vár alól elzavarja.

Ez a gyakori küldözgetés méltán keltett gyanút a keresztyének között, hogy talán titkos ellenség rejtőzködik valahol, melyről senki sem tud. Ezért a főparancsnok, Auersperg tábornok, az Olasziban levő magyar katonaságot megbízta, hogy Gyula és Jenő felé kutassák át a vidéket. Körülbelül ugyanezekben a napokban egy Ahmet nevű török Jenőből ideérkezett, s titokban Olasziba belopózott. Vajjon kémlelni jött-e, vagy övéit akarta elárulni, semmiképen sem akarta bevallani. De a következőket beszélte el:

A jenői pasának, Schahin Ahmetnek, az őrsegen túl több katonája nincs. Azt hallotta, hogy a tatárok kánja, Galga szultán, a ki az előző nyáron a sereget vezette, Kemenpes Ahmet szeraszkiert a nagyvezér előtt igen erősen befeketítette, hogy minden tettében önző célok vezették. Ezért a nagyvezir csak az alatt a feltétel alatt hagyta meg állásában, ha Váradot az ostromlóktól megszabadítja. S már nagyban gyűjti is a sereget erre a célra.

Mint hogy a keresztyének a szökevényektől megtudták, hogy a várban nagy a fahiány, az öttingeni ezred parancsnoka, Bäuman Ferencz, a ki a körülsánczolás munkáját vezette, hogy a megszállottakat még nagyobb szükségbe juttassa, éjnek idején a várhoz közelebb eső kertekben és helyeken minden fát kivágatott és a táborba vittetett. Ezután tehát már a szerencsétlen törökök kénytelenek voltak a fagyökereket kiásni a földből. Mint hogy azonban a keresztyének sokszor megzavarták őket a munkában, a mit nem tudtak nappal kiszedni, a mieink a rákövetkező éjjel elvitték. A végső szükség által kényszerítve, már a befagyott Kőrösön is általmentek s a szomszédos szőlőkertekben kalandoztak. Egy részük harcza elegendett a hajdukkal, a többiek pedig az időt és az alkalmat kihasználva, ezalatt fát gyűjtöttek. E közben folytonos kitérések közben majd Olaszira, majd a németekre csaptak, s a bombázással és ágyúzással igen sok kárt okoztak lovakban és katonákban egyaránt, különösen őrségváltás idején.

Így tehát az ellenség ébersége és ellenállása miatt már nem lehetett rá remény, hogy ebben a vége felé járó esztendőben Várad a keresztyének kezébe kerüljön.

Dr. VÁNYI FERENCZ.

I. RÁKÓCZY GYÖRGY BELEAVATKOZÁSA A 30 ÉVES HÁBORÚBA.

(Első közlemény.)

Bethlen Gábor halála után Erdély jó ideig nem ártotta magát bele a vallási színezetéből mindinkább kivetkőződő harminczéves háborúba. Ez nem azt jelentette, mintha nem is lett volna hajlandó az újra való beavatkozásra. Ellenkezőleg. 1639-ben Rákóczy György igenis készülődött háborúra, május havában hadai szaporítására már a felemelt adókat is kivetette. És a mi meglepő volt nála, szándékát egyáltalán nem titkolta, annyira nem, hogy Ferdinánd megbízottja, Bercsényi Imre előtt is leplezetlenül kimondotta, hogy a svédek, francziák és hollandok ígérenek neki a háború tartamára 6000 német zsoldost és 300,000 tallért az első évre, 200,000-et a következőkre és sok minden mást. A nevezett hatalmak részéről ezenkívül, ezt sem hallgatta el, oly irányban is folyik izgatás a portán, hogy ha a szultán nem venne is részt a nagy háborúban a perzsa hadjárata miatt, legalább engedje meg Erdélynek, hogy az aldunai vajdákkal együtt harcolhasson a Habsburgok ellen. S neki — úgymond — a hadakozás ellen semmi ellenvetése se volna. A támadás azonban, jóllehet, széles körben gondosan elő volt készítve, még sem következett be, legalább egyelőre nem. Ennek okát ugyan Szalárdy úgy adja elő, hogy Rákóczy mind megőszült idejére s a portával megerősödött állapotára s a haza szép csendességére nézve is nem örömet akarja vala magát oly bajos dologban egyvelíteni, melynek kimenetele igen bizonytalan és nagy szerencsén forgana, feltvén szép békességes országát, fejedelmi házáat és szép gazdagságát kockáztatni, de a történeti valóság mégis más volt. Az t. i., hogy a hosszára nyúló perzsa háború miatt ideges

IV. Murad szultán erélyesen leintette őt. S mikor meg 1640 elején a háború végeszakadtával a padisah hajlandó lett volna a Habsburgokat megtámadtatni, meghalt s utóda a gyönyörhajhász Ibrahim a béke fenntartására késznek nyilatkozott, ha Ferdinánd ellene nem segíti sógorát, a lengyel királyt. Bécs és Konstantinápoly között hosszas alkudozások után a béke létre is jött 20 évre Szőnyben, 1642 márcz. 19-én.

Habár Rákóczy György 1639-ben nem is léphetett fel III. Ferdinánd ellen, azért mégsem tett le támadó szándékáról. Tervét ébrentartották Alstädt, Biesterfeld és Piscator német tanárok, a kik folyton irogattak a külföldi udvarokhoz, ezek meg ő hozzájuk és urukhoz, mint Dubois is 1642 őszén. Azonkívül követek is jártak-keltek egymáshoz szakadatlanul. A sok követjárás Bálintfi Balázs, Szent Páli István és Gaudi András részvételével végre is megtermette azt a szerződést, a melyet a gyulafehérvári udvar kötött 1643 ápr. 26-án egyfelől, a francia király és a svéd Torstenson követei másfelől eme feltételek alatt :

1. magát, hitvesét, gyermekeit, híveit, erdélyi és magyarországi birtokait Rákóczynak megvédelmezik ;
2. fejedelemségét visszaszerzik, ha elveszené és trónja visszaszerzéséig évenként 40,000 tallért fizetnek neki ;
3. a háború első évében 200,000, a további években 150,000 tallért kap és 3000 embert a háború egész tartamára ;
4. a békekötésbe őt belefoglalják ;
5. úgy Magyarországon, mint Erdélyben a r. kath., ágostai és helvét hitvallás szabadságát követelik.

Hátra volt még a porta engedélyének a kinyerése, a mely nélkül a rendek veszélyesnek tartották a hadakozást. De a fejedelem annyira benne volt a háborús kedvben, hogy szept. közepén a svéd követ unszolására a nélkül is késznek mutatkozott belevágni a háborús vállalkozásba. Mindazonáltal a tanácsosai józan tanácsán járt és jobbnak ítélte szép szerével, alkudozások és egyezkedések útján elnyerni a porta beleegyezését. Meg is kapta oly feltétel alatt, hogy Bethlen Gábor vármegyéiért fizet 20,000 tallért, az egész északkeleti ország részért pedig 40,000-et. Már most, mikor érkezett ki hozzá az engedélyokmány, nem tudjuk, de az bizonyos, hogy 1644 jan. 2-án már feltétlenül a kezében volt.

Mielőtt hadjárata rendszeres taglalásába bocsátkoznánk, még csak arról óhajtunk beszámolni, mik voltak a zászlóbontásának az okai és minők voltak a háborús előkészületei?

Az első kérdésre a feleletet megadja udvari papja, Szalárdy. Indító okai — úgymond — nem kevesek, a többek között ezek is:

1. az helvetica és augustana evangelica confessiók szabados gyakoroltatások végett Bocskai s Bethlen Gábor jó emlékezetű fejedelmek által lett pacificatiókban valaminemű complanatiók, igazítások voltak, azok mindenestül felforgattattak.

2. Majd 200 templomok, ha nem többek foglaltattak el az evangelicusoknál: az keresztyén predicatorok paróchiáikból erőszakkal kihányatnának, azoknak hallgatói erős büntetések, nyomorgatások, záloglások, bírságlások, tömlöczözések alatt szokatlan pápistai czerimóniákra és vallásra kényszerítettének, melyekről való gravaminájok csak meg sem hallgattatnának. Mint az 1638. gyűlésben azoknak elővételét és orvoslását valóban urgeálták, de csak elhallgattatván semmire azokban elő nem mehettek vala.

3. Magára t. i. a fejedelemre és fejedelmi házára, mind akkori palatinus gr. Eszterházy Miklóstól, de főképen a kassai generalistól, gr. Homonnay Jánostól, sok becstelen és gyalázatos szókkal terhetetett, Kocsis György lett volna neve előtte.

4. De mindezeknél nehezebb, egy mocskos pasquillus is bocsáttatván ki, abban nemcsak fejedelmi házok, de a kegyes életű és idősb fejedelemasszony is nagy rútul és mocskosan marczangoltatott.

A felkészülését illetőleg viszont, a mi nagy gondra és tervszerűségre vall, becsületére legyen mondva a fejedelemnek, történetírója ezt hagyta fenn: már néhány esztendőktől fogva minden municziókkal, öreg lövészszámokkal, mozsárokkal, tüzes serszámokkal, laptákkal, granátokkal, jó pattantyúsokkal várait és zaigházait elkészítette, minden váraiban feles társzekereket parancsolván csak nagy titokban csináltatni s azokat éléssel megrakotván elegendő vonómarhákkal s emberekkel mindenórára készen tartani. Az ország népét is megintette volna ugyan a készenlétel felől, de mi volna szándéka a belső embereken kívül, senki sem tudhatja vala.

II.

Az erdélyi fejedelem 1643. év őszén tett intézkedéseiből III. Ferdinánd megértette, hányat ütött az óra. Ő is megtette az ellenintézkedéseit. Mindenekelőtt felkelést hirdetett a fejedelem ellen és Puchaim tábornokot egy hadosztállyal bevezényeltette az országba, a mire a nádor még egyszer vállalkozott a békítési kísérletre. Igaz, eredménytelenül, mert Lippay primás és más főpapok a király lelkiismeretére kötötték, hogy ne tegye a vallás ügyét alku tárgyává. Avval bátorították a nemengedésben, hogy az erdélyi katolikusok mellé ígérkeztek, továbbá a porta le fogja inteni Rákóczyt, legalább az a híre járta, s végezetül a dán-svéd háború is kitört, már pedig mindez víz az ő malmára. Ferdinánd tényleg nem tágított, mire Rákóczy a cselekvés terére lépett.

Elsőben 1644 január 3-án Gyulafehérvárott országgyűlést tartott, a melyen előadta terveit és hadviselése indító okait, mire a rendek megadták a szükséges adót és katonát, indulási határidőül pedig febr. 2-át tűzték ki, gyűlhelyül viszont az erdélyi hadak részére Kolozsvárt, a partiumbelieknek meg az érmelléki Piskoltot jelölték ki; azután felkészülődni haza mentek.

Elérkezett febr. 2-ika. Gyulafehérvárott jóval hajnal előtt a fejedelem az ország dobjával megadatta a jelet a készülőre, mire udvari népe és zsoldos hada a belső városban a nagy templom előtt a piaczon sorakozott fel a zászlai alatt; mezei hadai a Szent György-kapun kívül csoportosultak. Ezalatt a lovait is felnyergeltette, majd udvara népétől kísérve templomba ment kérni hadjáratára Isten áldását.

Istentisztelet után trombiták és dobok adták hírül a parancsát a felülésre és az indulásra. Hadi népe zászlóit és a sűrű kópják lobogóit csakúgy verte-rázta a reggeli szellő a levegőben, a miből az öregebb katonák szerencsés végzést jövendöltek. A fejedelem még aznap megérkezett Kolozsvárra s miután egyesült az ország népével, lövészerszámain, hadi nehézségeit, társzekereit, székely és magyar gyalogsága, továbbá a városok csapatai kíséretében átindította a Meszesen, nyomukba eredve maga is. Oly csendben ment végbe a kiérkezése, hogy Ferdinánd végváraiban csak akkor tudták meg, a mikor már a felkelése okait elősoroló leveleit a vár-

megyék és kapitányok nyakába küldte a Meszesen innen Piskolt körül jártában, a hová a partiumbeli megyék, a váradiak és a hajdúság csoportosultak Zaránd megye és a jeneiek kivételével, mert ezeket a véghely oltalmára itthon hagyta.

A csatlakozásra való felszólításnak meglett a maga jó fogantja, mert mikor Egresen, Almáson, Margitán és Székelyhidán át előtte járó hada nyomán Balogra megérkezett, ezt írhatta a feleségének, hogy alig szállott le a szánkójáról, máris hozták neki vezéreinek, Kornis, Ibrányi és Bornemissza leveleit, a melyek szerint Szatmáron és Kállón innen mindenki mellé állott, megye, hajdú és főúr egyaránt. Igaz ugyan, hogy a főnemeselek közül Károlyi Ádám Nyirbátorban csak akkor, a mikor meglátta «a portájának szegzett álgýukat». A szabolcsi hajdúság kezdettől fogva jó szívvel volt hozzá, a miről még febr. 7-én tettek neki jelentést a Kornis testvérek. A hajdúk eme hajlamukat később is megtartották irányában s Gyulay Ferencz kapitánysága alatt odaadóan is harczoltak az ügyéért.

Viszont voltak ám olyanok is, magánosok és várak, közöttük Szatmár és Kálló, a melyek nem egykönnyen adták be a derekukat. Ezeket erőszakkal hajlították Rákóczy hűségére. Így például a daczoskodó Kállóval és Szatmárral se sokat teketóriáztak, hanem ostrom alá fogták, mialatt az előhadak febr. 9-én már a Hegyaljáig nyomultak elő.

Szatmárt Kemény János és Gaudi András mintegy 9000-nyi magyar-székely-német haddal kezdték szorongatni. A várvívóknak nagy könnyebbségükre volt a kemény tél. A Tisza és Szamos ugyanis beállt annyira, hogy jegük megbírta még a nagy faltörő ágyúkat is. Az ostrom során a vívók átköltöztették lövészszámaikat és municziójukat a Szamoson és a keleti parton vetett sánczból erősen lödözték az észak-nyugati bástya kazamatáját. Az őrség eleinte Zoltán Józsa alatt keményen tartotta magát, utóbb a városbeliek mégis jónak látták magukat semlegességre kötelezni, míg a vár birtoka elválik.

Evvel egyidejűleg Kálló körül is kialakul a gyűrű. Kapitánya, Barkóczy László kezdetben nagyon keménykedett, kötötte az ebet a karóhoz, hogy így meg úgy fogja védelmezni a várát utolsó lehellenetig. Katonái azonban élénken emlékezvén a rakamazi harczkor

való romlásukra, olyat találtak előtte mondani, hogy csak nem régen épültek ki a veszedelmükből, a városukat nem engedik újból felperzselni. Elvégre nem törökkel, hanem keresztény fejedelemmel van dolguk, a kivel szép szerével is lehet dűlőre jutni, csak meg kell találni a módját. Az űrség illetén hangulatára való tekintettel a kapitány megadta magát, a mikor kérték tőle a várat és értésére adták, hogy ne makaeskodjék, mert ha már a gránátokat hányják a nyakába, későn lesz. Lovasaival az egy mérföldnyire lévő Kállósemyénbe ment hódolatra az épen hálásra beérkező fejedelemhez. Lovas és gyalogos egy havi fizetést kapott tőle ajándékba s miután Nyáry Bernátot tette meg főkapitánynak, az űrséget hűségére esküdtette.¹

Másnap febr. 17-én, a fejedelem, kiáltványt bocsátott ki, a melyben felsorolja fegyverrekelésének az indító okait. Többek között azt is hangoztatta sérelméül, hogy a 13 vármegye 1640 óta évenként megtalálta a császár Ő felségét és a nádort, de minden haszon nélkül; dorgálással, feddással és pirongatással eresztették vissza. Zárja a manifesztumát avval, hogy nem hajlandó túrni tovább hivalkodó szemmel hazája veszedelmét, nemzete elnyomtatását. Bizonyosságul hívja Istent, hogy nem magánokból nyúl fegyverhez, hanem csak az ország statutumait akarja helyreállítani, a haza és a vallás szabadságát megvédelmezni.²

Rákóczy nem sokat késik Kállón, hanem a Nyírségen keresztül febr. 18-án Gávára jőve Vencsellőnél átkel a jég hátán a Tiszán. Gyorsan halad előre, mert a kemény tél kedvez a szállításnak. Lövészerszámaint és társzekereit minden fennakadás nélkül vitte át Sárospatakra, a hová ez nap ebéd idején meg is érkezett személye szerint, míg a hadait Tokaj alatt a Tisza partjára és a Bodrog mellékére rakatta, várva Tokaj és Kassa sorsának az eldőlését. Patakon se marad sokáig, hanem, miután Zemplén, Borsod, Abauj, Ung, Bereg és Ugoesa megye tisztelgését fogadta, Kornissal felrándult Kassa megtekintésére. A vár különös benyomást nem tett rá. Febr. 21-én ugyanis azt írja róla haza, hogy a vár falai ugyan csinosak, de alacsonyabbak, mint a fehérvári házak. Kassa alól

¹ Szalárdi Siralmas Krónikája. 151. l.

² Horváth Mihály XV. k. 444. l.

visszatérvén, fogadta a kassai alkudozó követeket és a sárosmegyei ajánlkozókat: Divinyi Istvánt, Berthóty Bálintot, Ibrányi Istvánt és Sós Jánost meg a megyei jegyzőt. Elbocsáttatások után a hónap végén febr. 29-én hadastul indul meg Kassa alá szép számú sereggel. Vele voltak: az erdélyiek, a székelyek és partiumbeliek Bakos Gábor, Boeckay István és Lipcsey Gergely kapitányok alatt. Csupa jó végbeli katona. Hozzájuk csatlakoztak még a mezei kapitányok: Faragó András és Banháry István kezén levő magyar, székely, német és városi gyalogosok. A bihari és szabolcsi hajdúk nincsenek vele, őket Füzérvárhoz és Görgényhez tartogatta. A hét vármegye is felült mellé. Ezeket az insurgáltakat azonban csak addig szánékozik maga mellett tartani, a míg Kassa el nem esik, azután erdélyi lovasokkal cseréli fel őket vagy hajdúkkal, számít 6—7000 jó fegyveresre, vagy székelyekkel, remél 4000-et, vagy szászokkal.

Hada van elég, mert — úgymond — valahol mi jó előjáró legény volt egy Érsekújvárig, inkább mind szolgálatunkra jüttenek, akár 25,000 voluntarius miles (önkéntes) szerét tennénk.

Kassai útjában márcz. 1-én Enyiczken és Telkibányán át Gönczre érkezett. Itt értesül arról, hogy Zsigmond fia Eperjes felé rendelte Róthyt és Sóvárra Serédyt, mert híre járt, hogy Homonnay János országbíró és Csáky István toborzott lengyel zsoldosai meg akarják segíteni a kassaiakat. Őt ugyan nem tartóztatta sokáig a lengyelek híre, mert Nagvidán át jöve márcz. 8-án már Barczán ütötte fel a táborát a Hernád mellékén a hegyoldalakra szórván el hadait.

Eleinte csupán alkudozott a kassaikkal, de a mikor arról győződött meg, hogy több a kettőnél, vagyis hajlani nem akarnak, cselekedett. Márcz. 11-én dobszóval felültette az egész táborát és úgy állította fel rohamra készen nyugat felől, hogy a város tornyainból és magas épületeiből mindenki láthatta sok szép, sűrű kopjás seregeit azon nagy faltörő ágyúkkal együtt, a melyeket a Barcza falunál nagy darabon ásott sánczban neki szegeztetett a városnak. Egész estig felkészülten várakozott, a míg egyszer csak Forgách Ádám kapitány udvarával, kincseivel és minden portékájával kijött Barczára, mert nem volt semmi ereje, mely mellett keménykedhetett volna. Ezért békességes elmenetelt és erről elegendő

assecutoriát kívánt. A fejedelem nagy becsülettel fogadta, vacsorán jó vígan tartotta, majd tisztességgel elbocsátotta, mire ő elment a végeken.

Másnap a kassai bíró, Keviczky János és az egész tanács nagy illendő becsülettel és submissióval kijött a fejedelem köszönetére, a ki ezután d. u. 2 óraker nagy solemnis pompával kísértetvén be — mozsár durrogások között, a generális volt házába szállott meg. Rákóczy viszont, hogy a fáradságukat lerója és a várost megtisztelje, a beteg bíró kivételével az egész magistrátust magánál látta ebédén márcz. 14-én, még kupákkal is kedveskedett nekik.

Kassa bevétele elsőrangú esemény volt Rákóczy hadjáratában. Mint kiváló eseménynek természetesen elsőrangú következményei is lettek. Az első az volt, hogy a körötte lévő megyék mind Rákóczy mellé állottak úgy, hogy márcz. közepén Zemplén, Abauj, Ung, Bereg, Ugocsa, Szatmár, Szabolcs, Borsod, Gömör, Torna, Szepes, Sáros és Hajdú az ő kezén voltak. E vármegyéket aztán követték a hódolásban a várak: Szendrő, Putnok, Ónod és Diósgyőr, továbbá a városok: Lőcse, Eperjes, Bártfa és Kiszseben.

Az általános hódolás közepett az ostromlott várak, Tokaj és Szatmár se tarthatta magát. A kapitányok siettek ugyan az erősegeket támadni addig, a míg a Szamoson, Tiszán és a Bodrógön le nem ment a jég. Eredményt azonban egyelőre elérni nem tudtak. Hanem mikor Bornemissza Jánostól, az azelőtti vicze-generálistól megtudták, hogy Kassa elesett, azonnal megadták magukat. Szatmáron különben is már -fogytán volt az élelem, a por és a golyó. Kemény János aztán magyar, székely gyaloggal és élelemmel jól megtömte, mire a vele lévő hadakkal és jó német 400 muskatérossal elment belőle Kassára. Tokajt az őrsége adatta fel Bornemissza Ferencz, László és Homonnay János nem kicsi boszankodására. Az utóbbinak 250 hordó bora is zsákmányul esett, de Homonnayné földet indító könyörgésére kiadatta a fejedelem.

Ha már most összegezzük a febr. 2-től márczius végéig lefolytatott hadjárat eredményét, igen fényesnek kell elismernünk, mert Kassával együtt a 13 felföldi vármegyét foglalja magában néhány vár, ú. m. : Murány, Balog, Szepes, Regécz és Szádvár kivételével.

Kassa behódolásának a második következménye az volt,

hogy az északkeleti Felföld meghajlása után, a mint kitavaszkodott Rákóczy nagy offenzívát indíthatott Ferdinánd ellen az északnyugati föld és a bányavárosok birtokáért eredeti tervének, a svéddekkel való egyesülhetés megvalósulása esetén.

Az offenzívát be is jelentette Ferdinándnak levélben márcz. 17-én, elősorolván mindazokat az ármányokat és csapásokat, a melyeket 13 év óta a vallás szabadsága és az ország törvényei ellen az ő köréből intéztek.

III.

A nagy tavaszi támadás avval indult meg, hogy Szepesen át Liptó és Árva megyére megy Haportoni Kapronczay György mintegy 6000 lovassal, mezei fizetett katonasággal és székelyekkel. Kornis Zsigmond és Rákóczy Zsigmond, Bakos Gábor és Bornemissza Pál alatt pedig egy másik hadosztály Pelsőczről indul a Bányavárosok felé. Kassáról márcz. 28-án a fejedelemasszonynak is megírja Rákóczy György a támadást: már mindenünnen összevegyünk az nagyhatalmú Úristen áldásából és fel avagy alá Poson felé nyomakodunk.

Mikor a Varannó és Hernád völgyén elnyújtóztatott seregeinek a kassai diadal után kétheti pihenője letelt és a fejedelem az újonnan szerzett várait jókarba helyezte, tisztviselőkkel és oltalmazó néppel megrakta, Kassa várába 2000 jó magyar és német gyalogot rendelt az igen süket, de rég látott, hallott, igaz magyar vitéz, becsületes, hű ember Róthy Orbán kapitánysága alatt — személye szerint ő is megindult hadai után «nyomakodni». *Ekkorra már a 13 vármegyét, Erdélyt, a telelő helyeken lévő hadait, Bihar meg Szabolcs hajdúit és a régbelieket mind maga mellé parancsolta összesen vagy 30,000 embert, meghagyván az ifjú fejedelemnek és Róthy Orbánnak, hogy a későn érkezőket kísértessék utána. Maga mellé rendelte továbbá Mikes Mihály tüzérségi főfelügyelőt az ágyúkkal, tüzérekkel, porral, golyóval, municzióval és gránátokkal egyetemben, felhívatta azután Décsey Bálint főélelmezési mestert is, hogy az élés szekereket, a melyeket az erdélyi és magyarországi jószágainak az udvarbírái elegendő vonómarhákkal elláttak, oda küldje majd a vágós barmokkal és «metszeni való» juhokkal, a hová az ordere szól. Igaz ugyan, hogy a mikor Liszkáról ápr. 1-én a Gyula-*

fehérvárott residensül visszahagyott fiának tudomásul adja előnyomuló szándékát, akkorra már hadai mindenféle szép sikereket arattak. Kapronczay fényesen megoldván feladatát, a Vág völgyén leereszkedve, Liptón, Árván, Trencsénen keresztül már Nyitraig jutott, Bornemissza Pál pedig a Garam menti 7 bányavárost hódoltatta be. Ezekkel a gyors eredményekkel ápr. 8-án Szerencsről el is dicsekszik: nem írhatok édesem az tegnapinál többet, hanem immár a bányavárosok is a mieink, az vármegyék is, melyek arra vannak s magunk is im ezennel indulunk Isten áldásából.

A fejedelem tényleg sietve ment seregei után az új megyékbe már azért is, hogy a még daczoló Fülek várával leszámoljon, de meg, hogy egyet-mást halljon Kapronczayról. Megyaszón, Vadászin, Tornalján keresztül menve ápr. 12-én átkelt a Sajón és 16-án már Losonczon találjuk. Itt értesült bőven a szerencsétlen Kapronczay esetéről, a mely úgy történt, hogy Götz tábornok meghallván Nagyszombat táján Rákóczy népének Galgócz elején szerteszélylyel nagy vigyázatlanul kvártélyozását, hát rajta ütött. De oly váratlan-hirtelenül ám, hogy Kapronczay generális lóra sem kaphatott, hanem ott maradt és az utcáról, szállása ablakán keresztül, lelőtték. Testét a ledniczei templomban temették el. Hadai aztán elvonultak Bornemissza Pálhoz, a ki mellett lévőkkal derekas merészséggel harczoltak meg némsokára Nyitra vidékén.

Hogy magához a fejedelemhez térjünk vissza, le kell szögeznünk azt a tényt, hiába jött az Ipoly mellékére Kemény János, Serédy, Sulyok István, Kornis Zsigmond és fia vezérlete alatt álló derék hadai közé, melyekhez 500 török csatlakozott Gálospetri Rácz Istvánnal és 1000—1000 fegyveres moldva-havasalföldi vajdaktól a szultán parancsára. Rákóczy mivel látta, hogy a fekvésénél és erősségénél fogva biztonálló Fülekvárát Wesselényi Ferencz kapitánya kezéből egykönnyen ki nem vesszi, Torma Ádámot hagyván alatta vagy 2000 lovassal zárlatban, április 25-én derék táborával Szécsényhez szállott, a melyet Bakos és Bornemissza nem rég hajlítottak hozzá. Tábor a várostól északra eső mezőben szállott meg, míg maga hol a városban, hol a szabadban sátor alatt tartózkodott, mert «itt észak felé szép prospektusu, nézelésű kies és jó egű házak valának». Ide sereglettek a hódolt

városok és megyék követei, hogy köszöntsék és kedveskedjenek neki szép ajándékokkal és seregei számára adott élelmiszerekkel.¹

Szécsényhez szállásának megvoltak a különös, főbenjáró okai. Az egyik az, hogy török segedelmet szorgalmazzon ki magának a budai pasától. Ezt kifejezetten meg is mondja György fiához ápr. 26-án küldött leveleiben: Maurer Mihály portai követe, jó választ fog adni a segítség dolgában, mert az új budai vezér, ki feles haddal jű, Landorfejérvárott az azelőtti mód szerént meg sem tartózott, siet bejűni Budára. Hogy pedig segélycsapatok megadására a törököt hajlandóbbá tegye, nemcsak Konstantinápolyban mozdított meg minden követ és kenetett meg minden markot, hanem itt is Magyarországon, kezdve a temesvári basán és a jó végbeli főtiszteken fel egész a budai basáig. A távozó Musa basának jóindulata és befolyása további biztosítására ajándékba küldött Rác Istvántól török rabokat és 2000 tallért baksisnak, a kihájának Kádas Mihálytól másfél száz tallért, a minek elvétele után ez igen ajánlotta magát ott bent is t. i. Konstantinápolyban a fejedelem és fia jóakarójának.

Szécsényhez való rándulásának a másik és legfőbb oka az volt, hogy derék hadaival a Garam felé induljon meg, hogy a megbeszélt terv szerint, miután Nagyszombatot és Pozsonyt elfoglalta, a Morvából leereszkedő svédekkel egyesüljön a Vág völgyében. Ezt a stratégiai számítását azonban keresztül húzták a körülmények, mivel félreismert és ismeretlen tényezők bevonása nélkül csinálta meg. A félreismert tényező a királyiak hadereje volt, az ismeretlen pedig a császári diplomácia, a mely a dánokat a tizenkettedik órában és pedig akkor zúdította a svéd nyakába, a mikor ezek már Morvában és Sziléziában, tehát haditervök valóra válásához igen közel jártak. Torstensonnak innen vissza kellett vonulnia Holsteinba az új ellenséges haderő legyűrésére. Ezért nem hallhatta, semmi híreket a svecusoknak a fejedelem, a min búsul is, miként a fiának írja Szécsényből ápr. 26-án, noha váltig várta az érkezésük hírelését elég súlyos körülmények között, hiszen az élésből kezdett szűkölködni, mivel «az ő örvével» 1000 végbeli úgy prédált, számtalan élést úgy takart, hogy hittel kellett felkerestetnie.

¹ Szalárdy 160. l.

Míg Rákóczy töprengések, búsulások között hiába várja az Ipoly partján a svédek bárkájából a zöldágas galambot, az alatt Kismartonban eleddig csak a maga kórságos állapotát és öregségét emlegető, otthon ülő nádor felkészülten megindult Nagyszombatból a dunántúli megyékkel, magyar-horvát végbeliekkal, Götz és Puchaim 11,000-nyi német gyalog-lovas hadával és 20 ágyúval. Ezt az ellenoffenzívát nemcsak a nádor jelentette be apr. 20-án Nyit-ráról, hanem Bornemisza Pál is kémjelentéseken alapuló leveleiben. Ezek szerint a palatinus Gétz (Götz) generállal császárnak derekas nagy armádiájával, igen nagy erővel Nagyszombattul megindulván és a Vágon átaljövén, nyomokban volna.¹ Így is volt, mert miután Szentkeresztnél Ferdinánd előőrseivel Rákóczynak «meg is vonakodtak némely részhadai» és a derék armádiát is utánok nem messze nyomakodni bizonyosan hallának, oly derék erőt a fejdelem parancsolatja ellen nyakokra nem várhatván, megkezdték előttök fordulni. Ez a hátrálás fokozott mértékben növekszik apr. 27-től fogva, a mikor az ellenség átlépte a Garam vizét. A visszavonulás kiterjedt a derékhadra épúgy, mint a szárnyakra, Bornemisza, Bakos és a fejdelem hadaira csakúgy, mint Kemény és Kornis seregeire. Természetesen, a gyors visszavonulás nagy elfordulást is okozott a felső megyékben és izgalmat az erdélyi udvarnál. A fejdelemnek viszont sok fejtörést és nagy lelki nyugtalanságot híveinek továbbra megtartása és annak a kigondolása, mivel igazolja ország-világ előtt a sietős hátra szállását? Híveinek, hogy el ne veszítse őket, a megtelepedésre felajánlja Szerencset vagy egyebütt lévő jószágait avval a figyelmeztetéssel, ha hűséget nem tartanának hozzá, a török által, vagy általa lesznek lakóhelyeik porrá égetve, hiszen «nem úgy megy hátra, hogy vissza ne jűne!» Hátrálása okául egyébként azt hieszteli, hogy mezőre és alkalmasabb, tágas helyre igyekszik a sáros helyről vonni a németet. Haza Erdélybe pedig már hosszasabban és színesebben írja meg szécsényi táborából május 4-én azt a kényszert, a minek következtében nem maradhatott meg régi állásaiban. E szerint élelem és takarmány hiányában üríti ki állásait hadi tanácsa egyetértelmű elhatározásából kifolyólag és tekintet nélkül arra,

¹ Szalárdy 161. l.

jön vagy nem rá az ellenség. Rimaszombathoz viszi seregeit néhány ezer ember kivételével, a kik vigyázóban maradnak vissza Pülek körül. Pusztá földekre kell jűni az ellenségnek — úgymond — maga bizodalmban, szénája, abrakja sőt még szalmája sincsen, innét nem kaszálhat, mindenfelé szabados reája való csatlakozásunk lehet, az törököt azon vagyunk, háta megé indítsuk, mi is adván melléjek vagy 2000 lovas. A törökbe vetett remény azonban nem igen akar valóra válni, pedig ugyancsak épített rá a segedelmére a fejedelem, a ki máris tenyéren levőnek tekintette azt, a miről jámboron óhajtott, bár úgy lenne, a mint kívánja. A török hadaknak a gyülekezése és melléje jövése mégis hogy minél hamarabb elkövetkezzék, teli marékkal Budára 4 sürgető emberét menesztette, köztük Rácz Istvánt, a kitől Musa basának vagyon 3000 tallér és 4 török rab, kajmakámjának (sic) 200 tallér és az új vezér kihájának 300 tallér. A még be nem érkezett új budai vezérnek ugyan nem küldött ez alkalommal, de már előre elkészítettett kocsit, lovat és aranyozott ezüst kupákat.

Sokkal tisztábban látta azonban a helyzetének a súlyosságát, semmint ezt hihette volna, hogy merőben a török képes volna ezt kedvezőre fordítani. Más tényezőktől is feltételezte az ellenség megállítását, nevezetesen: a svecusoktól, az erdélyi csapatoknak és pedig 2000 székely és más 1000 erdélyi fogadott lovas had kiérkezésétől, valamint az Ibrányi által hozandó 3000 jó lovas hajdútól. És még egytől: az élelemtől és a takarmánytól, a mit igen találóan fejez ki a fejedelem. Ezért iktatom ide sorait a zamattával és eredeti mivoltával. Már ide hátra mind Kassára s magunk jószágaiban liszt készítése és küldése felől serio parancsoltunk, mert bizony szónkra írjuk, ha az hadaknak lovok bárcsak egy helyben 2 vagy 3 hétig nyukhatnának s épülne, soha mi ez velek (t. i. ellenséggel) való viadalt se halasztanánk, de ez kívánja, hogy cselekedjük t. i. a hátrálást. Ugyancsak ezt az élelelmihiányt hangoztatja a visszamenetel okául Rákóczy Zsigmondnak édesanyjához Nógrádpalánkról május 4-én küldött levele is: palatinus uram Lévához érkező, igen fenyegetődött, Isten kegyelmessége azonban velünk van, ezért az ellenségtől mi nem sokat félünk, csak életünk volna elég. Nem hogy nem féltek, de mennyire féltek az ellenségtől Rákóczyék, mutatja az, hogy

Szécsénytől hátrább szálltak Fülekhez közel, mivel a nádor Lévából nagy sebbel-lobbal megindult az Ipoly völgyének. Rendkívül bántja a fejedelmet, hogy ennek a várnak az ostromzárólása nem csak nem vezetett eredményre, sőt elnyomták alóla a csapatait. Ezért valamennyiök bűnét, tehetetlenségét Bakos Gábor nyakába akasztja, mintegy bűnbakéba. Bizony dolog, írja Szécsényből május 4-én, Léva mienk volna, ha Bakos G. igaz szolgálja és nem predikáló s maga haszna kereső leszen vala, adta volna bár Isten, hogy soha se esmertük volna, csak érkezzenek mindezek az hadak és törökök, aligha mind magátul, mind istentelen alatta valóitul meg nem kezdünk válni.

Bajait tetézi még az is, hogy a porta hirtelenében nagyon kezdett követelőzni, a mire az öreg fejedelem kétségbeesésére elég jellemzően azt feleli fiának: lehetetlen, hogy annyit adhassunk és betölthessük őket, lám az két korona magára vállalta azt, ha vagyon szükségek segítségünkre, szolgálatunkra, viseljenek gondot is arra, mert könnyű nekünk megbékélnünk. Ugyancsak ez a legvégső eszköztől való vissza nem riadás jut kifejezésre Mulyádról május 6-án György fiához írt levelében. Jó volna, Bisterfeldius uram írna Kopnak (svéd követ a portán) s adná megérteni kiváltképen az franczúznak, az két korona fogadta nekünk, ők ott mindent véghez visznek, s ha az mellől elállnak, lássák, de ki tudja, ellenségekké tehetnek. Megérthetjük Rákóczy elszántságát ép az ellenkező álláspont elfoglalására is, ha tekintjük kritikus helyzetét. Május 5-én az ellenség Drégelypalánkhoz szállott, a hol Kemény János akaszkodott vele össze, s mivel meg nem tartóztathatta, Rákóczy Zsigmond embereiből és a tulajdon táborából Bakos mellé jó 2000 lovasat bocsátott le, a kik a németek előtt ellenkezve jüdügelnek s a hol módját látják, rajtuk kapdosnak, — sőt jól előljártában értesítgetik a csipdesések eredményéről. Megállni sehogysen tud se a fejedelem, se a hada a palatinus előtt, jöllehet ez nem több 3000 gyalognál, 6 vagy 7000 németnél s legföljebb 1000 magyar-horvátnál. De a viláért nem mondaná Rákóczy, hogy ez a nagysietségű általános nekilödulás azért van, mert népének nincs bátorsága harcztot állani. Ellenkezőleg taktikai okokból eredőnek állítja oda: ezek — szépítgeti a retirádát, mi reánk nagy fuvalkodva jűnek, örömet derék konflik-

tusra adnának okot, de azt ad extremum akarjuk halasztani, hanem csak fásasztani, nyughatatlankodtatni. Abbeli reményében azonban, hogy a királyiak majd kifáradnak, ha komolyan hitte, Rákóczy derekasan csalódott, mert bizony Eszterházy május 8-án Fülekre jött. Hol voltak ekkor már a fejedelem ostromzárolói?! mikor maga is futtában Rimaszombaton és Kövecesen keresztül Putnokra hátrált számtalan szekerevel, valóban rút esős és havas nagy sáros időben. Innen aztán lóhalálában sűrgeti az 1000 fizetett lovassal onnét belől t. i. Erdélyből a 3000 jó lovast és a feles számú kópját vasával és fölszögező szögével együtt, mert hátába és elébe akar az ellenségnek küldeni néhány jó ezert, ha valamennyire megsegíti őt az Úristen. Hadakozásának a hírei mellett egyébként mindig külön a lelkére köti György fiának, hogy kérje az anyját, ne búsuljon, ő Isten áldásából tűrhető egészséggel bír, az Úr mindent jóra fordít s rövid nap szégyenülve megyen vissza az ellenség.

De inkább a fejedelem ment vissza, úgy hogy május 12-én Edelénybe ért, 15-én pedig Gesztelyre, a honnan erősen sűrgeti az új budai vezér, Ozman pasa számára a kocsi, lovak és ezüstbeli ajándékok éjjel-nappal való kiküldését, jóllehet már most is úgy előljáróban 3000 tallért és igen szép öreg öt virágos kupát adott neki. Ajándékokkal igyekszik a törököt rákapatni a segítség nyújtására, mellyel megállást parancsolhatna a nádorra. De hol van az még? Sokan felvetették a legyesbényei mezőkön ezért, hogy a török nélkül is meg kellene víni az ellenséggel, de a harczot leszavazta a többség arra való számítással, hogy a visszavonulás tartama alatt a svédek el is érkezhetnek, nem kell ezért koczkára tenni mindent. Ez a haditanácsbeli határozat teljesen a fejedelem szája íze szerint való volt, annál is inkább, mert egyezkedésben lévén Eszterházyval s ha sikerül a megegyezés, épen jókor üt ki a derekas ütközettől való tartózkodás. Lónyay Zsigmond és Kemény János odajártak t. i. a nádornál Szendrőn, de mivel ez a május 3-án kiszabott túlságosan súlyos feltételekből mindeddig épen nem engedett, a többek között abból se, hogy Rákóczy azonnal vonuljon Erdélybe, eredménytelenül tértek vissza és folytatódott tovább a hátrálás — a Tisza-Bodrog közbe. A vigyázóban hagyott csapatok ugyanis Legyesbényére azt a hírt hozták be a fejedelemhez, hogy a német armada «szép rendelt seregekben» nyomul utánuk. Erre

az országdobjának kiadatott a parancsolat a felállításra és a szekerek előre indítására. S hogy az ágyúk, szekerek, málháskocsik és vonuló csapatok össze ne keveredjenek, a szép sorba állított ezredek mozdulatlanul állottak addig, míg a szekerek és lövészerszámok elvonultak. A katonaság aztán a pataki hídon átment a tábor-mester által Bodrogujfalunál kijelölt táborhelyre.

Rákóczy akkor már tisztában volt avval is, hogy kiszorul a mezőkről teljesen, s hogy azt a darab földet mégse ránczígálhassák ki a lába alól végképen, a várait kellett jókarban tudnia, mert ezek voltak hatalmának, uralmának a sarkpillérei, ha viszont ezek elvesznek, nincs keresni valója többő Felső-Magyarországon.

Az első és legfontosabb vára Kassa volt, ezért ezt kellett mindenekelőtt megtartania, már azért is, mert a németek is nagyon érte voltak. Fel is szólították a nádorék a városbelieket, hogy hódoljanak be, ámde, mint Legyesbényéről eldicsekszik vele Rákóczy május 19-én, közönségesen egy szájjal, erős esküvéssel készek voltak mellette magukat megöletni s mezítelen maradni, hogysen a német igája alá essenek, egyben oly vitézlő népet kívántak közökben, a kik erdélyiek legyenek, bízhasanak hozzájuk. Erre a kérelemre való tekintetből a többek között beküldte Kassára: Gyulay Ferenczet a Gaudi András kompániájával vagy 350 gyalogossal, Patakyt és Pántost 200 udvari kék gyaloggal, válogatott 600 székellyel munkácsi jószágból való 200 jó gyaloggal, az ott való kapun lévő 200 gyaloggal és 400 lovassal. Volt a várban majdnem 4000 katona, eleség, pattantyús és lövészerszám bőven. Így aztán szemébe nézhetett bárminő megpróbáltatásnak.

A másik fontos erőssége Eperjes volt, a hová bement erősítésnek 400 székely gyalogosával Harkó Márton hadnagy, a kihez még a bíró «a maga értékéből» még 100 fogadott gyalogot küldött. Lent a Bodrog mellett Sárospatak szintén meg van rakva őrséggel. Benne van: a vinczi német főkapitány 300 régi némettel, továbbá 600 válogatott székely gyalog és 200 udvari kék gyalog s még néhány száz más fegyveres, összesen mintegy 1500 ember. Ide költözött Rákóczy is, mert ott teljes biztonságban tudta magát, hiszen évektől fogva igen jól meg volt erősítve épületekkel, töltésekkel, számos lövészerszámmal, ellátva liszttel, porral, golyóval, a belső piacán vermek telidesteli szórva búzával. A svéd Rebenstock

még külön megerősítette sáncczal a belső város külső kapujánál lévő száraz árok külső szélén a fejedelem itt tartózkodása alatt a nyugoti szegleten felől való bástya felé a város kőfalával szemben. A sánccot oly formán hányatta, hogy az árok partba láb-fákat ásatott be, ezek felső végébe koszorúfákat vésetett, a sánccot ásóval és kapával lenyesette kívülről, aztán az árok szélébe lövőlyukakkal átfurkált gerendázatot eresztett le. A külső lövőlyukas gerendákat és a belső taplíkat a koszorúfákra fektetett sövényel, deszkákkal átkötötte s földdel megrakatta. Ilyen módon biztos állást, a mai modern lövőárok vagy fedezék ősi előképét készítette a gyalogság számára, a mely a lönyflásokon keresztül egyképen tüzelhetett a külső város piaczára tóduló ellenségre és a külső kapu védelmére.

Patak szomszédságában Tokajt Stepán Ferencz őrzi a vinczi németek viczekapitánya alatt 100 némettel, 200 székellyel, 200 brassói, kolozsvári, vásárhelyi és 200 várbeli gyaloggal. Eleségük bőven, hópénzük 3 óra. Szerencset 300 székelly gyalog védelmezi, távolabb a Sajó-parti Ónodot Csernellel 40 német, 100 székelly és helybeli 30 gyalogos.

Tudta azt is a fejedelem tapasztalásból, hiszen annyi emberrel volt már dolga, hogy nem elég a jó őrség a városba, hanem szükséges különösen a vezető emberekből néhány lekötöztetett benső hívének is lenni. Az embert pedig a legkönnyebben ajándékokkal lehet hangolni a fehér asztalon kívül, ezért sürgeti a fejedelem-asszonyt, hogy mivel ajándék sok helyre kell... csináltatna minél bővebben. Tegnap is — úgymond — legyeshényei tudósításában május 19-én, a kassai bírónak egy tisztességes medenczét küldénk korszóstól, az firmendernek egy kupát, az kik itt voltak is, azoknak egy-egy kupát. Jó volna édesem, ha ezüst lenne, ajándéokra való kupákat csináltatnotok, 12 latosból kilenne 4, 3, 2½, 2 grás 5 vagy 6 drb tetszetős, mosdómedencze 10, 12, 16 grás. Kupa lenne vagy 40, mosdómedencze úgy 10.

Ideje és haszna volt Rákóczynak a várakat megvédelmezve és őrségekkel megtömve tudnia, mert az ellenség, mint május 29-én Salamonról hírül adja haza, Tokajra és Ónodra ráijesztett, s mint-hogy hatása nem volt, másfelé látott. Kemény János, Bakos és Ibrányi, — az most jött át a Tiszán Polgárinál — meg utána.

Bornemissza nem vett részt ezekben a harcokban, mert beteg volt már május 4. óta, pedig a fejedelem igen óhajtotta volna. Becsületes hívünk, írja, Bornemissza uram is most épül. Vajha egészséget, lábot vehetnék neki pénzen, bizony kiadnék az sárgákban (az aranyokban) érte!

Nem érdektelen dolog felvetni ennek a tavaszi ellenoffenzívának eddigi előadása során azt a kérdést, mi okozta azt, hogy a nádor ennyire szabadon feljöhetett a Sajó és a Tisza között? Erre vonatkozólag igen érdekes bepillantást enged Rákóczy Zsigmondnak és az öreg fejedelemnek majd egy keltezésű levele. Az előbbi Sárospatakról panaszolja az édesanyjának, hogy az ellenség igen közelít, s ha módja volna benne, örömet megharczolna, mi is ellene még számra elegen volnánk, csak az emberek volnának hívek; minden embernek nem kell hinni, soknak jó a szája, de rossz a szíve. Ugyanezt mondja az apja is, de sokkal részletesebben és fájdalmasabb hanghordozással. Bizony dolog, itt igen kevés pápista vagyon, az kinek tetszenék az mi hadakozásunk, de ugyan helyt kell állanunk s aligha az nagyjában meg nem kezdünk ragadtatni, az magunk vallásukon valókból is bizony rániára kezdünk vonni. Az igaz ember itt oly szűk, melyet mi meg nem írhatunk, de az Isten velünk vagyon.

A nagy elpártolások okát nemesak a királyiak győzedelmes előretörésében kell keresnünk, hanem abban a körülményben is, hogy hírlík, lengyel hadak ereszkednek le Zboró felől a királyi sógor megsegítésére. A lengyel király ugyan rendkívüli követe által nyugtatta meg Rákóczit salamoni táborában, de azért a gyanúját nem bírta elaltatni, a miről tanuskodik György fiához május 29-én küldött levelének ez idézete: mivel ugyancsak ők is, t. i. a lengyelek pápisták, oda vonzanak III. Ferdinándhoz. Annyira nem hisz a lengyel királynak, hogy a leveleit beküldeti portára Maurernek avval a határozott kijelentéssel, ha a segítség késik vagy kevés leszen, kénytelen megbékélni és a hét vármegyét visszaereszteni. Követeli azonkívül a portától, hogy menesszen egy csauszt a királyhoz és a lengyel respublicához és intse meg, hogy üljenek vesztig, ne elegyítsék magukat a hadakozásba.

Rákóczyt a hátbatámadás természetesen összetörte volna, mert addig se tudott volna a saját erejéből a saját lábán megállni,

a míg Torstenson megérkezik, a ki izent neki szász András által, hogy jön, a miről a foglyok is tudtak már seregszerte. Igaz, hogy ezekben a napokban kapott Erdélyből erősítést a fejedelem, kiérkezett ugyanis a zsoldos hada. Szép had, de mint maga beszéli el, a lovuk elgyötört, legalább kétheti nyugalom volna szükséges a fölépülésükre. S még kért melléjük vagy 2500 embert Tokajra, a hol a fogadtatásukra a Tiszát is «általkötötte.»

A fejedelem egyelőre kénytelen türelmetlenül nézni, hogy az ellenség mikép gázolja fel Zemplén alsó részét. Szerencset feladta Rákóczy udvarbírája, a kit később az erdélyiek elfogtak, mire a fejedelem a vár kapujára felkötötte. Legyesbényére is rácsapott május 27-én Puchaim egy vizeje válogatott jó fegyveresekkel, de beleakadt Bosok Benedekbe, a kinek az emberei aztán levágták a fosztogató németeket. Örsi Zsigmond május 24-én Tolcsvára tört, viszont őt Mikes Zsigmondék vagdalták meg. Mádnak is kijutott a támadásból, a minek következtében borból sok kárt vallott, de legalább 300 német fizette meg az árát. Úgy történt t. i. ez eset, hogy Győri Jakab, a mikor meghallotta, hogy beszállt a németje a jó borra, 200 lovasával utána eredt Patakról a szürkületi homályban Keresztúr felé éjnek idején. Egy darabig leskelődött a kertek alatt és kémlelődött. Hajnaltájt aztán a hóka fényénél berontott a faluba, a hol az udvarokon szanaszét részegen heverték Puchaimék legényei, a kikben derekasan levagdalt. Sok zsákmányt ejtett, különösen lóban.

Különben ki győzné elősorolni esetről-esetre, mikép járta meg az ellenség alsó-zempléni garázdálkodásával, elég az hozzá, hogy jó bent volt ott, a hová Rákóczy sohase kívánta e világ életében. Hogy otthonosan érezte magát a megszállt területen, az bizonyítja, hogy a nádor Szerencs elfoglalása után Zemplén, Abauj és Ung megyének gyűlést hirdetett, de nem jött el rá senki. Így Radványinak, Rákóczy egykori étékfogójának a parancsnoksága alatt 30 muskatérost és 40 lovast hagyván benne, május 27-én feles fegyverderék és sisak visszahagyásával mintegy 3000 gyaloggal Eszterházy Kassának vonult. A fejedelem meg utána! Indulunk, tudósítja erről György fiát salamoni táborából, akarván az Úristen áldásából éjjel-nappal fárasztani és elfogyatni s igazsággal merem írni, egy nap nincs, kin nem fogyna, hozton hozzák őket s ez mint

az rabok beszéltek, majd inkább mind egy nyomon, az gyalog éheztek, hal is és betegedtek, ez fegyveresének lova turósodik, hal, máris járna gyalog 600 közzülük, naponként több-több esik gyaloggá. Ez a súlyos helyzet azonban a nádort éppen nem akadályozta, hogy május 31-én 3000 gyalogost 150 szekérrel, 300 muskatárossal, 500 dragonnyal élésért Ujhelybe és Toronyakra be ne küldjön. Pozsonyi Szász János és Nagy Györggyel éppen akkor hánytak kótyavetyét, ittak, dorbézoltak. Természetesen annak rendje-módja szerént összeakaszkodtak a véletlen találkozóok. A németek 12, rákócziánust és 7 parasztembert vágtek le meg lovat nyertek 40-ig valót. Szász János emberei, mikor látták, hogy több a 2-nél, elfutottak a veszedelemből Borsiba, a melyet, néhány székelyből álló őrségét elfogván, az ellenség kézrekerített. Fegyverétől itt is elveszett 5 paraszt ember, de belőle is kétszer annyi. Azért a fejedelem 3 hordó borát mégis megitta a német és vitt kész búzát, lisztet, abrakot, a mennyit csak talált csak úgy, mint Ujhelyből, ez utóbbiban a barátok klastromát is felverte. A nádornak ugyan az volt a szándéka, hogy néhány napot késik Ujhelyben, de megértvén, hogy Rákóczy Pusztá-Körtvélyesre jött, még a rablás napján átment a Hernádon. Felfelé vonulásában, mivel még jobban magára vonta az ujhelyi eset miatt a fejedelem haragját a német-ség, az előbbieknél hétszerte különben szenved meg. Mindenütt csapdossák, esipik a magyar portyák, mint a napra kiült uhut a kisebb madarak. Innen a Tokajból, Ónodból kicsapó őrség, a parasztság, onnan Kemény János, Bakos, Ibrányi és a hát mögött bandukoló Rákóczy, azonkívül Szatmár és Szabolcs felületett nemessége. Az általános ölés-marás látása mondatja a fejedelemmel: bizony hisszük, az Úristen rövid nap alatt megszégyeníti őket. Ez pedig — mondjuk ki bátran — nem következett be, a mit elég keserűséggel látott maga is Rákóczy György.

Boszankodásában a nádor előnyomulását elpártolásnak tudja be: az pápista urak és asszonyok valóban semminek tartják az hitet, igazsággal tapasztaljuk, hereticis non est fides servanda. Tényleg sokan elálltak mellőle ezekben a napokban még székelyek és protestánsok is. Pusztakörtvélyesről jun. 4-én panaszkodik e miatt a feleségének: meghidd édesem, bizony itt az ember elszűkül, bizonynyal merem írni, Zemplén megyében, Ungban, Ujvárbán,

Borsódban és a többi megyékben kevés vallásunkon való nemes embert találunk, az ki elhagyná jószágát az Isten tiszteletéért, annál inkább, életét elfogvatná azért.

Nemcsak a magyarországi nemesek fájdtják meg a fejét ezekben a napokban, hanem a székelyek is, már t. i. azok, a kik nem az ő és Zsigmond fia levelével mentek haza. Elboesátottak ugyanis 6—700 eltörődött lovas, de velük, azt hitték, hogy elcsúsznak a többi között, sokan kereket oldottak. Ezeket irgalmatlanul felkeresteti György fiával otthon a házoknál és törvénylátás végett Görgénybe, Fogarasba, Ujvárbá és Dévára csukatja őket. Az elszökötteket, szó sincs róla, könnyedén lehetne pótolni, mert másfajta katona, nem református nemes, kínálkozik elég, különösen lovas, de nem bátorságos felfogadni egyet sem, mivel az Istent is elárulná.

Nem lévén bizodalma az emberekben, fordul tehát az Istenhez. Bőjtől és könyörög egész háza népével a győzelemért és a keserű pohár eltünéseért : igaz érdemes látogatását viseljük az Úristennek, mert miköztünk is feltanáztatik az Ácháb vétke s talán még több. Mi édesem, biztatja feleségét, bizony jó reménységben vagyunk, az Úristen ezt is nemsokára igen jónkra adja, ezalatt mi is Ő feleségét engeszteljük s könyörgéseink által vonjuk naponként jobban jobban pártunkra, bizony nem hagy Őfelsége, ki ha a magáét meglátogatta, de soha el nem hagyta ; lehetetlen is, az isten ki ne keljen az nemzet ellen büntetésre, kinél a török s tatár sem cselekedtenek nagyobbakat és többeket.¹

Van miért kétségkívül megilletődnie a fejedelemnek, hiszen úgyszólván életének a legkritikusabb pillanatát éli, mert Puchaim és Götz kulcsos, elsőrangú váráért mennek. Mint a nyulat a kopók. körülkeringik őket a hadai, és lefűlelni még sem tudják. Ibrányi Harangodról kimelve a Boldva és Hernád között vonul, Huszár György 2000 lóval előtte, a fejedelem a Hernád és az Ondova közén. Középre fogottan így csipkedik azt a néhány ezer királyit, fogyasztják, de agyonverni végképen nem képesek, csak a csodától várnak valamit.

Nem elég a bajainak a tetőzésére, hogy a nádorék orránál

¹ Pusztakört vélyes, jun. 4.

fogva vezetik a seregét, hanem még Homonnay, az országbíró is új veszedelmeket zúdít a nyakába. Pillanatra nem kell ugyan tőle tartania, mert az ungmegyei nemesség szétugrasztotta a csapatát, de a veszedelem később csak ráköszönhet. Épen Homonnay ellene támadása készíti arra, hogy a portának értésére adja ismételtén, vagy a lengyel királyhoz vagy a respublicához küldjön egy csauszt, a ki által intené úgy az egyiket, mint a másikat, hogy sem Erdély ellen, sem ő ellene senkinek segítséget ne adjanak, se másoknak hadat fogadni, se kihozni ne engedjenek. A szöveget törökül leíratta László diákkal, atlaszba bevarratta és spanyolviasszal lepecsételve beküldette Maurer Mihály portai követének a legilletékesebb helyen való leadás végett. Szükségesnek találta a portánál való felszólalást a fejedelem, mert Lengyelország nádszál politikát mutatott, sőt, érthetetlenül kezdett viselkedni. Hivatalosan a semlegességet predikálta és im! a valóság megczáfolta, a mennyiben Homonnay lengyelekkel csinált lármát Ungban. Viszont a török is ludasnak tűnhetett fel előtte, mert megadja neki az engedélyt a hadakozásra és mint protektora nem tiltakozik a lengyel kétkulacos politika ellen még pro forma sem. Azonkívül a budai pasa sphinx módjára viselkedik vele szemben, segíti is, nem is, az Erdélyhez közel eső végvárakban hozzá még bizonyos élénkség is észlelhető a török seregben. Ily körülmények között cseppet sem kell csodálkoznunk azon, hogy az idegesség egy nemével majd minden levelében feleségét és fiát arra figyelmezteti, hogy az erdélyi várakat jól «takarják» meg. Különösen sürgeti ezt jun. 8-iki levelében, mert, bár a vezér megnyugtatta jún. 4-iki soraival, de mégis tart eshetőségektől, a mióta hallotta, hogy Csáky István 20,000 kozákkal akarna Erdélyre törni és megtudta, hogy a budai basa hamis híreket ír be felőle a portára. «Ott benn az várakat mindeneket ugyancsak valóban megtakarjátok mindenféle éléssel, szól a parancsa Körtvélyesről, Váradot is; mindenik várban liszt legyen feles, mi nem bánnánk, ha minden asztagink szemül, lisztül volnának az várakban, tartván az török csalárd-ságátul, Szakmár (így!) takarásáru! Kún László uramnak irunk, az igaz magyar oly szűk, mint az fekete hattyú». Még a családját is bátorságosabb helyre parancsolta, Deésre és lelkükre kötötte a szorgos vigyázást. Ezt értette úgy a hágók felügyeltetésére,

mint kémek járatására biztos hírek fogására. Kővárt, Fogarast, Dévát, Ujvárt, de főképen Görgényt hangoztatta, hogy tömjék meg élelemmel, municzióval és pattantyússal v. i. tüzérrel, hogy a meglepetéseket kivédhessék.

Érdeklődése tűzpontja azért mégis csak Kassa maradt, a melytől június 10-én már nincs messze az ellenség. Hogy Upperton tíz asztagát felegette Forgách Zsigmond, hogy a tulajdon fizetett hada itt is lop, ott is zsákmányol, avval egyenlőre nem törődik, csak annak örül, hogy az ellenség elől-hátul pusztul. Szinte újjongva ujságolja Sárospatakról június 13-án, mennyire fogy az ellenség minden nappal, ki döggel, ki éhséggel, ki fegyver alatt; sója nincs, kenyere szűkön, marhájának való eleség Kassa táján 5—6 nap alatt elfogy. Nagy köztük a drágaság, egy tallér 3 iteze budai bor. Szöknek a nádor mellől a magyarok, 500 ha van még mellette. Kellott éhhez vesznie az ellenségnek, mikor a varannói völgyet Kemény János 15,000-nyi hadával megtöltötte úgy, hogy sehonnan élelmet nem kaphatott, háta mögől se szállíthatott se eleséget, se takarmányt. Ezért kaszálta a vetést, a hol csak hozzáférhetett az útjában. Nem tehetette mindenütt, mivel Rákóczynak és Bakosnak volt gondjuk az élelem elvágására, a kik szüntelen portyáztattak részint előre, részint hátra a hódoltakra. Bakos egyik portyája a fülekieteket és a szerencsieteket vagdalta meg Szendrőnél és kirabolta őket. Június 11-én viszont a fejedelem parancsolta Szerencsre az újonnan kikerkező erdélyiekkel Boldizsárt, Toldalagi Ferenczet 4000-ed magával és melléjük 2000 emberrel Kemény Jánost. Három ágyút is rendelt ki Tokajból. Először kegyelemmel kínálták meg a szerencsieteket, aztán ostromra mentek.

Az ostromlók mindenekeelőtt a város felől való oldalon éjszaka sánczot ástak és bele sugárágyúkat állítottak. Szürkületajt megkezdtek aztán lövetni a bástyákat ott, a hol a várarok gázolható vizével szemben a leggyöngébb a falrész, a mely végre is bedőlt. Most néhány száz székely gyalogos a nyíláson kivont karddal berontott avval a parancsal, hogy igyekezzenek a kapukat felnyitni és kíméljék a tiszteket meg a legénységet, ha lerakják a fegyvereiket. A betörés sikerült. Az öröket lefülelték a betódulók, a kik a kapukon beeresztették a gyalog sorokat, a melyek a határozott parancs ellenére oly dühösen öldököltek a horvát-német és

a veszprémi-győri-pápai magyar protestánsok között is, mert a minap a palatinus bágyadt legyekhez hasonlította őket Regéczről, hogy még a generálisok is alig tudták megvédelmezni azokat, a kiket életben akartak hagyni. A vár tehát elesett, horvát-német-magyar őrsége elvérzett és a mi fő, az áruló Radványi, a parancsnok, elevenen került fogságba. A siker még abból állott, hogy Rákócztyék két-három ember veszteséggel sok paripát zsákmányoltak.

Ezután Borsira és Nádasra törtek Kemény emberei, a hol 200 puskást tartott Puchaim egy elsánczott malom körül, a mely 16 asztag szemét csépelte, őrlötte és szállította az éhező németeknek. A nádor a megtámadott helyeknek védelmet adni nem bírt, mert Muslokáról verekedett a keményen kicsapdosó kassaiakkal, a kik mellé 4000-ed magával Kemény és Huszár Mátyás érkeztek, ezeknek a hátvédjéül pedig Eperjesre Szuhay Mátyás huszárjai mintegy 400-an. A harczok általában s a kassaiak derék magatartása nem sok reménységet hagytak Eszterháznak a győzelemre, ép ezért Rákócztyt levélben kérte, hogy küldje fel követeit hozzá tárgyalásra. A megbizottak Lónyay, Klobusiczky és Csernel a kivánalma szerint megjelentek nála, de a mint Rákóczy magát a tárgyalás előtt kifejezte Sárospatakon, hogy derekasat nem végeznek, nem is végeztek. A palatinus ugyanis azt követelte, hogy uruk bocsássa vissza a kezénél lévő területet, a melyért majd másutt kap kárpótlást. A fejedelem evvel szemben vizont nagyjában ezt óhajtotta: 1. Ferdinánd hirdessen országgyűlést, és azon hozasson törvényt arról, micsoda büntetés éri, a ki az evangélikusok szabad vallásgyakorlatát sérti vagy a templomaikat elfoglalja. 2. Erdély és az ő sérelme nyerjen orvoslást és legyen rá paragraphus, mi büntetés sujtja, a ki ez ellen vét. 3. Hadrakelésének és költségének ellenértéke fejében a 7 vármegye maradjon az ő kezén.

A kibékülés meghiusult a felek magas követelődzése miatt, pedig tanácsos lett volna Ferdinándnak valamiben engedékenyebbnek lennie, mert ugyancsak nehéz körülmények közé jutott. Mutatja ezt az, hogy mindjárt a kassai ostrom kezdetén nagy gyorsan magához rendelte Puchaimot, a ki Eszterházy egyezkedése végét már be sem várhatta, mert a svédek Harczfeldet megvervén, sietve jöttek Morvarországon át, hogy Rákócztyval egyesüljenek.

Az egyezkedés dugába dőlése után még egy utolsó erőfeszí-

téssel neki esnek a királyiak a kassai várnak. A centrum Eszterházy alatt a nyugoti hegy felől és délről az akasztóhegyen vetett sánczból, Götz pedig a meczenzéfi földhányástól ágyúztatja a várost. Lovas csaták is forognak a falak alatt sűrű egymásutánban, de vagy az ágyúk, a taraczkok, szakállas és kézi puskák űzik el őket vagy a kirohanó városiak, a kiket Pap András főpohárnoka útján tüzelt a fejedelem a legvégső kitartásra avval, hogy sokáig a német nem bírja az ostromot, mivel Göncz, Eperjes és Varannó felől Kemény János vigyázása miatt élelemhez nem juthat.

Valóban a kassaiaknak június 17-én ütött a szabadulásuk végórája 15 napi ostrom után, a mely alatt a municzió a következő mennyiségben fogyott el a Rákóczyak részéről:

lőpor ágyúhoz 32 mázsa, 106 lat ; lőpor szakállashoz 6 mázsa, 102 lat ; aprólőpor 6 mázsa, 92 lat ; gyújtópor 33 lat ; muskatérgolyó 15,400 ; ólom 8 mázsa, 19 lat ; kanót 13 mázsa ; szakállasgolyó 2165, ágyútaraczkogolyó 1239.

Götz és Eszterházy elvonultak a város alól Muslak felégetése és táboruk, ágyúik, «keteputájuk» kivonása után. A királyiak most a kassai Királyhegyen közönséges nevén Sóhegyen keresztül Tihanyba szálltak, a honnan 18-án virradóra Eperjesnek vették útjokat Szentistvánfalván és Aboson át. Természetesen Ibrányi, Gyulay Ferencz és Kemény nagyon a nyomukban voltak, vágták, csipdesték őket. Huszonöt-harmincz Rákóczy-katona 50—60 németet megkergetett, mert el voltak csigázva és éhezve. Valahol reá akadnak — dicsekszik vele a fejedelem június 19-én pataki levelében — mienké a győzelem, s csudálkozásra méltó, mely kevesen esnek közülok miattok még csak sebben is.

Kassa felszabadulása nagy esemény, mert zárókövét képezi annak a nagy offenzívának, a melyet Eszterházy nádor indított április 27-én és utolsó lánczszemét annak a defenzívának, a melyre Rákóczy nagy erkölcsi, gazdasági és katonai kárvallás mellett kárhoztatva volt.

Június 18-ának a hajnalával hadakozásának új időszaka virrad fel, a mit Sárospatakról 22-én haza meg is izen, írván: Istennek hála! már állapotunk annyival is jobban vagyon, hogy mi, már nem defenzíve, hanem offenzíve cselekedünk.

IV.

A június 18--20 körül megindított új támadása irányában nagy reményeket táplált Rákóczy, fővezére Kemény János és a vezérkara. És joggal. Már a kezdete is jól indult. Eperjest, bár párttartói voltak benne, a nádor, a kiről azt ujságolja a gyulaféhevári udvarnak, ha a pattantyús csak két ölnyire tanálta volna igazítani az álgút, most már nem sokat búsulna miatta, 21-én szégyennel elhagyta és Sáros alá vonult, de nem minden kárvallás nélkül. Útközben ugyanis Somosnál derékhadába Kemény bekapott és meglódította, a Lapispataknál lévő 100 zsáknányos muskatérosát meg Járny Ferencz csapdosta le, hogy 10 sem szaladhatott el belőle. A somosi győzelem híre aztán arra bírta a fejedelmet, hogy személyesen menjen fel hadaival a nádor üldözésére Kemény mellé, már csak azért is, mert őt a mindennapi kenyerénél is jobban szeretné kimélni.

Nagy reményeket fűz a felmeneteléhez, a mit feleségének is értésére adott Patakról június 22-én: bizonynyal írhatjuk, csak több segítsége ne érkezzék az németeknek, ezekkel mi közben is bírhatunk Isten áldásából. Azonnal azonban nem indulhatott, mivel megbetegedett. A hévség és a hányás gyomorrontása következtében annyira elővette, hogy pár napig beteg volt. Dörzsöltette ugyan meleg ruhával a veséjét, de csak nem akart róla elmúlni a betegség. Ascanius rendes orvosa távol lévén, egy fiatal füleki doktor kezeli, s mert nem volt orvossága, Isten után fürdővel és zablisztból készült flastrommal gyógyítja. Boszankodott is e miatt a felséges páczyens, dehát mit tehetett egyebet annál, minthogy izent György fiára, hogy legalább 500 jó székely gyalog katonát küldjön utána Tokaj felé, mivel igen szűkében van az emberben, a pápista rendnek az eleje-nagyja kedvetlen és semmiben sem veszi a példaskodást. Ha pedig nem volna kedvük a székelyeknek fegyverbe állni, nem minden csúfolkodás nélkül jegyzi meg, mondja meg nekik, ne féljenek oly igen a némettől, mert az bizony nem oroszlán.

Június 24-én végre reggel félhétkor megindult Rákóczy Isten szentséges áldásával és segítségével, valamint abbeli fogadalmával, hogy szerdán nem eszik vacsorát abból az okból, hogy inkább legyen

üressége Istenhez való könyörgésében világi dolgaira nézve. Az útja Borsin, Mikóházán, Terebesen és Parnón át Sároست czélozta, a hová az ellenséget 5 nap óta szakadatlanul kergeti Bakos uram Gergelylaka, Ibrányi és Huszár Sárosvára, Kemény János meg Eperjes felől. A parasztság is 2-3000-el csatlakozott hozzájuk és úgy vágja-öli a népét, hogy a palatinus szinte elrémül belé. Élelmiszerekhez nem juthat egyetlen embere sem, s hogy éhen ne vesszen, korpát habar vízben. A nagy hajtás és kimerültség következtében a nádor azon szín alatt, hogy a békekövetekkel, Serédy, Klobusiczky és Lónyayval tárgyalnia kell, 3 napi fegyverszünetet kért Keménytől, a ki megadta neki, de ügyesen ki is használta a maga érdekében. Tartalma alatt Sáros várába gyalogságot surrantatott be és Lónyayval érintkezésbe lépett.

Az úgynevezett béketárgyalások megkezdődtek avval, hogy a fejedelemnek a várhegy alatt a város felső részében fekvő udvarházában megszállott palatinusnak a követek nyolcz pontban előterjesztették a kívánalmaikat június 24-én: 1. Ferdinánd hívjon össze országgyűlést, a hol a magán és az országos sérelmeit kiki szabadon felhozassa; 2. az 1608 óta annyiszor megszegett vallásszabadságot necsak a rendek, hanem a pórok is élvezzék; 3. a sérelmek a hitlevelek és az 1638. országgyűlés határozatai értelmében orvoslást nyerjenek; 4. a mostani hadakozás felidézői és a sérelmek ezutáni elkövetői lakoljanak cselekedetökért; 5. a felkelők teljes amnesztiát nyerjenek; 6. Erdély sérelmeit kölcsönös bizottságok intézzék el; 7. a portával újítsa meg a békét Ferdinánd. 8. A fejedelemnek nyújtson kárpótlást.

Minthogy a nádor válasza kitérő volt és részben elutasító arra vonatkozólag, hogy a kárpótlást, mivel szükségkép az uralkodó kisebbségével járna, szóba se hozta, a béke terve füstbe ment. Ezért írta Tótketeresről 26-án feleségének, hogy a királyiak semmi akaratát ki nem expiscálhatták és nem hogy tractált volna, de még el se kezdette. Nem, mert nem is akart komolyan tárgyalni vele Eszterházy, csupán időt nyerni az ostromra való előkészülethez. De mikor látta, hogy a vár bevételéhez ostromágyúk is kellenének, megköszönvén Klobusiczkynek a hordó borokat, lisztet és több efféléket, a melyeket élésszekereire rakatott, éhező seregével egyszerűen, minden teketória nélkül nekivágott a felső Vág völgyé-

nek. Arczpirulással ment el a vár alól a palatinus, mert a katonai sikertelenségén felhördült Götz a szemébe vágta, hogy ő az oka a sok kudarcnak, mert az ő tanácsára fordultak Kassa alá, holott a fejedelmet kellett volna üldözniök.

Ugyanilyen vádatok zúdított a nyakába Homonnay János gróf országbíró is a haditanácshoz és III. Ferdinándhoz írt leveleiben, a melyeket Rákóczyék felfogtak s így tudták meg. A többek között az a szemrehányása ellene az országbírónak, hogy a császárnak olyan derekas hadaival semmi haszonra való dolgot sem tudott véghezvinni, pedig nagy részét — a harmadát — elvesztette az armádának, csak a személyes dicsőségét és hírét-nevét kereste. Holott, ha az ő intimácziója szerint hevenyében Patakot megszállotta volna, minden bizonnyal meg is veszi s a fejedelem hadai, mihelyt átzúdulnak a Tiszán, el is oszlanak, így Kassa és a vármegyék visszahajlottak volna.¹

Érdekes, hogy a nagy tavaszi visszavonuláskor az erdélyi hadvezetőség stratégiájával, haditervével, a mely ebből állott: folytonos nyugtalanítások, csipkedések között az emberanyag lehető kímélésével visszavonulni a mezőkről és beszállni részint a várakba, részint a Bodroghözbe, a hol a folyamközön vagy bátorosan ellehetnek a seregek, vagy ha kell, erélyesen helytállanak, egyáltalán nem voltak megelégedve sem Erdélyben, sem Rákóczy hadseregében, akárcsak Eszterházyéval a másik oldalon. Amoda nem győzte a fejedelem magyarázgatni a retiráda okait és előnyeit, emitt pedig nem tudott eléggé csitítani. Mikor a palatinus Kassának tartott, újból kemény felszólalások hangzottak el a folytatódó haditerv ellen: szorosán a medrében tartani mintegy partot alkotva a királyiak áradatát a jobbról-balról kísérő csapatokkal, sőt hát mögül is, hogy vissza ne folyjon és elvágni minden élelemtől, de szakadatlanul zaklatni, ölni, vágni, hordani az emberek kímélésével. Róthy Orbán például Kassáról számos levelében hirdeti, mily nagy gyalázat volna harcot nem állni az ellenséggel, elfutni előle; csak meg kell vele aperto marte — nyílt mezőben — harcolni és a magyari jó hírnek, névnek ekképen megfelelni.

Rákóczy evvel szemben megmaradt a haditervénél, sőt a

¹ Szalárdy 180. l.

tábornokaitól is azt követelte, hogy szigorúan ragaszkodjanak az instrukcióijához. E miatt a csapatok majdnem nyílt zendülésben törtek ki. A dolog ugyanis úgy történt, hogy Kassa és Eperjes között Keresztúrfalunál néhány századra menő ellenségből 200-at levágtak a Rákóczyák és sok szép lovat nyertek. Ámde nem kellett volna az ellenséget addig ereszteni, váltig ezt hitte a legénység, Eperjesnél már rája mehetek volna, ha instrukciójuk ellen a generálisok «vele elpróbálni merészelték volna». Már most a helyett, hogy a derék hadat neki bocsátották volna Götzéknek a tábornokok, csak baloldalt, hol utolján, hol csak imitt-amott kapdosztatták őket, e miatt aztán mind az alattvalóktól, mind a törököktől elég gonoszul és becstelenül is hallottak az generálok.¹ Más szóval a katonák hangosan számadásra vonták a feljebbvalóikat, mért nem bocsátották őket előbb az ellenségre? Végre is Bakos Gábornak kellett kiállnia és nyíltan megmondania a köznek, hogy se hűtlenségről, se félelemről ne képzelődjék, a fejedelem parancsolta meg a vezetőknék életükre és becsületükre, hogy derék harcra ne rontsák a népét és benne kárt ne tegyenek a közjónak. Mindazonáltal a morgás csak akkor űlt el, a mikor látták mind közönségesen, hogy Sáros alól a Tarcza-Hernád völgyén át verve repül el előttük a palatinus a maga megkevesbedett népével, a mit a többi, a németeket érő sikertelenségek hosszú láncolatával egyetemben annak a vérrel takarékoskodó stratégiának köszönhetek, melynek minden mozzanata, csínyja-bínja elejétől végig az élelem elvágásra, erre az ősmagyar hadakozási módra volt építve.

Mialatt Kemény János csapatai puskázva hajtják a császári armádia szárnyra kelt hadait a szepesi völgyeknek, mint a kereplőző szőlősgazdák a magok portájáról a hetedik határba a csévicse seregélyeket, azalatt Rákóczy sietve nyomakodik 2000 lovasával felfelé az okból, hogy az ellenség nyomán jó disciplinával és jó diszpozícióval küldhesse a hadait, a sok köztük való főket megkevesíthesse és jó instrukcióval bocsáthassa és a palatinusnak is illendőbbben tehessen választ. Föltett szándékát elérhette, mert mint június 26-án írta terebesi táborából, mindennek szíve, kedve az ellenség ellen vagy, az szegény magyar puskája

¹ Szalárdy 178. l.

is szinte oly közel vitetik most az német vasas oroszlánhoz, vitéz ódalához (!), mint az magyaréhoz az övék. Utjában Parnórol június 29-én már intézkedik is a szükséghez képest. Kornist, a ki a derék táborral érkezett hozzá, Varannóhoz rendeli, hogy Fisenát verje fel és «táborolja», Jármly Ferenczet 1000 magyar-német gyalogossal és 900 lovassal Munkács alá szökteti, hogy tűzzel-vassal rajta legyen, Szalánczra is meneszt német-magyar gyalogot és lovaszt, hogy a sok rossz szarkafészekben földig rontasson, Regéczt, a nádor vára hasonlókép kap a nyaraló harangodi táborából 700 gyalogost és 300 lovaszt, mert nem akar a fejedelem ezután papiroson írt hitelnek hinni.

Július 1-én végre megérkezett Rákóczy Sárosra a legnagyobb boszúságára. Boszúságára, mivel megparancsolta még öt héttel ezelőtt a tisztartóinak, hogy minden asztagot tegyenek szemmé és hordassák fel a várba, hogy az ellenség ne töltözze magát belőle. És — majd oda lett a bámulattól, a tisztartók a Rákóczy árvák 5 asztagát és az övéből másfelet kint hagytak a malom mellett. Ezért szálltak ide a palatinusék és maradtak addig a sánczukban, a melyet egy nap egy éjjel hánytak, a vármegye egy hétig se tudta volna elkészíteni, a míg fel nem falták. Mikor a szegénység búzáját, marháját magukhoz vették és a jó vetéseket takarmánynak lekaszálták, útra keltek Szepes megye szelvében-hosszában, mint ősszel a költözködő darvak. Azóta, egy hete Kemény folyton utánuk van és fogyasztja, fosztogatja őket. Valami Csehek János hadnagy a vele való 450 szabad legénnyel, fehérvári és pataki diákokkal rácsapott a szekereikre a nádoréknak és nyert a pénzzel együtt 12,000 frt ára marhát. Folyton csipkedve Rákóczy hádi népétől és öletve az útszináló szegénységtől érkezik az armáda Lőcse határába a hátán hozva Kemény darázsfülánkös portyáit és maga előtt tudva bent a várban Gaudi Andrást 200 muskatérossal, Csontos Pált, Kerekes Tamást és Bánházit 100 jó munkácsi gyalogossal.

De másfelé is siker koronázza a felkelők fegyvereit. Palocsát a Poprád mentén behódoltatják június 30-án és ugyanekkor Lapispataknál 400 dragonyost vágnak le.

Hadakozásának ily szerencsés folyása avval a szándékkal tölti el a fejedelemet, hogy a mint a tőle 4 mérföldre járó Kornis

felérkezik, Zsigmont fiát derekas haddal küldi a főgenerális mellé, hogy siettesse az ellenség végét, mert máris oly állapottal vagyon, hogy a régi regimentekből való lovasa, a ki 18—20 esztendeje sok harcokon forgott, ott megmenekedett, most itt nemsokára elfogy. Ez a fogyatkozás készíti a palatinust, hogy gyors iramban menetelve Szepesváralján keresztül, «Lőcsén felül Márkusfalvának oldalassal» szálljon meg. Itt megütközött volna Kemény, ha «a hajdúságnak rendtelenségek miatt valami hibácska nem tanált volna lenni». Nyílt ütközetre azonban soha se került a sor, jöllehet mást sem lehet olvasni a fejedelemtől, mint azt a fogadkozást, hogy «ezt» t. i. a németet az Úristen rövid nap meg fogja szégyeníteni derekasan. A megszégyenítés két oknál fogva nem következett be. Egy az, hogy Kemény János emberei számbelileg is megcsappantak a kétszínű török szemeltartása és az északeleti Felföld pártos váracskáinak ostroma és blokádja miatt, emellett merszük sínesen, csak hangjuk a végleges leszámolásra. Alkalmuk azonban töméntelen van, a melyet folyton áhítanak, míg nincs, s mikor beköszönt, szépen kieresztik a kezükből, mint a szepegő gyermek a remegő madarat. Szinte kislányos kifogásokkal hozakodnak elő, ha a toprongyos, éhségtől dülöngő ellenséget — «sikerült» elereszteniök. Az elügyetlenkedéshez aztán a fejedelem is kontráz szokott szólásával: nem szabad oly fontos dolgot, t. i. az ütközetet csak a helyzet, a szerencse «spicczére» is bízni.

A másik ok, hogy Homonnay hát mögött való rezgелődései és a török gyanus viselkedése miatt részint a tiszántúli határokon, részint a hódoltsági Magyarországon meg kellett szakadoztatni hadaiban és egyfelől az erdélyi várakban, másfelől a gömöri széleken vigyázóban tartani belőlük.

A fejedelem éppen nem csinál titkot abból, hogy a számítását megzavarta mindjárt a juliusi szepesi offenzíva első hetében Ungvár, Jeszenő és Homonnay 5—600 kozákja meg 4—500 magyar lovasa, továbbá a 4—5000-nyi töröknek Egerhez való gyülekezése, de leginkább a jenei törökség sürgelődése. A török csoportozás híreit nyomban követik intézkedései. A Kőrös partjáról jöhető veszedelem megelőzésére bevágatja az utakat, a Vág völgyén verekedő Ibrányit, régi, kipróbált hívét Nagyváradra küldi hűség-tartó csapatokkal, hogy ezeket ossza szét az erdélyi várakba és

kémekeket szalajtat Erdélyszerte megbízható hírek fogására valamint Máté havasalföldi vajdától a portáról kiinduló készülődések «értésére». Továbbá a Sároson tartott haditanács határozataiból kifolyólag Keményt kirendeli a palatinuson «rajta lenni», bár ez a punctumokat igen küldözgeti, személye szerint pedig Varannóhoz szállt Bakos Gáborral, hogy Homonnayval leszámoljon, mert Kornis értesítette, hogy az országbíró valami lengyel hadakkal Homonna körül lecsapdosott az övéiből és meg is fogdosott bennük főképen a bihariakban és a tájiakban, a kik most Jeszenőben ülnek.

Ezekből a hadi intézkedésekből láthatjuk, hogy július 4-től fogva az események számára majd két harcztéri színünk lesz, az egyik a Vág és vele párhuzamosan futó folyók völgyeiben Kemény János forgolódik, a másikon az Ipoly és a Latorcza között lévő földön elszórt várak körül Kornis és Rákóczy Zsigmond szerepelnek.

Elsőben a pártos várak körül Ungvár sorsa telik be. Gr. Homonnay Jánosné már a kassa-eperjesi harcok napjaiban vonta magára Rákóczy figyelmét azzal az eljárásával, hogy az ungvári evangélikus nemeseket üldözte, elfogatta és borukat, búzájukat elvette. Az élelmet aztán részint Ungvárra részint Jeszenőbe takarította, a hová maga is behúzódott a biztonságtalanabb Ungvárról. Balling János munkácsi kapitány, noha Szalárdy szerint a köszvény miatt igen nyavalyásul volna úgy, hogy székben kényserítettnek magát hordoztatni, mindazonáltal, hogy az evangélikumi üdvözüendő igaz érzelmű valláshoz eleitől fogva nagy buzgó indulattal volna s a vallásán lévő nemességnek nyomorgatásokat a szomszédságban nagyon keserülné, maga kívánta a fejdelemtől, hogy bízná csak rá ott a szomszédságban Ungvár állapotját. Úgy is lett, megjött a parancs kívánsága szerint. Balling ez okból a munkácsi jóságból a várhoz fegyverekkel, jó puskájokkal való szolgálatra válogatott, két posztóból újrúhás 500 gyalogosával és néhány falkonyokkal (hosszúcsővű ágyúkkal) Ungvár alá szállott, hozzácsatlakozván a krajnyákon és mindenütt a jóságban található épkézláb férfiak kenézeik által vezetettve több mint 3000-en.¹

¹ Szalárdy 176. 1.

Az ostrom avval indult meg, hogy a kapitány a vár északi sarkánál sáncot hányatott és ebből lövette a várkapuját és a paloták ablakain csinált lövőhelyeket. Mikor a bentlévők látták, hogy az ágyúikkal sokra nem mehetnek a biztos fedezékekből dolgozó ellenséggel szemben, azonkívül megértették, hogy a kapu néhány lövés után bedőlhet és a levágott palánkokkal betöltött árkon keresztül intézendő roham eleven erejének ellen nem állhatnak — kezdtek kikiabálni. A kapitány tehát a vérontás távoztatására egyezsége lépett, a mely szerint Rákóczy hívei továbbra is benmaradnak és a Jeszenőbe harczoltak szabadon bocsáttatnak. Erre a vár megadta magát július 7-én, mire Balling megeskettetvén a fejedelem hűségére a jószágban lakókat és a várőröket, visszatért Munkácsra, a grófné pedig derekasabb «féltőjével» a sok jó bor, búza, liszt, szalonna és mindenféle élés kivételével elment Jeszenőbe.

Ungvár megvételének nagyon örült Rákóczy, de az örömébe csakhamar ürmöt kevert a porta, a mely Maurer levelét hozta a török aggasztó viselkedéséről, arról, hogy Ferdinánd követét legközelebb fogadja a szultán, a miből kézenfekvő dolog lett, hogy forttyog valami a diplomáciai fazekában, s a főztett Rákóczynak akarják az asztalára tálalni. Míg György fia és a portai residense meglepődve állnak e tények előtt, addig ő mély belátással való tekintettel azonnal írt levelében, miről sugdoshatnak «oda-bent». És ha jövendölésnek vesszük a későbbi időkre azt, a mit most találgatva hánytorgat a lelkében, akkor azt mondhatjuk, valóban jól jövendölt, mert ez a prófécia szóról-szóra bekövetkezett rajta — 1645-ben. Arany szavak, méltók arra, hogy mindig büszkén hivatkozhatott rájuk; valahányszor rá gondolt későbbi életében hadjárására, önmagának elégtételül szolgálhatott az a tudat, hogy előre megmondta a végét. «Nekünk — úgymond — ilyen consideratióink vannak: talán csak azt akarja várni az a csalárd, hamis nemzet t. i. a török, ha bemenvén az német követ, vagy megbékéllik, avagy szóval tartsa, míg az svécusokat is beveheti, de minket se segítsen, avagy bevevén az ajándékát, az summát is, garázdálkodni kezd vele s egy nagy darabját elveszi vagy csapja az országnak, ki bizony könnyen meglehet, adózásra

is kényszerítheti. *De az is következhetik, ha ő megbékélvén az némettel, parancsol az németnek kedvét keressük, ki minemő rossz lenne, könnyű megítélni, sok alkalmatlan kívánság is lehetnének tőlünk, kivél csak belénk kezdene garázdálkodni.»*

Ez az a hely, a hol önmagának lett prófétája a fejedelem, ez az a jövendölés, a mellyel meglátta a török ásta «gödrét», a melybe akkor rántotta bele a császári diplomácia, a mikor a kardját svéd kezekkel beledöfhetette volna a régi ellenségébe.

«A biztosra vett végét azonban el akarta kerülni, ezért azt kérdezte a fiától, mit volna jobb cselekedni, a lengyel király közbenjárására már most békét kötni a svédek háta mögött, úgy elmélkedvén, hogy a svédek részéről mivel nem lett elég satisfactiója, tehát felszabadul ő is a nekik való kötelezettség teljesítésétől, avagy megvárni a svédek érkezését és eléjük adni, hogy az ő segedelmük nélkül hadakozott eddig is, a miből a nemzetnek nagy kára lett és az ezután való hadakozásból is az lenne, erre való tekintettel tehát a császárral ő békére lép.» Ezt a török nemcsak hogy ellenezné, sőt rettegné, mert félne a két hatalomtól, de félne Erdélytől is, mert a császár biztosan kegyelmébe fogadná, hogy önszántából tért jobb belátásra és hagyta ott a svéd confederatiót. Egyenlőre apa és fiú állást nem foglal, függőben marad köztük az a fontos ügy, a melyre nézve várnak az időtől. Titokban egyesegyedül Kassait avatják bele, még a fejedelemasszonyt is kizárják belőle. Ennek csak annyit ír július 11-én a fejedelem Sárosról, hogy egészségben és egyéb állapotában az Istennek áldása vagyon rajta, de a palatinusnak elkelve egy kis nyugovás annyira, hogy már a lengyel királyhoz fordultak Ferdinándék, a mikor Eszterházy kívánságára nem hogy rá nem ment, de csak «választ se tött». Egyébként a mit ír, az maga a szín igazság. A palatinus valóban gyors menetben hátrál. Július 3-án Svábócson van, 5-én már Batizfalván. Az is födi az igazságot, hogy szóba sem állt a nádor kívánságaival, de megizente neki, hogy a vármegyéket egybe fogja hívni Kassára, hogy meghallgassa véleményüket, a mit nagy zokon vett Eszterházy. Rákóczynak azonban döntenie kellett magatartását illetőleg a jövőre nézve. Neki nem mindegy, hadakozik-e avagy békét köt, a svédeknek hátat fordít-e vagy kezet nyújt továbbra is. Döntését siettetta a török éhessége.

Erdélytől ugyanis nagyobb adót kívánt, s hogy legyen miből megfizetni a fejedeleme, azt tanácsolta, hogy a 7 vármegyét adóztassa meg. Erről természetesen hallani sem akart Rákóczy, de viszont kényes dolog lett volna egyenesen visszautasítani a kérelmet, azért inkább kitérő választ adott: mivel az ország és nem a fejedelem szokta az adót adni, emélfogva a statusok akarata nélkül hite ellen sem nem nevelheti, sem nem ígérheti azt, várakozzék a császár addig, míg a statusok határozatát közölheti. A kitérő válasszal csupán időt szándékozott nyerni a fejedelem, hogy ezalatt biztos hírt halljon a svédektől, mert ettől tette függővé kényes helyzetében az elhatározását, valjon továbbra is a svédekkel tart, vagy eláll tőlük, avagy a szultánnak megfelel vagy beadja a derekát.

Másfelől pedig tisztában volt avval is, ha a portára bemegy derekas híre a svédek jövetelének, a török megtartózkodik részint azért, mert reményli, hogy a svédektől ajándékot vehet, részint tart a szerencséjüktől. A sok töprengés és nehézség között való diplomatikus evezgetése között végre révpartra jutott. Megjött hozzá a svéd követ avval az izennel, hogy övéi jönnek. Evvel a koczkája el volt vetve. Eltökélte, hogy tovább verekszik és fenntartja szigorúan Ferdinánddal szemben minden követelését. Képzeltük, mekkora teher esett le a vállairól, hogy hivatalosan értesült arról, a mit eladdig csak bizonyos jelekből mert következtetni, a mely előjeleket elő is számlálta fiának Sárosról július 11-én kelt levelében. A svédeknek — úgymond — nyilván jünniek kell, mert az elfogott rabok is beszélik, azonkívül mutatja az is, a mit a palatinus Lónyay uramnak küldött, de bizonyítja még, hogy a hadat felvinni kívánják és a portán a követeknek való gazdálkodás.

Most már a lengyeleket is más szemmel nézte és kezelte, mint eddig, sőt a várostromokat is vígabban intézte, mert régi célja és terve érdekében hadakozott.

Mindenekelőtt Jeszenő körüláborolására adta ki a legsürgösebb parancsot, mivel július 10-én a vár ura, Homonnay János Homonna tájékán rácsapott a hadaira, ezek is jól lecsapdostak az övéiben, mire az országbíró beszaladt Lengyelországba. A fejedelem maga is elkísérte egy darabig a Kornis Zsigmond és Rá-

kóczy Zsigmond alá a vívásra kirendelt felesszámú lovas, zsoldos székely és kék gyalog s egynéhány faltörő ágyúval felszerelt csapatait, mert egy füst alatt Szobránczot, Ungvárt és Munkácsot akarta megtekinteni. Útközben jégeső fogadja, rekkenő hőség és por, a minőt soha e világ életében nem ért, de azért nem tágitott. Ugyanezt nem lehet mondani a vele valókról, ellenkezőleg, mód fölött szöknek. Ezért ráírt Varamnóról július 17-én György fiára, hogy a híre nélkül haza szököttek, «igen-igen hamar igen-igen igazán» czirkáltassa fel, szegényt-gazdagot egyaránt vétessen regestromba pecsétjük és kezük írása mellett, kivételt csak az erdélyi vármegyebeliekkel tegyen, mert ezeket «takarodni engedte házokhoz» bizonyos okokra nézve.

Jeszenőt ezalatt körülfozták Rákóczy katonái az akasztóhegyen kívül ütvén táborn. Oly csendben ment végbe a megszállás, hogy Szalárdy szerint akkor veiték észre a bent lévőket, a mikor a leányasszonyok szobája ablakából az akasztóhegyen meglátták Rákóczy 4 lovasát. Ezek lármát csaptak, hogy a generálisok ássanak rögtön sáncokat, Homonnayné is az ablakából ugyancsak kiabált Duka István főemberükre és nagyon «pirongatódott», hogy szépen vigyáztatott. A kintlévők még ez éjjel ott hánytak sánczot, a hol a 4 lovas jelentkezett a hegyen, s miután felvonatták az ágyúikat, hajnalban már lövették is a bástyákat. Az első ágyúgolyó a leányasszonyok szobája ablakán csapott be és elvitte az egyik szolgáló fejét, a mi annyira megrémítette az asszonyt és a várbelieket, hogy ő «alattvaló» házaiba szállott, emezek pedig elvesztették minden reményüket a vár megtartásához. Így ír Szalárdy. A történeti valóság viszont az, hogy Jeszenőben az első ágyúlövésre épen nem ijedtek meg, a vár soká tartotta magát, holott Rákóczy Munkácson ugyancsak minden pillanatra várta az elestét. A hosszú ostrom feltűnt Lórántffy Zsuzsannának is, a ki nógatja fejedelmi férjét, hogy lásson dolga után, menjen feljebb, annál is inkább, mert hallomás szerint a török csoportozik az Ipoly völgyében nem tudni miremenő szándékkal. Rákóczy Munkácsról július 25-én avval mentegeti magát, hogy mindaddig nem mehet fel, amíg Regécz, de kiváltképp Jeszenő nincs a kezén, mert ha megindulna, gyalogsága java részét alattuk kellene hagynia, a mivel viszont mezsei ereje fogyatkoznék, kevés vagy semmi

erő visszahagyásából viszont veszedelem és rossz dolog «jünnének ki». A mi meg a török gyülekezését illeti, csiklandós dolog, mivel akár az lesz az akarata, hogy valamelyik végvárat szállja meg, akár az, hogy a vérrel megszerzendő Füleket vagy Nógrádot vegye el, ellenében cselekedni nem lehet, mivel nem hasznos ellenségévé tenni a portát.

Egy hét múlva újból türelmetlenkedik a fejedelemasszony, miért nem megy kiljebb és mi van Jeszenővel? Dolgai miért nem haladnak előbbre? Most már oly igazán megpanaszkodott Tokajból július 31-én, hogy megérthette ura dolgainak mibenállását. Elég terh vagyon, így is, édesem mi rajtunk. Bocskay mellett a török valóban fogta, magyarországi nagy urak mellette voltak, az vitélő rend kegyesebb, expertusabb, állhatatosabb volt, most ellenben, másnak tapasztaljuk az állapotot. Látja az Úristen, az religióra, szabadságra semmit sem tekint, ha az ördög fizetne is neki, elmenne, bár minden óra igazán fizetnének is, semmi, ha nem prédálhat, ingyen nem élhet és nem pusztíthat.

Rákóczyné türelmetlenkedése tulajdonkép nem minden tekintetben jogos, mert Jeszenő akkor már haldoklott, a többi várak is végóráikat élték, Kemény János pedig Liptóból kikísérte és a Fáttra alatt a turóczy Szucsánynál július 24-én jó csatában megtépázta a németeket, a honnan július 31-én Körmöczbányához érkezett, miután Tótrónára szorította Götzöt és a Vág vonalára vetette vissza III. Ferdinánd hadait.

Mialatt ezek az események elül a Nagy- és Kis-Fáttra völgyeiben lejátszódnak, ezalatt a fejedelem Tokajon át Kassára ment aug. 2-án, a hol a 13 vármegye főrendei és eleji már összegyűltek az értekezletre. Innen ujságolta haza 3-án, hogy Jeszenő aug. 1-én behódolt oly föltétel alatt, hogy élelmet, municziót és a vár erősségére való eszközöket, mindent, de mindent benne hagyott az országbíróné, a miért kegyelemből visszakapta liszvai, homonnai és terebesi jószágait. Ettől aztán az asszony annyira meg volt hatva, hogy Rákóczy Zsigmondot a lánya kezével kínálta meg.

A fejedelem rá se hederített az ajánlatra, hanem a mint a pártos Homonnayné kiment az erősségből, Balling Jánossal mindent Munkácsra takarítottatott át belőle, azután bástyáit, derék épületeit felrobbantván, pusztán hagyatta.

E közben Kassai kancellár uram érkezése után megkezdődtek a tárgyalások, a melyeknek a folyása nagyon kielégítette Rákóczyt. Aug. 12-én így ír felőle teljes meglepéssel: «Itt Istennek hála az 13 vármegyéből ide jött minden rendek becsülettel viselték még edig magokat, de kiváltképen az 5 városbeliek; alkalmas rendű embereknek úgy látom elméjeket, hogysesem az német igáját viseljék, lelki s testi szabadságokkal ne élhessenek szabadosan, inkább úgy cselekszenek, mint Erdély cselekedett, mert teljességgel mind elijedtek s idegenkedtek a némettől. Császárhoz Fejérpatakít küldik a statusok, declarálván, velünk együtt élni-halni akarnak, instálnak, állassa helyre Ófelsége mind lelki, testi szabadságokat, mennél hamarabb penig». Egy szóval a kassai gyűlés végzése a fejedelemnek inyére volt, a miért is III. Ferdinándhoz Fejérpatakít küldte ki avval a kéréssel, hogy tűzzön ki napot és helyet a félbeszakított békeértekezlet folytatására. Az uralkodónak semmi ellenvetése sem lévén a kérelemmel szemben, e végre Nagyszombatot és szept. 14-ét jelölte ki. Már most mi lehetett az oka annak, hogy Rákóczy, a ki eddig elolvasta ugyan a július eleje óta szaladó nádor ajánlatait, de csak feleletre sem méltatta azokat, az annyszor emlegetett kassai gyűlés határozata elé ellenben még szalmaszályni gátat se vetett? sőt hajlandó volt békülni, pedig a svédek jöttét mindenek hírelték? Első oka annak a magatartásnak az volt, hogy a porta és a mindig kétszínű Lupuj vajda viselkedése felől igen leverő hírek kezdtek lengedezni. Már aug. 1-én hallotta Gyulafehérvárról, hogy a vajdát «lengyel nagykövet ember» arra unszolta a lengyel király és a német császár nevében, hogy indítson hadat az ő hátában. Hogy ez könnyebben mehessen végbe, a hír szája szerint Lupuj lányát Radziwil herczeg venné feleségül, a ki a lakodalom színe alatt annyidmagával jönne a menyasszony házához, hogy a Rákóczyhoz hú moldvai vajdát, Mátét kiverhesse az országból. Akár volt valami igaz a dologban, akár nem, de hogy valamiben törte a fejét az a ravasz Lupuj, az bizonyos, de az is, hogy a fiatal Rákóczy György minden mozdulatát figyeltette. Kémeitől tudta meg azt is, hogy az izgága vajda felvonult Szucsavára. Itt is szem alatt tartotta. «Vigyázatok reá, írja az apjának aug. 8-án, mert álnok, lator ember, csak Isten venné ki az szomszédságból.»

A vajda azonban nemcsak a lengyel udvarral szövögette a hálóját, hanem a portával is a végből, hogy a neki ellenszenves Rákóczy helyébe Székely Mózeset tolja fel. A szultán úgylátszik, a fejedelem cserétől nem is igen huzódzott, mert Hajdú György a fejedelem követe szintén hallott és írt ilyesfélét, a miket a jó szomszéd Máté vajda még avval toldott meg, izenévén Fiota Sándor fizetőmesterétől, a ki a Magyarországon küzdő moldvaiakat jött fizetni, hogy Székely Mózes ott is van a szultán 10,000 embere között, a kik mellé valószínűleg a táborba szállt krini tatárok lesznek még rendelve. Természetesen ezek a Kelet felől veszélyt sejtető hírelések alkalmasak voltak arra, hogy az ijedező Rákóczyt békülékennyé hangolják, habár eltökélt szándéka volt, hogy álnokul a trónjából kirázni nem engedi magát, ezért rakatta meg a várakat élelemmel és hű székelyekkel.

A másik ok volt a Fátra tövében hirtelen beállott fordulat. A nyáron át egyrészt Rákóczy a partiumbeli megyékkel, a bihari hajdúkkal és zsoldos hadaival Harangodra szállt füvelő táborba, a honnan Regéczet és Szendrőt «megrekesztette és kapuit betétette», majd Ungvárt, Jeszenőt ostromoltatta, Szádvárát és Szepesvárat körülfaragta, másrészt Kemény alatt hajtotta a nádor hadait Szepes, Liptó és Turóc megyén át úgy, hogy az ellenség csak Nyitrán túl Bajmócznál tudott megállapodni. Kemény viszont ekkor a privigyei mezőkben táborozott aug. 1-e körül, a honnan szerencsésen csatározott az ellenféllel. Ámde hogy aug. 5-én Murányvárat Wesselényi Ferencz Széchy Mária kezét elnyervén áthajlította a király hűségére, a miről aug. 6-án Rákóczy Zsigmond úgy nyilatkozott kassai levelében az apjának, hogy ő kegyelmének t. i. a fejedelemnek nagy kára lesz belőle, továbbá, hogy Homonnay lengyeljei egyesültek Ferdinánd seregeivel, a helyzete oly válságosra fordult, hogy 9 naptól fogva, írja aug. 10-én Privigye alól, étkezését is a hadakozás alatt végzi hadaival. Már most hogy kikerülje Kemény János uram az ellenség szerető ölelését, mit volt mit tennie, mint a bányavárosokon át szépen visszaballagni, Rákóczy nem csekély szemmeresztésére.

Dr. TÓTH LÁSZLÓ

TÁRCZA.

HÁBORÚS EMLÉKEINK MEGMENTÉSE.

A világháborúra vonatkozó adatok összegyűjtése, megőrzése és az utókor számára hozzáférhetővé tétele nemcsak a kegyelet és hála ténye azokkal szemben, kik hazánk megmaradásáért és jövő fejlődésének biztosításáért vérüket ontották, hanem a magyar történetírás érdeke is. Előttünk folyik a világtörténelem legnagyobbszabású küzdelme már évek óta ; közvetlen értesüléseink vannak a háború mindennemű vonatkozásairól, sőt közvetlen részesei vagyunk magának a küzdelemnek is, akár tényleges, akár a mögöttes országrészekben teljesített szolgálatunkkal. Láthatjuk, hogy a hadviselés nem csupán az a küzdelem, mely a fegyverek között a fronton folyik ; részt vesz abban az egész ország, intézményeink teljes complexuma, főleg most, midőn nemzetek állanak nemzetekkel szemben.

Ennek a méreteiben is rettenetes világháborúnak történetét csakis a háború összes vonatkozásainak pontos összegyűjtése s egyeztetése után lesz lehetséges megírni. Részletek, epizódok, továbbá kisebb egységek (század, zászlóalj, üteg, különítmény stb.), sőt ezredek s alkalmi alakulatok hiteles, kritikai történetét aránylag csekély adatkészlet alapján is (naplók, parancsok stb.) jól meg lehet írni. De mindezek története csak adaléknak tekinthető a háború egész történetéhez.

A világháború összefoglaló történetének megírását tehát óriási szervezetű, tudatos és lelkiismeretes adatgyűjtési munkálatnak kell megelőznie, melynek az összes írott emlékekre és nyomtatványokra ki kell terjednie. Ez a törekvés vezette a *Magyar Nemzeti Múzeum* könyvtárának igazgatóságát is a háború kitörésének első percétől fogva ; ennek köszönhető, hogy a M. Nemzeti Múzeum háborús gyűjteménye, kiváltképen *dr. Fejérfataky László* igazgató fáradhatatlan utánjárása és másokat is gyűjtő munkára ösztönző lelkesedése következtében Európa legnagyobb, ily természetű gyűjteményeivel felveszi a versenyt.

Ennek a nemes eszmének szolgálatába állott a *M. Tud. Akadémia* kebelében alakított Hadtörténelmi Bizottság is, «hogy ez úton is teljesítse azt a magasztos hivatását, mely kötelességévé teszi, hogy a nemzeti közérületünkre fölemelő hatással bíró magyar haditörténelem adatait gondosan összegyűjtse a jövő nézedék és a történetírók számára, egy esetleg később alakítandó *magyar hadilevéltár* anyaga gyanánt». (Hadtört. Közlemények. 1916. 476. l.) De ennek az eszmének szolgálatában kell állaniok intézményeinknek, műkedvelő gyűjtőinknek, elsősorban azonban magoknak azoknak a csapattesteknek is, melyek az arcvonal eseményeinek közvetlen részesei.

Ebből a szempontból kivélaan figyelemreméltó a *30-ik honvédpótzászlóalj* parancsnokságtól kiadott: «*Ezredünk háborús emlékeinek megmentése az utókor részére*» című füzet.¹ A füzet nemcsak arról tesz tanúságot, hogy a pótzászlóalj-parancsnokság a hozzátartozó alakulások körében gondos előrelátással tekintélyes segítőalapot tudott teremteni, sőt már «az ezredbeli hősi halottak» kegyeletes emlékének nagyszabású emlékmű alakjában való megörökítését is biztosította, hanem arról is, hogy a pótzászlóalj kebelében elismerésre méltó és követendő munkásság folyik az ezredre vonatkozó háborús emlékek összegyűjtése és megőrzése tekintetében. Épen ezért a füzet tartalmát és gondolatmenetét bővebben fogjuk részletezni.

A füzet mindenekelőtt azzal a kérdéssel foglalkozik: *mit és hogyan kell gyűjteni és megőrizni*. Fontos szempont a gyűjtő tudatos ténykedése. Legtöbbször úgy vagyunk vele — olvassuk a füzetben — észre se vesszük, hogy az, a mi körülöttünk óráról-órára, napról-napra végbemegy, maga a történelem, a nagy világháború történelme. Azt hisszük, hogy a hivatalos jelentésekből, s talán a sajtóhadiszállás engedélyével napvilágot látott cikkekből, s végül szolgálati iratokból állítják össze a háborúnak s a részes ezredeknek történetét, holott a történetírásnál egyéb szempontok is veendőek figyelembe. Az egyéni megfigyelésnek, észleletnek, tudomásnak körébe sok esetben oly események és tények is jutnak, melyek a távolabb állók figyelmét elkerülik. S ez természetes is. A fronton élő katoná mindennapi életének egyes mozzanatait a haditudosító csak akkor figyelhetné meg tüzetesen s akkor rögzíthetné meg híven, ha állandóan a lövészárokban laknék. Azok a lelki hullámzások, melyeket

¹ *Ezredünk háborús emlékeinek megmentése az utókor részére*. Útmutatás az ezredbeli tisztikar és az alakulások részére a hadtörténelmi, irodalmi és művészi megörökítésre alkalmas anyag gyűjtésére nézve. Pótlj. kiadása. Uránia-nyomda. Budapest 1916.

a harcrosz átél, s melyek dalok, anekdoták, versek, levelek, feljegyzések, valamint hősi tettek első elbeszélése nyomán jutnak napvilágra, fontos adatai a katona érzelmi- és kedélyvilágának, de hivatott feljegyzői csak azok lehetnek, kik a katonával együtt éltek és szenvedtek a harcztereken, kikkel szemben a jobbra paraszt származású közlegény a bajtársi helyzet következtében bizalommal viseltetik. Elsősorban tehát a csapattisztek, tisztjelöltek, értelmes altisztek vannak hivatva erre a munkára.

A gyűjtőmunka azonban *ne legyen egyoldalú*. A tisztán harcziás és katonai érények kellő kidomborítása mellett tartsa szem előtt a mélyebb emberi vonásokat is. «Igyekezzék egyszerű szavakban és megkapóan megörökíteni a magyar katona lelki életét oly csodásan és tiszteletreméltóan jellemző gazdag érzés- és gondolatvilágot, a mely őt a harcztéri élet legnehezebb perceiben is Istenhez, családjához, feljebbvalóihoz és bajtársaihoz is köti.» Nem lehet eléggé hangsúlyozni az Istenhez való hit rendkívül nagy suggestiv hatását a katona lelki életében. Az a katona, ki mindennap száz halállal néz szemben, ki minden napot a gondviselés ajándékának tekint, feltétlenül vallásos érzésűvé válik. A front mögött lévő pihenőhelyek templomai a nap minden szakában telve vannak katonákkal, az útszéli feszület előtt mindig láthatók imádkozó katonák; leveleik az erkölcsök és nemesebb érzések változatlan fennmaradását bizonyítják és érthetővé teszik, hogy «nég az is leszokik a káromkodásról, a ki itthon egész életében csak a durva szólásmód levezető csatornája útján tudott felgerjedéseinek hatása alól szabadulni». Ebben a nemesebb emberi irányban is történjék gondoskodás az erre érdemes anyag gyűjtéséről.

Figyelemreméltó szempont, hogy nemcsak a harcztereken, de *ittthon is* van alkalom történelmi jelentőségű adatok feljegyzésére. A harcztérről hazajövő szabadságotlak, betegek, sebesültek elbeszélései pl. nem mellőzendők, bár kritikával használándó adalékokul tekintendők. Itt természetesen tekintetbe veendő az illető értelmi foka, szavahihetősége s az a helyzet is, melyből az eseményeket szemlélte, vagy a melyben azoknak részese volt. Ebből a nézőpontból kell értékelni a *naplók*at. A naplók jelentősége kétségtelen, mert történelmi forrásanyagot szolgáltatnak, s mert visszatükrözvén írójuk egyéniségét, gondolat- és érzelemvilágát, megérthetővé és átérzhetővé teszik a késő utókor előtt is a világháború részeseinek lelki életét; ideg- és izomteljesítő képességeit. Mikor a naplóról van szó, nem a hivatalos naplókra gondolunk elsősorban, hanem a magánnaplókra, melyek írója fesztelenül, leplezetlenül leír mindent, a mit átél, vagy a miről tudomást szerez; a naplók at a bejegyzés frisses-

sége és közvetlensége jellemzi s inkább az uralkodó hangulatra nézve használhatók.

A harcztéri levelek, mint a levelek általában, fontos források volnának, mert ezekben a benyomások ujsága és frissessége mellett az író egyénisége is érvényesül. A jogos cenzura miatt azonban a harcztéri levelek annyira objektívek, hogy azok forrásokul nem mindig használhatók; gyűjtésük, esetleg másolatba vételük mindamellettt egy ezred történetének szempontjából kívánatos.

A gyűjtési anyag középpontjában a *magyar honvédnek* kell állania. A honvédség már 1848 óta szívünkhez nőtt, a világháborúban világhíretté szert, itthon pedig legendák támadtak vitézségéről, rendíthetetlen bátorságáról és szívós kitartásáról. Ebben a felfogásunkban kétségtelen részök van haditudósítóink meleg szeretetének is, pedig ezek ritkán lehetnek közvetlen megfigyelők. «De sokkal nagyobb tömeget jelent mindaz, a mi eddig a följegyző munka szervezetlensége miatt kivonta magát a krónikás, a följegyző megfigyelése alól. Az igazi erény kerüli a nyilvánosságot, azt ki kell lesni, utána kell járni.» E tekintetben a *kitüntetési előterjesztések* sem szolgálhatnak kimerítő forrásokul, az előterjesztések tartalmi rövidege, szűkszavúsága, gyakran azonos szövegezése miatt; ezek csak útbaigazítások lehetnek.

A honvéd lelki életének hullámzásait semmi sem tükrözteti hűségesebben vissza, mint a *nóta* és az *anekdota*. Mind a kettő gazdátlan vallomástétel a katonatömegek lelkiállapotáról, gondolkodásáról, mert hiszen a dalok, anekdoták szerzői ismeretlenek. Összegyűjtésük azért fontos, mert ezek a népies közszellem kifejezői a háborúban. Talán ez az a gyűjtési terület, mely iránt legtöbbször érdeklődnek, már csak az anyag bősége és kimeríthetlensége miatt is. Egyik gyűjtő pl. a háború első hat hónapjából 8000 katonadalt gyűjtött össze; elképzelhető, mennyire nőtt ez a mennyiség azóta. Az anekdota-gyűjtés már kisebb érdekelttségű, pedig a katonai anekdoták fölötté jellemző értékkel bírnak. «A humor fényében megörökíti a harcosok lelki életének legkomolyabb vonásait is.» Már pedig a háború történetéhez nemcsak a szorosabb értelemben vett harcztéri események részleteinek pontos ismerete szükséges, hanem a háborús néplélek rajza is. Ezt pedig az anekdoták tömegében lehet, legalább bizonyos vonatkozásokban, megtalálni.

A magyar néplélekbe, a magyar honvéd lelki világába legközvetlenebb bepillantást az elbeszélő, a mesélő paraszt vagy baka előadásán át nyerhetünk. A magyar paraszt általában szófukar, keveset beszél, de akkor is megfontoltan; sokat inkább sejtet és sokszor több van az elnyomott, mint a kiejtett szóban. Egy-egy megjegyzés, odavetés gyak-

ran jobban jellemzi az illető egyén vagy csoport hangulatát, harcztéri pillanatnyi helyzetét, mint hosszadalmas magyarázat vagy leírás. Ezeket az elejtett szavakat, megjegyzéseket sem szabad a gyűjtőnek mellőznie, de természetesen a szükséges tárgyi magyarázatok hozzáfűzésével.

A mesemondó paraszt vagy az élményeit előadó baka a gyűjtő figyelmének főtárgya legyen. Az ilyen mesélőket a beteggyűjtőkben, lábadozóknak, a segédszolgálatos különítményeknél, a pótszázadoknál, a rokkantaknál meg kell szólaltatni, s szavaikat lehetőleg hűen visszaadni, a mondatfűzés kezdetlegességével együtt. Azt, hogy a baka írásba foglalja a vele történeteket, nem merném ajánlani, mert ilyenkor leggyakrabban előtérbe nyomul a «tudálékos» paraszt, az ő czikornyás, keresett, sokszor érthetetlen stílusával, a tartalmi érték rovására.

Minden ezred állítson *múzeumot* abból az anyagból, mely az ezrednek a világháborúban való szereplésével vonatkozásban áll. Egy ilyen *ezred-múzeum* fel nem becsülhető nevelő hatással volna a későbbi nemzedékre. A laktanyák folyosói, szobái, hivatalos helyiségei eddig is telve voltak ugyan olyan képekkel, melyek az ezred multjával összefüggésben voltak, s ezek alkalmmilag valóban tettek is nevelő szolgálatot; de azok a teljesítmények, melyek egy-egy ezred mostani szerepéhez fűződnek, messze felülmúlják a multak tapasztalatait. Ezen teljesítmények szakszerű összegyűjtése, az emléktárgyak múzeális elrendezése, alkalmi bemutatása és elmagyarázása évfordulók napján felemelő hatással lesz az ezred tisztikarára, s legénységére egyaránt. Az ezred-múzeumba való tárgyakat természetesen nem szabad a múzeumszervező szakember szemével nézni, gyűjteni s kiválasztani. Az ezredmúzeum nem ritkaságokat gyűjt, mert arra nem hivatott, hanem olyan tárgyakat, melyek feljegyzésre méltó katonai cselekedet emlékei, vagy az ezred küzdelmeivel vonatkozásban állanak, még ha értéktelen apróságoknak tünnek is fel előttünk. Évtizedek mulva valóságos ereklyék ezek az ezred becsületének szimbóluma: a zászló mellett.

Mindezekhez hozzátehetjük a *fényképek* lehető körültekintő és gondos összegyűjtésének szükségességét is. Mindezt, a miben az ezred szerepet játszott, fényképen kell megörökíteni, sőt az ezred kitüntetett tisztjeinek és legénységének fényképeit is meg kell szerezni. Az ezek alapján évek mulva tartandó szemléltető előadások, vetített képekkel, a múzeum anyagának felhasználásával, esetleg bemutatásával, maradandóbb hatást fog kelteni a lelkekben, mint sok beszéd és gyakorlat. Különösen ott van erre szükség, a hol nyilvános múzeumok, kultur-

intézmények nincsenek, a hol tehát a laktanyának ilyen szerepet is kell betöltenie.

Szerzővel együtt kétségtelennek tartjuk, hogy a háború a magyar honvédségnek nemcsak világraszóló diadalokat hozott, hanem új szellemi és erkölcsi értékeket is. A ki a gyűjtő munkában részt vesz, hozzájárul ahhoz, hogy a következő nemzedékek számára gyümölcsözővé tegyük a háború szellemi és erkölcsi értékeit.

A derék és okosan megírt kis füzet kapcsán lehetetlen elnyomnunk azt, a lelkünkben hatalmas erővel előtérbe nyomuló kérdést: történt-e intézkedés *az egész honvédségnek* a világháborúban való szerepét illető adatok összegyűjtésére és elhelyezésére nézve? *A honvéd hadilevéltár és múzeum kérdése nem politikai kérdés, hanem a honvédség jövő nemzedékének nevelése szempontjából föltétlenül figyelembe veendő nevelési eszköz, mely tanít, buzdít és lelkesít.*

Dr. LUKINICH IMRE.

HADTÖRTÉNELMI APRÓSÁGOK.

Csodás megszabadulás. A magy. kir. honvéd Ludovika Akadémia parancsnoksága emléklapokat óhajt kiadni az intézetet végzett azoknak a tagjainak vitézi tetteiről és háborús cselekményeiről, a kik a nagy háborúban részt vettek. A gyűjtött okmányok között egy jegyzőkönyv keltette fel figyelmemet, a melyet a magy. kir. marosvásárhelyi 9. honvéd huszárezred pótszázada vett fel *Fogl József huszár-főhadnaggal* megsebesülése tárgyában. A jegyzőkönyv 1915 november 18-án kelt. Tartalma a következő: «1915 január 1-én, vallja a főhadnagy, az északi harcztéren Galicziában a gladiszovai templomnál orosz nagyobb erővel harcban állottunk; az oroszok 200—300 lépésnyire közelítettek meg bennünket. A nagyobb erő miatt parancsnokunk elrendelte a visszavonulást. Én a visszavonulás előtt pár perccel megsebesültem, még pedig robbanó golyó széttépte bal lábszáramat, majd a jobb térdemben megakadt és robbant. Engem *dr. Császár Elemér* hadnagy, *Suba Lázár* tizedes és négy huszár el akart vinni a reánk roharó oroszok közül. A dolog nem sikerült, mert a míg engem vittek, Császár hadnagyot hátulról szíven lőtték, Suba tizedest fejbe találták, egy huszár térdén, egy a bokájában, egy pedig az oldalában sebesült meg. Én a földre esve az oroszok között maradtam.» A tusakodás forgatagában, a mi alatt Császár hadnagy és Suba tizedes meghalt, a három megsebesült huszár pedig tehetetlenül a földön hevert, Fogl főhadnagynak, noha mindkét lábszárának csontja kifordult és bal lábszárának izmai elszakadtak, annyi ereje volt még, hogy a közeli házhoz esúszott. Az oroszok utána rohantak, kirabolták, elvették látsövét, pisztolyait, pénztárczáját, köpenyét, mentéjét, érmelegítőit, óráját és a mikor kardja után nyulva, ezt elvenni nem engedte, puskatussal mellbevágták és otthagyták. Egy óra múltán orosz sebesült vívók jöttek, a kik a főhadnagyot a nála levő sebkötözőcsomagok anyagával bekötötték és a közeli házban szalmára fektették. Este felé orosz tisztek jöttek a házba; az orvos újra bekötötte a sebeket, megnyugtatta a főhadnagyot, hogy nem lesz bántódása, hogy másnap

kocsin kórházba szállítják, sőt tréfásan azt jegyezte meg, hogy ötven nap mulva Szentpéterváron táncolni is fog tudni. Az orosz tisztek jószívűségére vall, hogy a sebesültnek száz cigarettát, fekete kávé, teát, szilvriumot és tejet adtak, a mikor pedig azt látták, hogy főhadnagyunk mindenét megosztja sebesült huszáraival, ezeknek is adtak mindenfélét. «Mikor a tisztek elmentek, mondja tovább a jegyzőkönyv, megsebesült három huszárommal egyedül maradtam. Két sebesültvivőt hagytak ápolásunkra. Ezek elaludtak és én súlyos sebesülésem ellenére kicsúsztam a házból. Hogy mily nagy darabon csúsztam, nem tudom, de tény, hogy egész éjjel tartott. Reggel felé, miután láttam, hogy semmi eredménye nem lesz szökésemnek, egy házhoz csúsztam és hason fekve bekopogtattam az ajtón. Egy asszony jött ki, a ki a tehénistállóba vonszolt, majd otthagytott és elszaladt. Egy óra múltán azonban visszatért két fiatal leánnyal, a kik megnézvén engem, hamarosan eltűntek. Pár perc mulva azonban visszatértek két emberrel, a kik két takaró és egy vánkos közé egy kis számkóra tettek. Elvittek magukhoz, a hol levetköztettek, ruháimat eldugták, megmosdattak, ágyba tettek, édes anyjuk pedig csirkelevest és tojást főzött és mint saját gyermekét ápolt. Január 2-án orosz tisztek szálltak meg a házban és meg is vacsoráztak. Vacsora közben elém toppant az az orosz tiszt, a ki előtte való estén tojást, szilvriumot, cigarettát stb.-it adott. A ház tulajdonosával, a tanítóval beszédbe is elegyedett és a mint később szabadulásom után a hadosztályparancsnokságnál megtudtam, agyon akart lövetni, de a tanító leányai letérdeltek és könyörögtek, hogy ne bántson, mert amúgy is meghalok.» Ez volt az utolsó jelenet, a mire a főhadnagy emlékezett, mert utána eszméletét veszítve, csak január 3-án tért magához az 5-ik honvéd huszárezrednél, a hol megkönnyebbülten értesült megmeneküléséről és arról, hogy az oroszokat elűzték.

Pilch Jenő honvédalezredes.

Az 1644-ik évi hadjárat történetéhez. Kassa városa az 1644-ik év tavaszán megnyitotta kapuit I. Rákóczy György erdélyi fejedelem hadai előtt.

A város megvétele május havában maga az ország nádora *Eszterházy Miklós* vezérlete alatt indult a Felvidékre a császári sereg.

Ennek hadmozdulatairól Kassa város jegyzőkönyvei több epizódot örökítettek meg, melyeket időrendben közlünk:

1644. Vigesima octava (28) die Maii. Palatinus urunktól, Geetzől és Puchantól *Hernád-Némethiből* Maytényi Mihály és Gyeöngyeösy Pál követséget viselvén az nemes városra huszonnegyed magokkal circa

nonam matutinam (t. i. horam reggel 9 órakor) bejönnek s az lőcsei házhoz beszállván, nagy zelussal instáltanak, hogy az nemes tanácsnak nemcsak az követséget mondják meg, hanem *credential*ok mellett más derekas fenyegető levelet is *præsentáljanak*. Melyet *Röthi* uram *locumtenens* (= a fejedelem helytartója) *impediált*, mert *önagyságától* az erdélyi fejedelemtől *salvus conductusok* sem volt s nem is úgy viseltek magokat, mint követek, hanem nyilván való ellenségesképpen, esküdtetvén az városból kimenő nemes embereket nem csak az császár Ő felsége hűségére, hanem arra is, mennyi számú fegyveres ember lehetne az városban, és így az követségnek *prætexusa* alatt *kémségnek* tisztiben foglalatoskodtanak. Mely ebbeli cselekedetjéért kapitány avagy *locumtenens* uram által *arestáltattak* s meg sem engedte, hogy az nemes tanácssal szemben lehessenek s az leveleket is, melyeket az városnak hoztak volt, akaratjok ellen is maga kezéhez vette s mindjárt az fejedelemnek ő nagyságának küldötte.

Hernád-Némethinél lévén a császár tábora, oly hírek futamodott, hogy az városnak segítségére 10,000 tatár érkezett volna s azért *sáncoztatták* annyira be magokat.

1644. Die prima (1) Junii. Mivel pedig az ő felsége *ármádája Szerencset* elhagyván ide *Kassa* felé indult és sok helyeken hatalmas *insolentiákat* cselekedvén, *égetésekkel*, *rablásokkal* és *mindennel*, *kimélés nélkül* az szegénységet és minden rendeket *sanyargatván*, azért hogy mi is *vigyázatlan*ságban ne *találtassunk*, *odaki*, *hol egy*, *hol más helyen* való *strázsára* *lovasokat* *rendeltünk*, *akarván* *ezaránt* is *magunk* *megmaradására* *vigyázni* *mindenképpen*.

A német *præsidiummal Szerencs* várát *firmálja* s úgy jön el onnan. Az *Bodókő* (= *Boldogkő*) *várában* *szorult* *nemesség* *pedig* az *palatinushoz* *követséget* *instituíált* és így *accordál* vele ; *profunttal* *segítvén* *mindazonáltal* *néminemű* *részből* az *felső* *ármádáját* és úgy *liberálván* *magokat* *ellenek*.

1644. Die decima octava (18) Junii az császár tábora *Miszlókánál* *levén* *táborban*, sok *rendbeli* *ellenkezése* és *égetése* után *megindult* és az *Hernádon* *innen* való *szőlőhegyeken* *keresztül-kasul* *barmostól*, *lovastól* *gázolván*, *Tehány* felé *költözve*, *megszállott* s *táborozott* s *estve* *mintegy* *tíz* *óra* *tájban* az *papiros malmot* és *Felkmaier* *Kristóf* *tégla-színét* *meggyújtván*, *másodnapon* *pedig* *mintegy* *hat* *óra* *felé* *Tehányt* is *elégetvén* s *porrá-hamuvá* *tevén*, az *hegyen* *általköltözött* s *Eperjesen* *előjáróban* az városnak *kérésére* *egynehány* *sereget* *expediálván* s *maga* *táborostól* *Somosnál* *meghálván*, az *környül* való *falukat*

égetéssel elpusztította és 19. *Junii* muskatérosok és három trupp lovasok *Lapispatakra* buza s gabona csépleni kimenvén, *Kemény János* hadabeli vitézek és bizonyos számú törökök ott tapasztalván őket, az gyalogokat többire mind megölvén, az hadnagyok kívül, kit elevenen elfogtak, de az lovasok szaladásra vevén a dolgot, az török is utárok sietvén, mind az táborig űzték és egynéhány számot le is vágván közülök, el is fogtarak elevenen benne némelyeket.

Die 20 táborostól *Somasról* elindulván, *Eperjes* alá ment s ottan is vevén eszében, hogy feles praesidium (= helyőrség) volna s az város magát ellene strenue (serényen) opponálná, úgy indult *Sárosvárának* megvételeére és ostromlására.

Die 21. Sztankait, Megyeri Ferenczet tizennegyed magokkal *Balogh Lőrincz* nevű hadnagy alattvalóival együtt *Kassára* behozta és másodnapon *Patakra* az fejedelemnek vitték.

Kassa város jegyzőkönyvéből.

Kemény Lajos.

Kárász Lukács hadi commissarius utazása 1672-ben.

Nyitra vármegye levéltárában Instantiæ K. 1672. F. I. 10. alatt egy jelentést találtam *Kárász Lukács* hadi commissarius (biztos) utazásairól, midőn a különféle átvonuló csapatokat kísérte. Ez az érdekes jelentés, mely egyes csapatok mozdulatait elősorolja, szószerint a következőképen hangzik: «Tekintetes Nemes vármegye. Tudva vagyok Nagyságtok s Kegyelmetek előtt, miképpen ez elmúlt Szent Lőrincz (augusztus 10) nap tájban ezen Nemes Vármegye, kegyelmes urunk eö Fölséghe bėjővő és a Nemes Vármegyén által menő hadai Commissariusságát reám adván, az után Nemzetes Vitézlő Hunyady Ferencz Bajmóczi tiszttartó és Csuthy Pál szolgabíró uraimék által nekem denunciáltatta ebbéli rendelését. Melyhez képest ebbéli parancsolattyának eleget akarván tennem; Elseöben is ez elmúlt September Havának nyolczadik napján Generalis Spankan Uram Ö Nagyságha Regimentyékül való Tiffenthall névő Oberszt Laitmont, Harmad fél Ezerül álló gyalogh hada eleiben mentem Bánigh, utánna való nap, úgy mint nona ejusdem, ugyan ottan reája várakoztam, azután onnan indulván azon haddal, érkeztem azon Holnapnak tizedik napján Veszteniczi vidékben Szucsánra, melly had 11 ejusdem ugyan ottan nyugodot, 12. Rásztocsnyáigh, onnan 13 Szentkeresztthi vidékben Trubinyigh ment, én pedig ugyan ottan Csuthi Pál szolgabíró és Tarnóczi Miklós uraimékkal, a szekerekkel edgyüt, mingyárt utánna való nap vissza tértem. Annak utánna 22 Octobris ismét Bánba mentem Vice colonellus Sambergh hadai eleiben, kirek Hatszáz

eötven gyaloghja volt, késtem ottan két napigh, de azon hadak visszatérének Trencsén felé, én pedig házomhoz 25. Octobris.

Trencsényi Commandant Szuisz uram Ő Nagysággha Német Prónán lévén hadaival, késtem mellette két napigh, az holot Bajmóczy Tisztartó Uram is jelen volt, harmad napjára késértettem azon hadat Kalastromigh Turócz vármegyében (t. i. = Znyováralja) és onnand negyed napra tértem házomhoz.

14. Novembris Dennevalt Hadábúl való két Gróffnak, úgymint Kuffstainnak és Karafellának eleibe mentem, volt circiter három száz Német vélek. 15. ejusdem Privigyén háltak meg, 16. Lehotára, 17. Ladomérra és 18. Zolyom vármegyében lévő Bucsa névű Faluban érkeztek, én pedig 19. tőlek megmenekedvén szekerekkel és marhákkal 20. érkeztem haza.

22. Novembris Turócz Szent Mártonból tértek vissza Herberstein hadai, kiknek mentem eleiben, ugyanaz nap érkeztek hálásra Privigyére. 23. Szucsánra és Divékre szállottak, 24. Podhusánra és Dezsericzre, 25. által mentek a Vágon Ivanóczra, az honnan szekerekkel és marhákkal visszatérvén, 27. érkezhettem házomhoz.

3. Decembris General Spork uram eleibe mentem Tót Prónáigh, 5. ejusdem Hadával együtt Privigyére jött, 6. Bánigh kísértettem Ő ngát.

7. Ejusdem visszatérő utomban találtam Dvornikon Herbenstain Regimentyét. Turócz felé nyomakodót, kinek előtte járója Oberst Vachtmaister Joachimus Naimut Hauptman Tek, Marcelli és Szinger. Azon Regiment 10. Decembris által menvén a fárasztó hegyen, Statiót tett Csépcsént. 11. Jeszenán, 12. Szucsánra érkezett, 13. ugyanott nyugodot. Az honnan én 14. délután indultam vissza azon Regimentül, házomhoz penigh 15. praesentis érkezvén, most Nagyságtok s Kegyelmetek előtt compareálok ezen Relatiómmal instalván azon Nemes Vármegye ekkedigh való vékony szolgálattal elegendyék megh, ha penigh mi alkalmatlanságot szenvedet, melly nélkül nem is lehetet a hadak által menése, az olyat azok insolentjájának és szokot csintalanságának tulajdonicsa. Én a mennyire érkezhettem tehetségemmel a reám bizott dologban igyekeztem Nagyságtok s kegyelmetek kedve szerint járnom. Mivel penigh ezen Commissariusságomban, a mint Relatiombul constál, szüntelen föl s alá való járásban alkalmas napokat teölttettem, magam keöltségével, és dolgaim hátra maradásával, nem kétlem, Nagyságtok s kegyelmetek mind ezeket méltó consideratióban vévén, ebbeli költségimmet és fáratságimat héjában nem hedgya, hanem érdemessen megjutalmazza, kiért én is maradok.

Nagyságtok s kegyelmetek alázasatos szolgálja Kárász Lukács s. k.

Ad Inelytum Comitatum Nittriensem Demissum Memoriale Introscripti Lukac Kárász. — fl. 30.

Feria 2. proxima post Dominicam Quartam Adventus Domini in Oppido Vágh Ujhel celebrata Cottus Nittriensis Congregatione determinatum: ut Egregii Lucæ Kárász in delfacationem diatii Commissariatus Egregius Michæ Locksai Perceptor det triginta florenos, Juontus Cottus Nittriensis Notarius mp.¹ Ezen Nemes Vármegye által deputált Harmincz forintot vettem föl plenaire Perceptor Lokcsai Mihály úrtúl. Kiról ő kegyelmét quietálok. Uyhelyben 20. Decembris 1672. Kárász Lukács s. k. 1672 die 7 mensis lussentis acceptavi fl. 30. Instantiae K. 1672. F. I. 10.

Közli: Romhányi János.

II. Rákóczi Ferencz fejedelemnek 1704 október hó 22-én Vihnyén kell rendelete, a lábori posta szolgálat ügyében. Nos Franciscus Dei Gratia Princeps Rákóczy de Felső-Vadász, Comes de Sáros, Dux Munkacsiensis et. Makovicziensis, Dominus perpetuus de Sáros-Patak, Tokaj, Regécz, Ecsed, Somlyó, Lednicz, Szerencs, Ónod (etc.). Universis et singulis etc. A nemes ország szolgálatja minthogy nem kevésbé promoveáltatik azzal is, ha a posták a rendes helyeken felállítatnak, póstamester és posta híveink magok institútiójok szerént az eddig practikált abusosok ellen manuteneáltatnak a szerént is az oly következő excessusok orvosoltatnak; tévén egyébiránt is oly új rendelést, hogy a kik a Nemes ország szorgos szolgálatjában járnak, a mi passusunkkal, azokat ingyen, a kik pedig valamely commendérozó, vagy várbeli tiszt híveink passusok mellett járnak, azokat pénzért, a szokott taksát letévén, póstamester 's posta-híveink promoveálni tartozzanak, és valakik a nélkül járnak azokat a póstamesterek 's posták nemcsak postán ne hordozzanak, sőt azon helység tisztjeinek, az hol a posta vagyon hírt adván megfogni és közelebb levő commendérozó vagy várbeli kapitány híveink kezekbe büntetéseknek elvételére bévinni tartozzanak. Serio azért fenn megrevezett tisztjeinknek 's híveinknek, signanter az hol a postahelyek vadnak,

¹ A latin szöveg magyar fordítása:

Nyitra vármegyének Vágújhelyen 1672. évi negyedik advent vasárnap utáni második napon tartott közgyűlésében elhatároztatott, hogy nemzeti Kárász Lukácsnak commissáriusi minőségébenapidíjak címén nemzeti Lokcsay Mihály perceptor 30 (harmine) forintot fizessen ki. Nyitra vármegyének hites főjegyzője s. k.

parancsoljuk, ha midőn valamelyek a nemes ország szolgálatjában passusunk, vagy magános dolgokban valamely commendérozó, vagy várbeli hiteles főtiszt hívünk passusa nélkül járván, a postamesterektől, postáktól postalovakat extorqueálni, vagy annak alkalmatosságával a postákon excedálni, egyébbiránt is kárt tenni merészelnék az oly excessivusok, ellen azon postamester és posta-híveinknek, legkiváltképen azon vármegye 's helységbeli tiszt 's egyéb híveink, úgy kívánván az oly excessivusok, excessusoknak mivolta, azoknak megfogásában 's közelb leendő commendérozó, vagy várbéli tiszt híveinkhez való vitelekben 's küldésekben assistáljanak, a mint az ilyeneknek méltó büntetést commendérozó, vagy várbéli tiszt híveink infligálni semmiképen el ne mulasszák. Különbön kiváltképen azon helységbeli tiszt 's lakos híveinek, hol a posták vadnak, ha abban parancsolatunk szerint való assistentiájokat postamester és posta híveinktől megvonják, azon excessivusokat 's hamis úton járókat meg nem fogják, és büntetéseknek elvételére megnevezett tisztjeikhez nem viszik, hasonló büntetésben kegyelem 's kedvezés nélkül azon megbántódott 's károsodott postamester 's postahíveink igazságos panaszokra nézve incurrálnak, melyre azon nemes vármegyének az hol a refractorius helyek ellen postamester 's postahíveink panaszt tésznek légyen szorgalmatos gondja, és érdem szerint az oly helységeknek bírait 's egyéb tisztjeit meg is büntesse, hogy az hozzánk hasonló panaszra azon postamester 's posta híveinknek alkalmatosság ne adassék. Præsentes perlectis exhibenti restitutus. Datum in possessione Vihnye. Vigesima secunda Mensis Octobris Anno Millesimo septingentesimo quarto.

F. P. R.

(Franciscus Princeps Rákóczi) Közlő gyűjteményében. (L. S.)

Közli: Dr. Szendrei János.

HADTÖRTÉNELMI IRODALOM.

Hunyadi ifjúsága. Irta: Oszwald Arisztid prémontrei. Budapest, Franklin-Társulat nyomdája. 1916. Történeti Értekezések 10. szám. 8° 73 l.

A legtöbb világtörténeti nagyság emlékének közös osztályrésze, hogy a muló idő permete beszórja mondával, tévedéssel, a mely idő fordultával mind jobban elfedi a maga alá temetett valót. Ez a kelleetlen vendég úgy ráakodik néha, hogy sokszor nagy tisztogatás sem tudja visszaadni a történeti igazság régi fényét. Így vagyunk Hunyadi Jánosunk ifjabb éveinek történetével! Származásába úgy beleszólt a tudákos történetírás, a mese és a népdal, az okmányi valóság beszéde pedig úgy elnémult, hogy alig lehet hallani egy-két biztosabb értesülést világhíres hősünk fiatal éveiből. Ezt a keveset is mily fárasztó elmepróbák erőfeszítései tudják csak a történeti igazság köztudata számára megmenteni! Ily mentő munkába fogott értekezésünk szerzője is ; nem minden eredmény nélkül. Dolgozata nemcsak összefoglalja a tárgyában megállapított igazságokat, hanem új megállapításokat is ad. Mindenek előtt Hunyadi szüleinek nevét tisztázza, majd eredetére vonatkozólag jelöli meg a helyes nézetet. Megerősíti a Hunyadi oláh származásáról szóló, előtte már megállapított nézetet abban az alakjában, hogy hősünk apja nem magyarországi származású volt. Ezután Hunyadi apja, Vojk társadalmi állásának vizsgálatára térve, arra jut, hogy Vojk, ha vajda nem volt is, nem volt egészen alacsony rendből való. Annak meghatározásához is talpraesett érveléssel szól hozzá, hogy mikor kapta Vojk Hunyad várát királyi adományul. Bőven rostálja itt a tévedéseket és megállapítja, hogy az 1409. év előtt erről a birtoklásról nem lehet beszélni. Vojkról különben, a ki Zsigmond király udvari szolgálatában állott, még csak egy értesítés szól, mikor az alvajda egy levéllel keresi föl. E levélből közvetve az olvasható ki, hogy Vojk keménykezü ember volt. A Hunyadi anyját körülvevő legendát is törekszik szerzőnk osztalni, itt azonban már kész eredményeket talál, a melyek mellett számára

csak a valóság újabb és nyomatékosabb hangsúlyozásának tiszte maradt. Megtudjuk tehát, hogy Hunyadink anyja nem volt se szerb, se oláh leány, Morzsinai Erzsébet és Zsigmond király titkolt viszonyának ingerlő meséje sem szükséges Hunyadi származásának történetéhez, hanem a Szapolyai nemzetségben kell az anyát keresnünk, a mely később úgy mint Vojk családja, szintén nemzeti uralkodóval ajándékozta meg Magyarországot. Hunyadi János születésének a történetírásban általánosan elfogadott időpontját is óvatos vizsgálat alá veszi Oszvald. Itt is jószemű kutatónak mutatkozik. Tarthatatlannak mondja az 1387. évet Hunyadi születése dátumául és a hiányos és csak nagyon távolról irányító utalások megválogatásával 1395—1400 közti időben állapodik meg. Hunyadi serdülő és ifjú koráról is csak összevetések alapján tud valamit mondani; idevonatkozólag csak annyi a bizonyos, hogy az ifjú Hunyadi egy ismeretlen főúr, tán a Csákiak valamelyikének, vagy Csanádi Ferencznek udvarában nyerte első nevelését; azután a kor szokása szerint nagyobb urak familiárisává szegődött. E szolgálatok közül kimutatható az Ujlakiaknál töltött szolgálat és a szerb despotánál töltött familiaritás. Csak a despota halála után 1428 körül jutott Zsigmond közvetlen közelébe és szolgálatába. Kiterjeszkedik a dolgozat annak tárgyalására is, vajjon volt-e Hunyadi Zsigmond kíséretében külföldön az 1414—1418. években. A válasz ez irányban tagadó. Csak az 1433-iki római útján kíséri el Zsigmondot Italiába, de ez alkalommal is a milánói fejedelem szolgálatára volt rendelve, úgy hogy az is kétséges, hogy Hunyadi az Örök városban egyáltalán megfordult volna. Ez útra való előkészület már 1431 közepén megkezdődik. Ez teszi valószínűvé, hogy Hunyadi házassága ezen időhatár előtt volt. A menyasszony Szilágyi Erzsébet volt, Szilágyi László leánya, ki gazdag hozományt vitt férjéhez; a ppa is régi, jó nemes volt, úgy hogy Hunyadi házassága szerencsésnek volt mondható. Közvetlen szolgálatot uralkodójának Bazelben tesz, nagyobb összegű pénz kölcsönzésével, a miért zálogbirtokot kap. Ezt a kölcsönzést máskor is megismétli, a mi fokozatosan nagyobb birtokokhoz juttatja, de világhíres harcainak sorozatát nem Zsigmond, hanem utóda Albert alatt kezdi meg. Először a csehek elleni harcában, majd a török elleni külön megbízásaiban. E vállalkozások azonban már a férfi művei s így e dolgozat keretébe nem tartoznak. Oszvald dolgozata a Történeti Értekezések 10. számát teszi s először a Történeti Szemle 1916. évi folyamában jelent meg.

Zsinka Ferencz dr.

*Ruhmestage der österreichisch-ungarischen Wehrmacht
1914/16. Dokumente von Mitkämpfern. Wien, 1916. Manz-Verlag. A cs. és*

kir. hadilevéltár kiadta sorozatos munka, a melyet *Veltzé Alajos ezredes*, a levéltár irattárának a főnöke szerkeszt. A gyűjteményes munkában azoknak a kimagasló fegyvertényeknek a leírását kívánják nyilvánosságra hozni, amelyek eredetük és tartalmuk folytán legbecsesebb okmányai lesznek az 1914/16. évi nagy háborúban részt vett csapataink történetének. A leírások szerzői és beküldői az osztrák-magyar monarchia különféle fegyvernemeinek csapattestei, a melyeket az a magasztos cél irányított, hogy a legilletékesebb szemtanúk leírásai alapján közkinccsé tegyék azokat a dicső harcokat, a melyekre büszkék az ezredek és amelyekre megelégedéssel tekintenek vissza. A most megjelent első füzet tartalma a következő: *a halál félütege* (a varasdi 39. tábori ágyúezred 5. ütege); *a konaticsei magaslat megrohanása* (1914 nov. 22.; cs. és kir. 42. gyalogezred; Theresienstadt); *a szerb Timok-hadosztály megsemmisítése* (cs. és kir. 74. és 92. gyalogezred; Jicsin és Komotau); *a cs. és kir. 6. magyar gyalogezred 1. zászlóaljának harczai a Gradjeniken, Monfalconenél és a Doberdó körüli fentérségen* (Ujvidék); *a Lipót Szalvátor királyi herczey nevét viselő 36. tábori tarackezred* (azelőtt 13. sz. volt; Zagreb) 2-ik osztályának harcza az északi harcztéren; *a gebrowi ütközet* (cs. és kir. 67. sz. magyar gyalogezred; Eperjes); *küzdelem a Manilowa birtokáért* (cs. és kir. 85. magyar gyalogezred; Máramaros); *a horozena-welkai nagy nap* (cs. és kir. 69. sz. magyar gyalogezred; Székesfehérvár); *a 94. gyalogezred (Turnau) rohama*; *a cs. és kir. 44. magyar gyalogezred (Kaposvár) elfogja az 55. orosz gyalogezredet.*¹

Mivel az epizódok egyszersmind okulásra alkalmas példái is lehetnek jövő generációnk oktatásánál, a magyar csapattestek tetteit az alábbiakban kivonatossan ismertetjük.

A *Gradjenik birtokáért vívott harczok*. A 6. gyalogezred 1. zászlóaljának és a később segítségére jövő hegyi ágyúnak, valamint nyolcz taraczkunknak nagyobb erejű ellenséggel szemben több napra terjedő és válságos körülmények közötti példás kitartását ismerjük meg. Bántó hiánya, hogy a szöveg sehol sem árulja el, hogy a Gradjenik a balkán harcztéren melyik sarkában van. Jó szolgálatot tettek volna a szerzők, a szerkesztő vagy a kiadó azzal, ha megjelölik a cs. és kir. Földrajzi Intézet kiadta azt a térképet, a melyen a magaslatot megtaláljuk. Csakis a véletlenül elejtett szavakból állapíthatjuk meg, hogy a magaslat a délkeleti és nem az orosz harcztéren van. A *monfalconei ütközet* gyenge epizód; kiemelkedő alakja *Eichhorn tizedes* vitézi kitartása a lövészárkokban. Az utókor katonás szellemének megalapozása és nagyra-

¹ A városok az illető csapattest hadkiegészítési kerületének székhelyei.

nevelése azonban megkívánta volna, hogy a kitüntetett altisztnek néhány személyi adatát (születési helyét és évét) is följegyezzék. A *doberdói harcra* vonatkozó rész jóval jobb az előbbinél; beszédes, színes és találóan igyekszik leírni azoknak a rettenetes harcoknak a részleteit, a melyek itt zajlottak le.

A *cebrowi ütközet* a 67. magyar gyalogezrednek 1915 szeptember derekán vívott azt a harczát örökíti meg, a mikor előző fáradoalmak ellenére az ezred erejének végső megfeszítésével segítségére sietett szorongatott szövetségésünknek, a németeknek.

A *Manilova birtokáért vívott harcz* kétségen kívül egyik legszebb epizódja azoknak a súlyos küzdelmeknek, a melyek 1915 telén zajlottak le a Kárpátokban. De ennek is az a nagy hibája, hogy alig vagyunk képesek eligazodni a szövegben, mert nincs hozzá térképünk, vagy bár csak a legegyszerűbben összerótt vázlatunk. A katonai dolgokban annyira tájékozott most közönségünk, hogy az egyszerű vázlatokat nemcsak hogy megérténé, hanem nagyobb élvezettel olvasná és könnyen emlékezetébe is vésné azokat az epizódokat, a melyekben véreink oly sok dicsőséget szereztek nemzetünknek. Így vajmi kevés haszonnal fognak járni ezek a tansegédletül is szolgáló füzetek akár a fegyveres erő kötelékében létesített iskolákban, akár pedig a középiskolákban meghonosított katonai előadások során. Az egyszerű vonalakkól alkotott vázlatok ugyan valamivel megdrágították volna a munka költségeit, de kár, hogy ettől visszariadtak, mert a munka értéke és hasznavehető-sége tetemesen emelkedett volna.

A cs. és kir. 44. gyalogezred San-menti harcrai zárják be a füzetet, a minek hibája megint csak az, a mit már fentebb is mondtunk.

Unter Habsburgs Banner. Írták: *Veltzé Alajos* ezredes a cs. és kir. hadilevéltár osztályfőnöke és *dr. Stefan Pál* főhadnagy. Verlag: Ullstein u. Comp. Berlin—Wien, 1916.

Tudjunkkal ez az első azoktól a népszerűen megírott összefoglaló hadtörténeti munkáktól, a melyek a cs. és kir hadilevéltár támogatása mellett jelentek meg azokról a nagy küzdelmekről, a melyekben Ausztria és Magyarország hadseregei vettek részt a világháborúban. Erre engednek következtetni a szerzők és az, hogy munkájukat *lovag Hoehn Miksa* cs. és kir. vezérőrnagynak, a cs. és kir. hadilevéltár igazgatójának ajánlották föl, a ki a munkát hathatósan támogatta. Az első fejezet a háború okairól és előzményeiről szól. A fejezet tartalma, szerkezete és stílusa igen jó. A második fejezet némileg folytatása az elsőnek és egyes fordulatokban a háború roppant nagy arányait tárja az olvasó elé; majd

taktikai és hadseregszervezési adatokkal szolgál, a melyek között helyet szorítottak a népfelkeléseknek, vagyis fegyveres erőnk ama részeinek, a melyeknek oly roppant fontos, majdnem döntő szerepük volt nagy küzdelmeinkben. A fejezet befejező része a legfelsőbb hadvezetés, a hadseregparancsnokok stb-ek rövid ismertetése.

A háború eseményeit a következő fejezetekben tárgyalják: az 1914. évi orosz háború; hadműveletek Szerbiában és Montenegróban 1914-ben; az 1914. évi tengeri háború; a 30·5 cm-es mozsaraink szereplése Belgiumban; csaták a Kárpátokban; Przemysl ostroma és a kárpáti husvéti csata; Itália árulása; Galiczia visszahódítása; Lengyelország fölszabadítása; küzdelmek Kelet-Galicziában és Volhyniában; az 1915. évi olasz háború; Szerbia és Montenegró meghódítása és Albánia megszállása. Az 1916. évi harcokból csak hét hónap eseményeire terjeszkednek ki a szerzők. Utolsóelőtti fejezetükben az anyaországgal is foglalkoznak, a melynek végén a hadviselés érintette országokról is mondanak el egyetmást.

Sajnálattal állapítjuk meg, hogy egyetlen egy olyan rajz vagy vázlat sem tarkítja a krónikát, a mi könnyebben érthetővé tenné a szöveget, pedig nem lehetett ismeretlen a szerzők előtt *Immanuel* porosz ezredesnek igen jól megírott és kitűnően szerkesztett vázlatokkal kísért népszerű háborús krónikája.¹ Nem állott módunkban ellenőrizni az összes adatokat, *de helyreigazítással kell élnünk a Lovcsen elfoglalását illetőleg (159. l.). Itt ugyanis azt írják a szerzők, hogy a hegyet égerlandi és bosnyák csapatok foglalták el. A véletlen olyan tiszttel hozott össze bennünket, a ki maga is részt vett az ostromban. Tőle tudjuk, hogy a Törk alezredes csoportjába tartozó gyulai 2-ik magyar népfelkelőezred három zászlóalja (1., 2. és a VIII/2. zászlóalj); parancsnokok voltak: Endrődy Géza honv. százados, Laki Endre honv. őrnagy és Kratzer cs. és k. 33. gyalogezredbeli tart. százados) és egy bosnyák zászlóalj vett részt a rohamban. A két sorba alakult csoport jobbszárnyát a 2. népfelkelő gyalogezred két zászlóalja, a balszárnyat pedig az előbbinek egy zászlóalja és a bosnyák zászlóalj alkotta.* Pj.

¹ *Fr. Immanuel: 20 Monate Krieg. Volkstümliche Darstellung des Weltkrieges vom August 1914 bis März 1916. Berlin, 1916.*

HADTÖRTÉNELMI OKMÁNYTÁR.

Két hadbíróvási ítélet.

Az itt közölt két hadbíróvási ítélet egyike 1603-ban Kassán, Fáji Fáy István felsőmagyarországi hadbíró elnöklése alatt, Lenkey Miklós, a kassai császári mezei hadak vicekapitánya, mint alperes vádlott ellen kelt, a ki Lánczy Ambrus hejezei jobbágyat két ízben szidalmazta, egy ízben pedig kegyetlenül elverte. A vádat ő felsége nevében Békésy Márton képviselte. Az ítélet elmarasztaló volt, és a vádlottat 40 forint bírságra kötelezte, mely összeg kétharmad részben a bíróság kezén maradt, egy harmada pedig a panaszosnak jutott. — Fontosabb a másik ítélet, mely a régi hadbíróvási ítélkezés jellemző példája. Ez 1708-ban, a Rákóczi-hadak Tompán való táborozása alatt kelt, egy Bonfuss ezredbeli fráter ellen, a ki összeszólalkozott a környék parasztjaival. A bíróság egy kapitány elnöksége alatt két közemberből, ugyanannyi fráterből, káplárból, furirból, hadnagyból, állott, kikhez még egy hadbíró járult. A vádlott kihallgatása után a bíróság tagjai páronkint előadják véleményüket, végül az elnök, a kinek szavazata kettőnek számított. Végül a hadbíró kimondta az ítéletet. A bíróság jegyzőkönyvét annak minden tagja aláírta és pecsétjével hitelesítette.

I.

Nos Stephanus Fay de eadem Fay, sacrae caesareae regiaeque majestatis partium regni Hungariae superiorum iudex bellicus, ceterique assessores et convocati eiusdem sedis assessores, damus pro memoria, quod cum nos sexta die mensis Julii anni 1603 in civitate

Mi Fáji Fáy István ő császári királyi felsége felsőmagyarországi hadbírája, és a mondott bíróság többi ülnöke adjuk tudtul, hogy amidőn mi 1603 július 6-ikán Kassa városában bizonyos perek átnézése és egyenetlenségek megítélése czéljából, melyek a mondott

Cassoviensi, pro revidendis quibusdam litibus et differentiis in prædicta sede bellica motis et subortis iudicium facturi pro tribunali concessissemus, tunc egregius Martinus Bakesy nomine et in persona suæ cæsareæ regiæque majestatis domini nostri clementissimi uti actor contra egregium Nicolaum Lenkey vicecapitaneum eiusdem majestatis cæsareæ militum Hungarorum Cassoviensium campestrium veluti in causam attractum proposuit et allegavit in hunc modum: qualiter idem in causam attractus, nescitur nude ductus, in anno præsentis decima die mensis Junii providum Ambrosium Lenczy subditum suæ majestatis Heyczeiensem in oppido Geönez in comitatu Abauwariensi existenti habito duris verberibus enormisque blasphemis affecisset, nec his contentus, verum malum malo accumulando, idem in causam attractus eundem Ambrosium Lenczy,¹ quinta die Julii in anno domini ut supra in via publica ad iudicium sive causam persequendam venientem, et nemini quicquam mali inferentem iterum enormis vituperiis affecisset, et nisi per alios milites secum iter prosequentibus admonitus et dehortatus fuisset, verberibus quoque excepsisset potentia mediante, nude ex parte ejusdem juxta decretorum tripartiti judi-

hadbiróság előtt keltek, mint törvénytörők összeültünk, nemes és nemzeti Békésy Márton ő császári királyi felsége legkegyelmesebb urunk nevében mint felperes, Lenkey Miklós ő császári királyi felsége kassai magyar mezei hadainak vicekapitánya, mint alperes ellen a következőket adta elő: hogy a mondott alperes, nem tudni mi okból indítatva a folyó év június 11-én Lenczy Ambrust, ő felsége heyczei jobbágját az abaujvármegyei Göncz városában kemény ütlegekkel és hallatlan szidalmakkal illette, sőt ezzel meg nem elégedve, de rosszat rosszal halmozva ugyanaz az alperes ugyanazt a Lenczy Ambrust, a folyó év július 6-ikán, a midőn az országúton a bíróság felé ment, hogy ügyében a tárgyalást folytassa, ismét igen nagy szitkokkal illette, és ha csak más katonák, kik szintén arra jártak, meg nem akadályozták volna, újból megverte volna, miért is a sértett fél nevében a hármas törvénykönyv szerint való ítéletet kíván. Ezeket hallva az alperes, a következő módon válaszolt, hogy ő felsége jobbágját nem verte meg, sem pedig nem szidalmazta, mert az illető az ő saját szökött jobbágja, akivel az úton találkozáván, megszólított, és ennél fogva ő felsége ellen mit se vétett. Erre ő felsége

¹ Tollhiba Lenczy helyett.

cium fieri postularet. Quo audito idem in causam attractus respondisset tali modo: quod ipse colonum suæ majestatis minime verberasset, et neque convitiis affecisset, et neque convitiis affecisset, nam dictus Ambrosius Lanczy non suæ majestatis, verum ipsius in causam attracti esset colonus fugitivus, quem ipse in causam attractus in via offendeus allocutus fuisset, et per hoc contra suam majestatem nihil peccasset. Quo audito procurator suæ majestatis respondisset, eundem in causam attractum ad quærita respondere debere, nam ageretur de et super eo, utrum videlicet præmissam violentiam fecerit nec non, ergo restaret, ut neget aut affirmet, et quia non negaret, peteret superinde judicium. Unde nos habita super præmissis sana deliberatione, volentes judiciario nostro officio satis facere, eundem in causam attractum super violentam captivationem, vel verberationem prænotati Ambrosii Lanczy in homagio vivo, nempe florenorum quadraginta Hungaricalem, in duabus nostris judiciariis, in tertia vero partibus manibus actoris dandis et reddendis convincendum et aggravandum adjudicavimus autoritate nostra judiciaria, vigore præsentium literarum nestrarum mediante. Datum in civitate regia Cassoviensi, feria sexta proxima post festum de-

megbizottja azt válaszolta, hogy az alperesnek a kérdésre kell válaszolnia, mert arról van szó, hogy elkövette-e a mondott erőszakosságot, vagy se, tehát nincs egyéb hátra, mint hogy vagy tagadja, vagy pedig vallja be azt, de mivel nem tagadja, tehát ítéletet kér. Tehát mi megbeszélés után bírói tisztünknek eleget akarván tenni, az alperest a mondott Lánczy Ambrus erőszakos elfogatásáért, illetve megveretéséért negyven forint bírsággal sujtjuk, mely a felperes kezébe adandó és két részben a bíróságot, egy részben pedig a felperest illeti. Így ítélkezünk bírói tisztünknel fogva jelen levünk rendjén. Kelt Kassa királyi városban ker. sz. János fejvételének napja után való pénteken,¹ az Úr 1603. esztendejében.

Fáy István s. k. p. h.

Madohányi s. k. p. h.

Kis Lukács s. k. p. h.

¹ Aug. 30.

collationis beati Johannis baptistæ.
Anno domini millesimo sexcentesimo tertio.

Stephanus Fay m. p. l. s.

Madachiany m. p. l. s.

Lucas Kys m. p. l. s.

Országos Levéltár. — A pozsonyi kamarához intézett levelek.
III. sorozat. 50. csomó.

II.

Examen commissi excessus Fraiteri cujusdam Joannis Hubert ex inclyto regimine de Bonifus pedestris ordinis sub compania capitanei Baur, in castris ad Tompam positis institutum 28 junii anno 1708.

Qui vocaris?

— Johann Michael Huberth.

Quotannis es?

— Sum quadraginta annorum.

Ubi natus es?

— Neuburgii.

Cui servivisti?

— Cæsari 16 annis.

Quando, vel qua ratione suæ serenitatis principalis servitia subisti et quamdiu?

— Trenciniensem arcem spante deserui, et quintum jam annum servitiis suæ serenitati centinno.

Cur arestantus es?

— Nescio, quamobrem rustici me incusa vere.

Verum est te dixisse Kisraska incolis: tu diabolice, præstolare tantum, mox caput tuum amputabo, pellicemque tuum, quo indutus es, ipse induam.

Bonifus gyalog ezredbeli, Baur kapitány századában szolgáló Hubert János frájter kihallgatása elkövetett kihágásáról, mely a Tomp melletti táborban 1708 junius 28-án kelt.

Hogy hívnak?

— Huberth János Mihály.

Hány éves vagy?

— Negyven.

Hol születted?

— Neuburgban.

Kinek szolgáltál?

— A császárnak, 16 esztendeig.

Mikor és miért léptél a fejedelem ő fensége szolgálatába, meddig szolgálsz ott?

— A trencsényi várból önszántamból szöktem ki, és már ötödik éve ő fensége szolgálatában vagyok.

Miért vagy fogságban?

— Nem tudom. A parasztok vádoltak be.

Igaz-e, hogy a kisraskai lakósnak azt mondtad, hogy: «ördögadta, megállj csak, levágom a fejed és azt a bundát, melyet viselsz, magam fogom hordani.»

— Talia non locutus sum: Verum ubi Besci András me dishonestasset, propterea quod lacer existerem, inquiens, si vos canes Germanici non essetis in Hungaria, pridem consecuti fuissetis pacem, — dixi, oho! Licet ego lacer sim, et tu pulchra indutus es clamide, attamen te non vereor. — Et hæc, et non plura locutus sum.

Vota Inelyti Bellici Iudicii

Duorum gregariorum Joannis Conrad, Georgii Vistlich. — Concludimus, siquidem jam 5 mensibus ferme compedibus inclusus arestatus erat, vita privari nequit, sed pro pœna 20. baculos patiatur.

Duorum Fraiterorum nomina Georgii Münsterhütter, Francisci Meichsner.

Vota.

Concludimus pariter siquidem arestatus jam exstitit, et testes ulli non adsint, mulctetur penes regimen 40 baculis.

Duorum corporalium nomina Jacobus Neihoff, Martinus Vachs. Concludimus, siquidem 5. mensibus arestatus erat, mulctetur penes regimen 30 baculis.

Duorum furierum nomina. Paulus Einhorn, Johannes Motter.

Vota.

Pariter agnoscimus, siquidem jam in aresto dudum continebatur,

— Ilyest nem mondtam, de a mikor Bécsi András megcsúfolt, hogy rongyos vagyok, és azt mondta, hogy «ha ti német kutyák nem volnátok Magyarországon, már régen békességben élnénk» — azt feleltem neki, hogy «ohó, bár rongyos vagyok, te pedig ezifra ruhában jársz, még se félek tőled», ezt és többet nem mondtam.

A hadbírótság ítélete.

Két közember, Conrad János, Vistlich György. — Úgy ítéljük, hogy mert már 5 hónapig bilincsen el van zárva, nem lehet kivégezni, de büntetésül 20 botot szenvedjen el.

Két frájter neve: Münsterhütter György, Meichsner Ferencz.

Ítélet.

Szintén úgy véljük, hogy mert már börtönben van és tanu nincs, az ezrednél 40 bottal büntetessék.

Két káplár neve: Neuhoff Jakab, Vachs Márton. Úgy véljük, hogy mivel már 5 hónapig börtönben van, az ezrednél 30 bottal hünhödjék. :

Két furir neve: Einhorn Pál, Motter János.

Ítélet.

Szintén azt véljük, hogy mert már börtönben van, becsületlen

honori ejus nihil derogat, sed pro pœna 50 baculos perpatiat.

Duorum ductorum nomina. Christianus Otto. Laurencius Kunczel.

Vota.

Concludimus ipsum nullum detrimentum corporis pati posse quia nulli testes adsunt, sed pro pœna militari 12. inter milites 400 per virgas currat.

Duorum capitaneorum, Philippi Baur, Friderici Leithmer.

Vota.

Judicamus, siquidem compedibus inclusus aresto continetur, testesque nulli adsint, idcirco ille multam premeruit, ut 100 baculis tundatur.

Capitanei Remund, qua præsidiis primum et secundum votum. Non possum majorem multam ipsi imponere, siquidem nullus testis adest, et alii eum ob odium tantum accusarunt, siquidem quinque mensibus compedibus inclusus aresto continebatur, sufficiat hæc pœna.

Francisci Schönberger auditoris votum:

Concludo siquidem contra reum nulla probabilia testimonia reperirentur, et alterius testis testimonium latum ex odio videtur, et apparet, jam in aresto existenti 100 baculi pro pœna sufficient.

kisebbség nem érheti, de büntetésül 50 botot szenvedjen.

Két hadnagy neve: Otto Krisztián, Kunczel Lőrincz.

Itélet:

Úgy határozzuk, hogy semmiféle (fejbenjáró) testi büntetést nem szenvedhet, mert semmiféle tanu nincsen, de katonai büntetésül 12-szer végezzen 400 katona között vessző futást.

Két kapitány Baur Fülöp, Leithner Frigyes

Itélete:

Úgy véljük, hogy mert bilincsverve börtönben van, és tanu ellene nincsen, tehát 100 bot büntetést érdemel.

Remund kapitánynak, mint elnöknek első és második véleménye: nem tudok nagyobb büntetést reá szabni, mert egy tanu sincs ellene és mások gyűlöletből vádolták be, és mert már öt hónapig bilincsben és börtönben van. Legyen elég ez a büntetése.

Schönberger Ferencz hadbíró itélete:

Úgy határozok, hogy mert a bűnös ellen nincsen szavahető bizonyíték, a tanu bizonyítása gyűlöletből eredőnek látszik, — a már börtönben levő büntetésül 100 bot elegendő.

Insuper conclusum est ab in-
cleyto iudicio bellico, ut factor
Johann Michael Huberth ex com-
pania capitanei Baur fraiterus,
pœnam præstet, et quidem se-
cundum plurima 11. vota 100
baculos, et hoc de jure bellico.
Actum in castris ut supra.

Ennélfogva a magas hadbíró-
ság elhatározta, hogy a tettes
Huberth János Mihály, Baur ka-
pitány századjabeli fráter, lún-
hődjék, még pedig a többség 11
szavazata szerint 100 bottal, a
haditörvényszék alapján. Kelt a
fenti táborban.

A hadbíróság tagjainak aláírásai és pecsétjei.

Országos Levéltár. Limbus I. sorozat, 91-ik esemő.

Dr. Kárffy Ödön.

K É R E L E M .

A Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárának igazgatósága elhatározta, hogy egybegyűjti az összes írott emlékeket és nyomtatványokat, a melyek a most dúló háborúra, ennek előzményeire és okaira vonatkoznak. Mivel azonban minden gondosság és buzgólkodás mellett is megeshetik, hogy a múzeumi könyvtárnak nem lesz módjában minden háborús írott emléket és nyomtatványt megszereznie, kívánatos, hogy ehhez a gyűjtéshez a nagyközönség is hozzájáruljon, hogy így a gyűjtemény minél teljesebb legyen.

A Magyar Tudományos Akadémia kebelében alakított Hadtörténelmi Bizottság is szolgálatába áll e nemes eszmének, hogy ez úton is teljesítse ama magasztos hivatását, mely kötelességévé teszi, hogy nemzeti közérzetünkre fölemelő hatással bíró magyar hadi történelem adatait, gondosan összegyűjtse a jövő nemzedék és a történétírók számára, egy esetleg később alakítandó magyar hadilevéltár anyaga gyanánt.

Felkérünk tehát minden hazafit, hogy gyűjteményünk gyarapításához hozzájárulni szíveskedjenek.

A gyűjtendő tárgyak :

könyvek, önálló füzetek és különlenyomatok, a melyeknek tárgya a mostani háború, ennek előzményei és okai, vagy a melyekben a mostani háborúra vonatkozás található. Hogy e füzetek vagy könyvek és különlenyomatok versben vagy prózában vannak-e írva, van-e valami tudományos vagy szépirodalmi értékük, azt a teljességre törekvő gyűjtés szempontjából nem kell figyelembe venni ;

önálló füzetekben megjelent egyházi és világi beszédek, előadások és felolvasások, a melyek a háborúval, előzményeivel és okaival foglalkoznak ;

önálló füzetekben, vagy csak egyes lapokban nyomtatott egyházi és világi, hivatalos és nem-hivatalos körlevelek, köriratok, felhívások, buzdítások, tanácsok, lázítások, utasítások, rendeletek, katonai buzdító és lelkesítő napiparancsok, rendszabályok stb. ;

önálló füzetekben, vagy egyes hírlapokban lenyomatott háborús vagy háborús vonatkozású énekek, dalok, nóták, versek és imádságok ;

a ponyvairadalom mindenféle terméke, a melynek tárgya a háborúból való vagy vele összefügg ;

háborús vagy a háborúval összefüggő statisztikai kimutatások ;

háborús naptárak ;

háborús térképek ;

szöveges és szövegtelen háborús hangjegyek ;

szöveges és szövegnélküli képes ábrázolások (képek, képecskék, képes levelezőlapok, *műkedvelők által a helyszínen készített fényképfelvételek stb.*) ;

egyesületek és társulatok, ipari és kereskedelmi vállalatok jelentései, ha bennük valamely vonatkozás van a háborúra ;

mindenféle hivatalos és nem-hivatalos, hatósági és magán plakát (falragasz), a melynek tartalma összefüggésben van a háborúval ;

színlapok, ha rajtuk a háborúval bármintó vonatkozásban levő előadás szerepel, vagy ha az előadást háborús jótékony célra hirdetik ;

a háborúban elesett hősről kiadott gyászjelentések :

mindenféle értékpapírok, értékjegyek, hitelpapírosok, hivatali és üzleti nyomtatványok, úrlapok, czúmkék, meghívók és sokszorosított fényképfelvételek, a melyek a háborúval bármiként összefüggésben vannak ;

legyezők, szalagok, kokárdák, zászlócskák, gyujtóskatulyák, kávéházi, vendéglői és czukrázdai papíros szalvéták, a melyeken háborús szöveg, térkép vagy kép van és

akárminő más itt fel nem sorolt tárgy, a melyen háborús felírás, vagy háborús ábrázolás található.

A magyar katonai kultúra legértékesebb anyagát fogják alkotni a gyűjteményben azonban *az írott emlékek, a melyek közé: a hadi naplók, a táborokból érkezett levelek és tábori levelezőlapok, harctéri jelentések, hadi foglyoknál talált följegyzések stb. tartoznak, melyeknek gyűjtésére— az enyészettől való megmentésük végett — különösen felhívjuk a magyar közönség becses figyelmét.*

Nagy hazafias és tudományos szolgálatot tesz az, ki a háborús források után kutató magyar történetírásnak bármintó, de főleg ritkább, nehezebben hozzáférhető, vagy értékesebb magyarországi vagy külföldi, magyar- vagy idegen nyelvű háborús nyomtatvánnyal vagy írott emlékekkel hozzájárul e gyűjtemény minél teljesebb tételéhez.

A gyűjtött nyomtatványokat és kéziratokat akár a *Magyar Nemzeti Múzeum Országos Széchenyi könyvtárának*, vagy a Magyar Tudományos Akadémia által kiadott *Hadtörténelmi Közlemények szerkesztőségének* (Budapest, VIII. Ludoviczeum-utca 4. szám) kérjük beküldeni.

A naplókra és levelekre nézve megjegyezzük, hogy ezek zárt, lepecsételt és a fölbontás határidejének megjelölésével ellátott borítékban is beküldhetők; ezek nyilvánosságra hozatala tárgyában kifejezésre juttatott kívánalmak a fennálló szabályok értelmében föltétlenül tiszteletben tartatnak.

KATONAI TÉRKÉPEK KÉSZÍTÉSE II. JÓZSEF
CSÁSZÁR IDEJÉBEN,
KÜLÖNÖS TEKINTETTEL MAGYARORSZÁGRA.

Bevezetés.

Az osztrák-magyar monarchia országai földrajzi tekintetben csak II. József, a monarchia katonai térképezése megalapítójának uralkodása alatt nyertek életet és alakot. A rendkívül hiányos ismeretek egészen az 1764-ik év elejéig sűrű fátyolt borítottak ezekre az országokra, a melyet azonban már Mária Terézia császárnő és királynő kezdett föllebbenteni. A pontos terepismerek szüksége a hadvezetéshez, már a hétéves háború folyamán nagyon éreztette a jó térképek hiányát. Polgár és katona egyaránt vágyódott annak a talajnak pontos és megbízható térképe után, mely szülőföldjét alkotta. Ennek folytán a figyelem mind nagyobb mértékben irányult erre az egyre fontosabbá váló kérdésre.

A monarchia nagy felvétele, melyet általánosan *József felvétele* néznek, de közelebről úgyszólván máig sem ismernek, a cseh korona országainak felmérésével kezdődött 1764—1767. A felmérés megfelelt céljának s ezért Mária Terézia elrendelte, hogy ez a munka Magyarországon is mennél hamarább elvégeztessék. Ennek szükségességét hangsúlyozta II. József kijelentése: Um Länder gut regieren zu können, man selbe zuerst genau kennen müsse. 22 éven belül, 1763—1785. elkészült a Habsburgok jogára alá tartozó királyságok és országok katonai fölmérése és fölvétele, még pedig az Északi-tenger partjaitól a Dunáig (Orsováig), a mihez később még Moldva és Oláhország egyes részei is csatla-koztak.

Természetes, hogy ez már nem lehetett egy ember műve,

mint régebben, hanem tervszerű szervezet mellett, a munkatársak egész karát kívánta meg.

A fölmérést és térképezést a cs. kir. főszállásmesterikar (Generalquartiermeisterstab), a mostani vezérkar vezetése alatt, a hadsereg tisztjei, valamint alkalmas *ezredbeli egyének* szorgalommal és kitartással, mintaszerű módon végezték el. Monumentális művet alkottak, melyet a világnak semmilyen állama nem mult fölül, mert sem Franciaország Cassini de Thury vezetése alatt 1750—1793. 1 : 86,400 mértékben készített nagy térképe, sem II. Frigyes porosz király kabinetterképe (gróf Schmettau Károly ezredes műve 270 sektióban 1 : 50,000 mértékben ; a Wesertől nyugatra elterülő porosz tartományokat ölelte föl) nagyság és mérték tekintetében nem áll *József felvétel*-ével egy fokon.

Természetes, hogy a fölmérés tekintetében ezek a fölvételek még koruk hiányosságaival bírnak. A tudomány akkori állása szerint még szó sem lehetett a monarchia egységes fölvételéről, mint azt később a II. Ferencz és I. Ferencz József uralkodása alatt eszközölt két fölvétel tünteti fel. A munka a kicsiről a nagyra haladt, a fordítottja helyett, általános trigonometriai hálózat létesítése nélkül. Ennek oka tisztán az az óhaj volt, hogy a nagy birodalom országainak és tartományainak térképe lehetőleg rövid időn belül készüljön el. A ki azonban szemügyre veszi ezeket a mesteri kivitelű nagy gondossággal megrajzolt és színezett fölvételi szelvényeket, melyeknek száma néhány ezerre rúg, annak tartózkodás nélkül őszinte csodálatát kell kifejeznie.

A mint már említettük, a katonai terepfölvétel a cs. kir. főszállásmesterikar munkakörébe tartozott és akkor tulajdonképen békebeli munkáját alkotta. Ez a tevékenység nemcsak a monarchia országaira terjedt ki mindenütt, hová a hadsereg győzedelmes fegyverei eljutottak és a hol hosszabb ideig időztek, hanem a főszállásmesterikar eredményesen munkálkodott azon is, hogy részletes fölvételek által az országról való ismereteit gyarapítsa. Így vetette meg a török háború (1788—1791) folyamán Oláhország és Moldva egy részének, valamint a chotini rája első pontos földrajzának alapját ; így gyarapította a velencei hercegségre vonatkozó földrajzi ismereteket a Zach vezérőrnagy vezetésével (1801—1805.) készült fölmérés ; így készítette el becses fölvételeit 1801—

1804. Heldensfeldi Mayer főszállásmester Nyugat-Galicziáról, a mai Orosz-Lengyelország egy részéről, mely a lengyel királyság 3. felosztása alkalmával, 1795-ben, Ausztriának jutott.

József felvétel-e a nyilvánosságtól elzárva, a titkos levéltárak, illetőleg az udvari haditanács levéltárának mélyén pihent. Betekintése az uralkodó engedélyéhez volt kötve. Csak kevés arra hivatottnak volt kellő fogalma ennek a műnek nagyságáról és jelentőségéről. A jelentős térképművek titkos megőrzése minden államban egyformán megvolt; oka a kor felfogásában rejlett, mely megakadályozni igyekezett azt, hogy az ellenség azokból valamely előnyt szerezzen. Ma *József-felvétel*-ének 5400 pompásan rajzolt szelvénye a cs. és kir. hadilevéltár kincsét képezi. Titkos természetükből régóta kivetkőztetve, használatra hozzáférhetővé váltak. Nagy gondot fordítottak a szelvények leírásaira. Céljük az volt, hogy a terep azon katonai nevezetességeit, melyek a térképen nem juthattak kifejezésre, megörögzítsék, körülírják. Hatalmas könyvekbe egyesítve, a térképek történeti értékét gyarapítják és emelik.

A fölvétel.

II. József uralkodásának korszakában, a 18. század második felében, a Habsburgok országában a katonai fölvétel, a cél szerint, a fölmérésnek és térképezésnek három egymástól teljesen eltérő módját különbözteti meg.

1. *A katonai országos fölvétel*, egész országok és tartományok fölvétele, a helyzet minden katonailag érdekes részletével. Ez a felvétel vagy à la vue, szemmérték szerint történt, ha meg volt a kellő mennyiségű és jó alapanyag, vagy pedig háromszögelés és mérőasztal segítségével. A bécsi hüvelyk = 400 öl volt a használatos mérték. A monarchia valamennyi országának katonai fölvétele 1763—1785-ben ebben a mértékben készült.

2. *A gazdasági fölvétel* célja a telkek, mint pl. termőföldek, rétek, erdők stb.-ek terjedelmének föltüntetése volt, vagy általában, vagy a tulajdonos minden egyes birtokának elkülönítésével. Az előbbi mód szerint készült terveket *gazdasági részletes*-, az utóbbiakat *individuális terveknek* nevezték. Mértékük 1 bécsi hüvelyk = 50 bécsi öl = 1 : 3000 és 1 bécsi hüvelyk = 100 bécsi öl = 1 : 7200.

3. *A telekfölmérés.* II. József elrendelte, hogy az összes örökös tartományok telkei, egy javított adózási kulcs bevezetése céljából, pontosan felmeréssenek. A cél, melyet szem előtt tartott, a termőtalaj följegyzése és fölmérése, valamint a talaj termékenysége szerint a termésből folyó jövedelmek földerítése volt, a helyes és méltányos adóelosztás és telekdíjszabás céljából, miután — mint írja — csakis a talaj és termőföld tekinthető az egyetlen állandó ősforrásnak, melyet a természet az ember föntartására rendelt.

Ezt a fölvételt tisztek utasításai mellett a hatóságoknak, községeknek, hivatalnokoknak, irnokoknak és ügyes községi előjáróknak kellett volna elvégezniök, még pedig 1 : 3000 mértékben. Általános földművelési fölmérésnek is nevezték.

A török háború (1788—1791.) kitörése félbeszakította a telekfölmérési és beismerési munkálatokat. Nyugodtabb időkre halasztva, az uralkodó halála után teljesen megszűntek.

Ha szem előtt tartjuk, hogy mily csekélyek voltak még ez időben a földrajzi ismeretek és mily elégtelenek a segédeszközök ezeknek az országoknak részletes katonai fölvételéhez és fölméréséhez, úgy az itt végzett munka nagyságát könnyen föl tudjuk fogni.

A talaj okozta nagy nehézségekhez gyakran járult hozzá a bizalmatlan, adótól tartó lakosság passzív ellenállása. A feltűnést kerülve kellett a kérdezősködést végezni és az adatokat beszerezni, mert a tulajdon országok kormányzóságai és hatóságai, saját jogaikba való beavatkozástól tartva, sem viseltettek mindig jóakaratólag a munkálatok irányában.

A fölvételi szelvények.

Minden szelvényről egy lap eredeti rajz és egy lap másolat létezik 64×42 cm nagyságban. A mérték $1'' = 400'' = 1000^x$, vagy pedig arányban 1 : 28,800; vagyis a mi a papíron 1 hüvelyk, az a természetben 28,800 hüvelyk, vagy $400''$. Minden szelvény felső részén az átnézetes lapból vett őv és oszlop megjelölését, továbbá a felvétel évét és a fölvevő nevét látjuk. A másolati lap jobboldali szegélyén a szelvényben előforduló helységek névsorát

olvassuk. A pompásan színezett rajz igen szemléltető képét nyújtja az akkor fölmért területnek. A terep, melyet hollótollal rajzolt emelkedési- és keresztvonalak ábrázolnak, plasztikával bír és jól tünteti föl a hegységek csapásirányát. Az emelkedési- és keresztvonalak helyébe később az árnyalás lépett. A szituáció, a városok és falvak összes épületeinek, a téglalakotmányok színezésére karmint használtak. Gummiguttival száraz árkok színét adták meg, kevés tus hozzákeverésével pedig szép világosbarna színt nyertek az utak számára. Vegyi kéket használtak a tengerekhez és tavakhoz, kék tintát a patakokhoz és folyókhoz, rézrozsdát pedig a rétekhez. Az erdők ábrázolására fekete fajelek, a topographiai részletekéhez pedig különböző jelzések szolgáltak.

Csoportbeosztás.

A monarchia 1764-ben, abban az időpontban, melyben a nagy katonai fölvétel megkezdődött, az országok négy csoportjából állott, melyek egyes részeiben vagy államjogilag tartoztak egybe, vagy pedig adminisztratív tekintetektől csupán közigazgatási területeket képeztek és csak uralkodójuk, valamint a külügy, hadügy és pénzügy vezetését intéző hatóságuk volt közös. Így: az osztrák örökös tartományok, a cseh korona országai és 1776 után Galiczia és Lodóméria királysága Bukovinával; a magyar szent korona országai; az osztrák Németalföld (a mai Belgium); Ausztria birtokai Olaszországban.

I.

A magyar szent korona országainak térképei.

A magyar szent korona országai közé II. József idejében a következők tartoztak:

A) a magyar királyság (a temesvári bánsággal, mely közigazgatásilag különálló volt);

B) a horvát és szlavon királyság;

C) az erdélyi fejedelemség és

D) a határőrvidék, még pedig

1. a károlyvárosi vagy horvát határőrvidék, 4 határgyalogezreddel ;
2. a varasdi, vagy régebben felsőszlavoniai határőrvidék, két határgyalogezreddel ;
3. a bányászati határőrvidék a két bányászati határgyalogezreddel, a bányászati alárendelve ;
4. a szlavon határőrvidék három határgyalogezreddel és a csajkászászlóaljjal ;
5. a bánáti határőrvidék két határgyalogezreddel és
6. az erdélyi határőrvidék négy határgyalog- és egy huszár- ezreddel.

Magyarország és társországi országos fölvételéhez hiányzott az alapul szolgáló megfelelő térképanyag, mint a milyen a cseh korona országainál Müller János Keresztély mérnökszázados térképei voltak. E szerint itt más eljárást kellett követni. Magyarországon a mérőasztalháromszögelést alkalmazták. Az egész országot nagy triangulumokra osztották, az akkor használatos eszközök segítségével (nagy quadrans, az astrolabium, vagy nagy félkörző és végül a mérőasztal). A detailleurök ezekbe a háromszögekbe rajzolták bele a szituációt, vagyis a terepet és mindent, a mi katonai fontossággal bírt, a mennyire az 1 : 28,800 mérték befogadta. Sok munkát okozott az orientális-perpendikuláris- és meridionális- vagy délkör megállapítása. Ezekbe az érdekes részletekbe itt közelebbről nem bocsátkozhatunk ; egyes országok későbbi feldolgozására hagyjuk őket.

Erdélyt geometriailag és részben, mint a szászsebesi széket gazdaságilag, a temesvári bánásgot és a horvát-szlavon határőrvidéket gazdaságilag vették fel és így alkották meg a katonai térképet 1 : 28,800 mértékben.

A legnevezetesebb kartographiai mű, mely Magyarországról készült *Lazius Farkas* térképe volt 1556-ból és *Müller János Keresztély* császári mérnökszázados térképe 1709-ből (1 : 550,000) ; utóbbi volt az ország legjobb térképe.

A visszanyert temesvári bánásgot savoyai Jenő herceg parancsára 1723—1725. *Haring* mérnökőrnagy vezetése mellett mérnöktisztek vették és mérték föl 1 : 255,000 arányban. Az akkori

politikai beosztás tanulmányozása szempontjából ez a térkép nagy beccsel bír; magába foglalja az öt bekebelezett kerületet is, mely a szerb királysághoz tartozott. Erdélyről a Visconte-féle kéziratú haditérkép volt meg 1699-ből: *Mappa della Transilvania e provincie consique* 1699. Morande Visconte-tól 1:500,000 mértékben. Említésreméltó még *Weiss János Konrád* alezredes és mérnök jelentős műve Erdélyről (1735-ből 1:180,000) 12 lapon, végül *Müller Ignác* cs. kir. őrnagy műve, az ú. n. *Lacy-térkép* (1769, 1:360,000), a mely a legújabb, de egyszersmind kisebb becsű kartographiai készítmény. Az ország határait ebben az időben számos részlettérkép, többnyire eredeti rajzolt dolgozat tárgyalja behatóan; említésreméltó Erdély Oláhországgal alkotott határának térképe *Luchsensteini Lutsch István* századostól 1753—1754, valamint a maga nemében bizonyára páratlan mű, az: *Imperium Caesaria et Ottomanici Confina* határelválasztása a karloviçi békéből (1699.) 39 rajzolt szelvényben 1:37,500 arányban.

Magyarország térképezése 1766-ban kezdődött meg a Lengyelországgal határos Máramaros vármegye fölvetelével. A felsőmagyarországi határterületek következtek ezután sorra és pedig Lubló a 13 szepességi várossal és Szepes vármegye határos részeivel, Árva vármegyétől Sáros vármegyéig, a sandeczi kerület, vagy Újszepesség a határos vármegyékkel. A munkálatok a fenyegető háborús veszély miatt, az északmagyarországi határon kezdődtek meg és 1772-ig tartottak; ekkor egyelőre abba maradtak és csak 10 év múlva, 1782-ben kezdődtek meg újra. 1785-ben egész Magyarország térképezését befejezték. Időközben Erdély, a temesvári bánóság, Horvátország, Szlavónia és a határőrvidék fölmérését és térképezését is befejezték, úgy, hogy 19 éven belül a magyar szent korona országai katonailag és részben gazdaságilag is föl voltak véve. A következő időrendi átnézet rövid magyarázatot nyújt az országok sorrendjéről, a munka tartamáról, a mértékről és a térképlapok számáról, egyben pedig megadja a tisztek nevét is, kiknek vezetése mellett a fölvételeket végrehajtották.

A) *A magyar királyság.*

- Máramaros vármegye 1766—1768. Sterling őrnagy, később gróf Carracioli Conte de Ghelin őrnagy, Hoffmann főhadnagy és Paulelli hadnagy.
1 : 28,800. 63 felv. szelvény.
- Lubló uradalma, a 13 szeptességi várossal, melyek 1417 óta Lengyelország zálogában voltak és 1772-ben ismét Magyarországnak jutottak. 1769. Dürrenbergi Seeger alezredes. Kettős katonai mértékben :
1 : 14,400. 78 felv. szelvény.
- Felsőmagyarország. Vármegyék : Árva, Liptó, Sáros, Zemplén, Ung, Szepes, Bereg. 1769—1772. Motzel alezredes és Steinbacher őrnagy. 1 : 28,800. 94 felv. szelvény és 4 kötet leírás.
- Vármegyék : Trencsén, Turóc és Árva. 1770—1772. Motzel alezredes. 10 felv. szelvény.
- A sandeczi kerület, vagy Ujszepesség Galicziában és a határos vármegyék : Árva, Szepes, Liptó és Sáros. 1771. Dürrenbergi Seeger alezredes. 1 : 28,800. 28 felv. szelvény.
- Felsőmagyarország, Motzel alezredes munkájához csatlakozólag ; a Losoncz, Érsekújvár, Zólyom, Zsolna, Trencsén, Nagyszombat, Balassagyarmat közé eső terület. 1782—1784. Neu ezredes. 1 : 28,800. 118 felv. szelvény.

A felsőmagyarországi határterületek 1769—1772-iki felvételi szelvényeinek felhasználása, javítása és kiegészítése, a még föl nem mért országrészek fölvetelének folytatása és befejezése által az egész magyar királyság fölvetelét (a temesvári bánság kivételével), Neu ezredes vezetése mellett 1782—1785. befejezték. (1 : 28,800 1103 felv. szelvény, másolattal és 7 kötet leírással). Hogy egy ilyen fölvételi szelvény körülbelül mit tartalmaz, röviden leírjuk Budapest szelvénylapját (XIV. oszl. XX. szelv.), melyet *Abaffy*,

a Kinsky-gyalogezred főhadnagya 1783-ban mért föl és térképezett.

A Duna jobbspártján látni Buda szab. kir. városát a várral, a külvárosokat, a Vizivárost, a Halászárost, a Gellérthegyet, tövében a Ráczvárossal, az Országutat és Ujlakot a Margitszigettel szemben, a Kálvária-, Rókus-, Ferencz-, Nagy- és Kis-József-hegy lábánál. Az Országúthoz csatlakozik Ó-Buda városa, egy régi római fürdő maradványaival, a régi Aquincummal. Fásor vezet Kis-Czellre, a szőlőkertekkel borított Mátyáshegyre. Az északra vezető főút mentén fekszik egy téglagyár, odébb egy vendéglő a kerekes-malommal és Ó-Budától nem messze egy kékfestő-gyár. A vidék képét nyugatról a szőlőkkel beültetett Nagy- és Kis-Sváb-hegy szegélyezi. A Duna balpartjának síkságán a falakkal övezett Pest, Pestino sz. kir. városa tűnik föl, melyet a Halászárossal, Buda külvárosával egy hajóhíd köt össze. A város falain kívül fekszenek kertjeikkel a külvárosok. A meddig a szem csak ellát a Rákos-síkság, hol az országgyűléseket tartották, terül el, a Rákospatakkal és a csapatok táboraival. A térképet keleten Palota és Csömör községek zárják be. Mindössze az Ördögmalom, a Paskalmalom, a Határ- és Rákos-csárda különálló épületei láthatók a számos út által keresztülszelt és kis szőlőtelkekkel borított tágas síkságon.

Pest, Buda és környéke akkori arculatának tanulmányozásához, ennek a fölvételi szelvénynek becses kiegészítésére szolgál az a nagyszámú város- és környéki terv, mely a cs. és kir. hadilevéltárban országok szerint névsorban van elhelyezve. Budapestről 55, részben igen becses, többnyire szabad kézzel rajzolt eredeti tervet találunk 1680—1909-ig kronologikus sorrendben. II. József idejéből ered: Budavár terve 1 : 4300, 1 rajzolt lap, kb. 1760-ból. Buda, Pest és környékük terve 1 : 16,000, 1 rajzolt lap 1778-ból. Budavár helyzeti terve stb. de Traux mérnökhadnagytól, 1 : 1700, 1 rajzolt lap.

Így sorakozik egyik terv a másik mellé, becses anyagot szolgáltatva a város fejlődésének tanulmányozásához, egészen a legújabb időkig.

A főntebb említett anyag alapján *Neu ezredes* 1782—1784. elkészítette a királyság újonnan létesített 10 kerületének térképeit

1 : 192,000 mértékben s ezekhez a kerületi térképekhez, a talált hibák szemléltetése czéljából, hozzacsatolta a háromszögelési pontok térképeit is. A kerületek, a bennük foglalt megyék megnevezésével (németül), betűrendben következnek.

Kerületi térképek.

Pécs	vármegyék :	Baranya, Tolna, Szerém, Sümeg és Verőcze.
Nagyvárad	«	Arad, Bihar, Békés, Csanád, Csongrád, Krassó, Szabolcs és Zaránd.
Kassa	«	Abauj, Sáros, Torna, Zemplén, Szepes.
Besztercebánya	«	Árva, Gömör, Hont, (Nagy- és Kis), Liptó, Zólyom és Turócz.
Nyitra	«	Bars, Nyitra, Pozsony és Trencsén.
Munkács	«	Bereg, Máramaros, Ung, Ugocsa és Szatmár.
Pest	«	Borsod, Heves, Nógrád, Pest, Pilis, Solt, Fejér.
Győr	«	Vas, Komárom, Sopron, Győr, Veszprém, Moson.
Zágrábi kerület		a Horvát királyságban.
Temesvári kerület		a magyar királyságban.

A temesvári bánát.

1769—1772.

A temesvári bánát fölvétele a gazdasági fölvételnek (1 : 7200), az egyszerű katonai mértékre (1 : 28,000) való redukálása révén *Elmpt ezredes* vezetése alatt készült, 208 felv. szelvényben. A katonai leírást Elmpt ezredes készítette 1774-ben. A Bánát 11 járásra oszlott. 1777-ben politikailag 4 járásra osztották. Magyarországba történt bekebelezése alkalmával, 1779-ben, 3 vármegyére osztot-

ták be és pedig Temes, Torontál és Krassó vármegyére. Temes vármegye átnézetes térképét, a fölvétel alapján, *Neu ezredes* készítette el 1 : 192,000 mértékben 8 lapon, a háromszögelési pontok térképével a fölfedezett hibákról.

B) *A horvát és szlapon királyság.*

Adminisztratív tekintetben a polgári közigazgatás alatt álló provinciákra és a katonai határterületekre, *militare* (a régi határőrvidék), oszlott fel.

a) *A horvát királyság.*

A provinciák Severin, Zágráb, Varaşd és Kőrös vármegyéből állott. A fölvételt *Jeney alezredes* vezette (1 : 28,800); 71 felv. szelvény és 1 kötet leírás (1783—1784). Ez a fölvétel fél katonai mértékben is megvan (1 : 57,600) 19 lapon.

b) *A szlapon királyság.*

A provinciák Požega, Verőcze és Szerém vármegyéből állott. A fölvételt *Jeney alezredes* vezette (1 : 28,800); 66 fölv. szelvény és 1 kötet leírás (1781—1782).

C) *Az erdélyi fejedelemség.*

Kriegs Charte des Gross Fürstentumes Siebenbürgen. A fölvételt *Tomioiti de Fabris Conte di Cassano* vezette. 280 fölv. szelvény, másolattal és 4 kötet leírással (1769—1773).

Erdélynek Moldvával és Oláhországgal alkotott határait (General Carte deren Lisieres von der Moldau und Walachei) a főszállásmesterikar vezetése alatt vették föl 1 : 28,800 arányban; 103 fölv. szelvény és 1 kötet leírás (1773.). Csak a határokat tartalmazza.

A szászsebesi szék Erdélyben. Geometriai fölvétel 1 : 7200 mértékben, 32 rajzolt lapon (1769).

D) *A katonai határőrvidék a következő határookra oszlott:*

1. a horvát-szlapon határ,
2. a bánáti határ (a temesvári bánátban),
3. az erdélyi határ.

1. A horvát-szlavon határ.

a) *A horvát határ,*

a károlyvárosi és varasdi tábornokságból és a bánsági határból állott.

A károlyvárosi tábornokság *Jeney őrnagy* vezetésével végrehajtott eredeti fölvételét Károlyvárosban dolgozták ki. 64 fölv. szelvény, 15 kiegészítéssel, 1 : 28,800 arányban és 1 kötet leírással (1775—1776). Ehhez a fölvételhez csatlakozik 11 lap, mely az 1791-iki határmegállapítás alkalmával megszerzett Una-menti kerületről *Bozich őrnagy* vezetése mellett 1791—1794-ben készült (1 : 28,800).

A károlyvárosi tábornokság a következő határezredkerületekből, illetőleg határezrededből állott :

Likai I. sz. határezred. Törzsállomása Gospić. 12 század.

Otočaci II. sz. határezred. Törzsállomása Otočac. 12 század.

Ogulini III. sz. határezred. Törzsállomása Ogulin. 12 század.

Slunji IV. sz. határezred. Törzsállomása Slunj. 12 század, a žumberaki (Sichelburg) kerülettel.

Az egyes határezredek gazdasági fölvételét 1 : 7200 mértékben 1775-ben rendelték el s azt úgy látszik végre is hajtották ; azonban a fölvételi dolgozatok a hadilevéltárban nincsenek meg. A varasdi tábornokság. (Militär Mappa des Warasdiner Generalats.) A *Jeney alezredes* vezetésével készült fölvételt Eszéken dolgozták ki. 26 fölv. szelvény és 1 kötet leírás (1 : 28,800. 1781—1782).

II. József használatára ezen geometriai fölvétel segítségével készült katonai mappából a nagy vezérkar és több ezredbeli egyén 1782-ben Eszéken egy 1 : 57,600 mértékű térképet állított elő 12 lapon.

A varasdi tábornokságot *Jeeger*, a varasd—kőrösi határezred főhadnagya még 1767-ben vette föl és térképezte 1 : 86,400 mértékben, 4 színezett lapon. Ez a térkép az ezred- és századhatárokat is feltünteti.

A varasdi tábornokság térképét, a vezérkar eszközölte fölvétel alapján, *Jeney alezredes* vezetése mellett *Jeeger százados* rajzolta meg 1782-ben 4 lapon.

A varasdi tábornokság a következő 2 határezredből állott :

Varasd—kőrösi V. sz. határezred. Törzsállomása Belovár. 12 század.

Varasd—gjurjevaci VI. sz. határezred. Törzsállomása Belovár. 12 század.

A bánsági határ. (Militär Charte der Banal Gränitz samt denen inclavierten privat Herrschaften.) *Brady őrnagy* igazgatása alatt a nagyvezérkar vette föl. 25 fől. szelvény és (1 : 28,800) 2 kötet leírás (1774—1775).

1780-ban a bánsági határt Jeney alezredes igazgatása alatt rektifikálták, újból dolgozták és vették fel 19 fől. szelvényben (1 : 28,800) 1 kötet leírással. A bánsági határnak 1 : 115,200 mértékre redukált térképe a 2 határezred elkülönítését is föltünteti.

A bánsági határ a bánnak alárendelt következő 2 bánsági határezredből állott :

1. X. sz. bánsági határezred. Törzsállomása Petrinja. 12 század.

2. XI. sz. bánsági határezred. Törzsállomása Glina. 12 század.

A varasdi tábornokság és a bánsági határ gazdasági fölvételének 1782—1783 folyamán Jeney ezredes vezetése alatt 1 : 7200 mértékben készült dolgozatait, a telekkimutatósi táblázattal együtt 1784 májusában a zágrábi főparancsnokságnak engedték át. A cs. és kir. hadilevéltár anyagában ez a dolgozat nem fordul elő.

b) *A szlavyon királyság.*

A szlavyoniai katonai térképen kívül, mely egyszerű katonai mértékben, 1 : 28,800 készült, a szlavyoniai határnak nevezett egész területet, vagyis mindhárom határezrednek és a csajkás-zászlóaljnak körletét foglalja magában ; a gazdasági fölvétele (1 : 7200) is megvan. «Militär Mappo des Sclavonischen Generalats und des Tschaikistenbataillons» úgy vázlatban, mint tisztázatban, katonai leírással. Fölvétett *Jeney alezredes* vezetése alatt. 51 fől. szelvény, 1 : 28,800 mértékben, 1 kötet leírással (1770—1782).

Az uralkodó részére, felsőbb rendeletre, még egy fél katonai mértékre 1 : 57,600 redukált térkép is készült.

A szlavyoniai határezredek gazdasági fölvétele.

Bródi VII. sz. határezred. (16 300 szelvény és 16 füzet. század. Bród és Vinkovce katonai Törzsállomása Vinkovce. község 1 : 3600 mértékben.)

Gradiškai VIII. sz. határezred. (16 300 szelvény és 8 füzet.
század. Ó-Gradiška katonai község Törzsállomása Uj-Gradiška.
1 : 3600 mértékben.)

Pétervárad IX. sz. határezred (16 424 szelvény és 8 füzet.
század. Zimony, Karlovic, Péter- Törzsállomása Mitrovica.
várad, Mitrovica és Bukovica ka- 106 szelvény, 3 füzet.
tonai község 1 : 3600), a karlovici Törzsállomása Titel.
és pétervárad községterülettel.
Csajkászászlóalj 4 század.

Mindezeket a gazdasági felvételeket 1780-tól 1782-ig a határ-
ezredek tisztjei készítették 1 : 7200 mértékben és látták el leírás-
sal (telekkimutató). A 3 határezred és a csajkászászlóalj, mely
utóbbinak kerülete Magyarországon terült el, fölvétele összesen
1130 szelvénylapból és 55 füzet leírásból (telekkimutató) áll.

2. A bánáti határ.

A temesvári bánátban állomásozott a 2 bánáti, XII. és XIII. sz.
határezred, miután a militaret már 1753-ban elkülönítették a poli-
ticótól és cameralitól.

A bánáti ezredek szervezetében 1775-ben változás állott be,
amennyiben a német-bánáti települési ezred a «németbánáti
határezred» elnevezést nyerte, míg az illyr-bánáti ezred az oláh-
zászlóaljjal egyesítve, az «oláh-illyr határezred» nevet kapta, egy-
ben pedig a területek cseréje is megtörtént.

a) Németbánáti XII. sz. határgyalogezred.

Plan des ansiedlenden Banater Deutschen Grensregiments.
Fölvette *Pauli János Márton*, a gradiškai ezred hadnagya, 1723-ban,
1 : 28,800, 12 fölv. szelvény.

A németbánáti határezred térképének fölvételét *Wegler*, a
főszállásmesterikar alezredese vezette. 1 : 28,800, 33 fölv. szelvény,
1780—1784. Törzsállomás Pancsova.

b) Oláh-illyr XIII. sz. határezred. (Zupanjai határ.)

A fölvételt *Wegler*, a főszállásmesterikar alezredese vezette,
1 : 25,200, 46 fölv. szelvény, 1778. 16 század. Törzsállomás Karán-
sebes.

A gazdasági fölvétel dolgozatai, 1 : 7200 mértékben nincsenek meg a cs. és kir. hadilevéltárban, ellenben megvannak egyes határfalvak 1 : 14,400 mértékben készült fölvételei 1772-ből és 1774-ből.

3. Az erdélyi határ.

4 határezred körletéből állott :

1. Székely XIV. sz. határezred. Törzsállomása Csikszereda.
2. Székely XV. sz. határezred. Törzsállomása Kézdivásárhely.
1. Oláh XVI. sz. határezred. Törzsállomása Orláth.
2. Oláh XVII. sz. határezred. Törzsállomása Naszód.

A székely huszárok az egész ország katonaságában széjjel voltak osztva, javarészt az 1. és 2. székely határezredben.

Az erdélyi határ mindezen 4 határezredéről a cs. és kir. hadilevéltárban nincsen 1 : 7200 mértékű gazdasági fölvétel.

II.

A Magyarországgal szomszédos területek térképei.

A cs. k. főszállásmesterikar azonban nemcsak a Habsburgok jogara alá tartozó monarchiaról készített remek műveket, hanem azokról az idegen országokról is, a hová a hadsereg eljutott győzelmes zászlóival és a hol hosszabb ideig tartózkodva, áldásos működést fejtett ki. Így a dunamenti fejedelemségekben, a Moldvában, Oláhországban, Szerbiában, továbbá délnyugat Németországban, mindenütt megtaláljuk a földismeret megbecsülhetetlen műveit.

Kitűnő tevékenységének tündöklő bizonyága Moldvának és Oláhországnak fölvétele, a mit a törökök ellen viselt 1788—1791-iki háborúban hajtottak végre. A császári és a török hadsereg között kötött fegyverszünet alatt, Giurgevóban 1790 szeptember 23-án jött létre az egyezség, a mikor Oláhország legnagyobb és a Moldova egy részét a Coburg vezette császári hadak megszállva tartották, hogy a cs. k. főszállásmesterikar ezeket a területeket fölvegye.

Az *oláh fejedelemséget*, még pedig a Kis- vagy Osztrák- és a Nagy-Oláhországot a brailai kerületig, a mely utóbbit még a törökök tartottak megszállva, tehát területére tiszteket küldeni nem

lehetett, kilencz hónap alatt, 1790 szeptember havától 1791 május végéig vették föl *Specht ezredes* vezetése alatt. A 108 lapon 394 szelvényből álló térkép *à la vue* felvétel fél katonai, 1: 57,600 mértékben.

A cs. és kir. hadilevéltárban őrzött eredeti példánynak felirata a következő:

«Militärische Carte der kleinen oder österreichischen und grossen Walachei, welche beide zusammen aus 394 Sektionen bestehet und während dem Waffenstillstand zwischen der k. k. und der türkischen Armee von Monat September 1790 bis Ende May 1791 durch den Generalquartiermeisterstab unter der Direction des Obristen *Specht* geometrisch aufgenommen und in das reine ausgezeichnet worden. Diese Carte ist in den halben Masstab der Wiener Zoll zu 2000 Schritt in 108 Blättern zusemmengesetzt. Nota. Die Raya von Braila erscheinet von derowegen in dieser Carte nicht, weil selbe von den Türken besetzt und vermoeg Waffenstillstandes keine Offiziers hineingeschicket werden konnten. 1 : 57,600.108 gez. Blätter u. 3 Bände Schrift (a Coburg herczeg vezette cs. k. hadseregnek a Moldvában és Oláhországban 1789 és 1790-ben végrehajtott katonai hadműveleteit foglalja magában) 1789».

A kilencz hónapon belül, a tisztek által télen át nagy nehézségek között készített térkép az első részletes térkép erről az országról. Nagy csokros háromszögelési hálózatban vázlatosan készült katona-gazdasági fölvétel, a melynél a kéznél levő anyagot is felhasználták.

Az akkori idők szellemének megfelelőleg ebből a térképből sem hoztak nyilvánosságra semmit 1812-ig, a mikor a cs. k. főszállás-mesterikar Nagy- és Kis-Oláhországról 1 : 576,000 arányban (4 lap) helyszínrajzi térképet adott ki, a melynek alapjául mindenestre ez a nagy felvétel is szolgált. A kivitel módja ugyanolyan, mint a főszállás-mesterikar többi katonai felvételeinél. Különös jellel látták el azokat a községeket, a melyek a háború következtében elpusztultak, vagy elhagytak, a mi az ország történelmére nézve bír fontossággal; a császári csapatok berajzolásával és azoknak a helyeknek megjelölésével pedig, a hol hadi események zajlottak le az 1789/1790-iki hadjáratban, hadtörténelmi értékűvé teszi e

művet. A községek neveit, ezek távolságát egymástól, a szilárd épületek helyzetét és leírását, az erdők jellemzését stb. három hatalmas kötet foglalja magában, vagyis az ország minden olyan körülményét megtudjuk, a minek ismerete fontos és a mi a térképen feltűntethető nem volt. Hozzá tartozik az a napló, a mely a katonai eseményeket foglalja össze. Később kisebbitették a térképet 1 : 115,200 (42 rajzolt lap) és 1 : 230,000 (12 rajzolt lap) mértékben.

1856/57-ben, a mikor a cs. k. csapatok megszállották Oláh-országot, az oláh kormány kívánságára a főszállásmeisterkar ismét felvette az országot 1 : 57,600 mértékben. Ezt az újkori alapokra fektetett térképet a cs. és kir. földrajzi intézet őrzi (142 drb eredeti rajzlap).

A *moldvai fejedelemség* első hivatalos felvétele ugyancsak 1790-ből való ; de csak azokat a területeket öleli fel (Suczava, Neamtu, Roman, Bacan és Putna kerülete), a melyeket 1788 óta a cs. k. hadsereg megszállva tartott. A Szerethtől keletre elterülő Tecuci, Tutova, Vasluiu, Botosani, Dorohoi, Herta stb. kerületeket az orosz hadsereg tartotta megszállva.

A munkálatokat *Otzellowitzi Hóra* német-bánáti határezredbeli százados vezette ; az 1 : 28,800 mértékű 107 szelvényt polgári mérnökök készítették, a melyek az ország akkori viszonyaira nézve roppant sok adatot tartalmaznak, noha az ábrázolás szépsége és a terepalakzatok kifejezése mögötte marad az oláhországi felvételnek. A helységeket csupán vörös számokkal jelölték meg, míg azok nevét csakis a mellékelt betűrendes kimutatásból tudhatjuk meg. Különös értéket kölcsönöznek a munkának a szelvények leírásai, a melyek azokat a tudnivalókat ölelik fel, a melyeket rajzban kifejezni nem lehetett.

Bár II. Katalin czárnak 1769—1770-ben a törökök ellen viselt háborújában az orosz főszállásmeisterkar *Bawr* altábornagy és főszállásmeister vezetése alatt 6 lapon 1 : 290,000 mértékben (*Carte de la Moldavie*) rézmetszetben 1772-ben a nyilvánosság számára is elkészítette Moldva térképét, a Moldva nyugati részének 1790-iki felvétele, akár a mérték nagyságát, akár pedig a térkép tartalmát vesszük tekintetbe, alapul szolgált a továbbiakban és megbecsülhetetlen topografiai okmány marad.

A mű czíme a következő :

«Brouillon oder Original-Aufnahme der fünf Moldauischen Districten, nämlich des Sutschawaer, Roman, Niamtz, Bakeu und Puttnaer Bezirkes, welche im Jahre 1788 von der kaiserlich königlichen Armee, occupirt und im Jahre 1790 unter der Direction des Teutsch-Banatischen-Gränitz-Regiments Hauptmanns *Hora von Oztellowitz* durch Civil-Ingenieurs aufgenommen worden. 1 : 28.800,107 gez. Blätter mit alphabetischem Verzeichnis der Ortschaften und 2 Bände Beschreibung. 1790.»

Erdélynek a Moldva és Oláhország felé eső határát *Jeney* főszállásmesterkari alezredes vezetése alatt 1769—1773-ban vették fel 1 : 28,800 mértékben. 1773 augusztus és szeptember havában *Elmpt* báró ezredes hat tiszttel 1 : 25,000 mértékben vette fel a Duna és az erdélyi határ közé eső és az orsovai és a karánsebesi kerülettel határos, de még a törökök birtokában levő Oláhországot. Művük 13 lapból álló kéziratot anyag.

Szerbia.

Nándorfehérvárnak 1789-iki bevétele után a főszállásmesterkarnak alkalmá kínálkozott arra, hogy Szerbiának velünk határos területeit is felvegye. Az «Aufnahms-*Carte von Serbien*» című mű 25 drb 1 : 28,800 mértékű térképből áll. További czíme : Von Šabac längs des Saustromes, der Donau bis Rahm (Ram), längs der Morawa bis Csupria (Čuprija) nach Hassan Bassa Palanka (Palanka), Orachatz (Orarac), Ivanca (Vela Ivanc) Stoinik, Gubereuze (Guberevci) Borak, Valjevo, Kutistschicza (Kotesica) Jelenca (Jelenča) bis Šabac. Im Jahre 1789 nach der Einnahme von Belgrad vom Generalquartiermeisterstabe aufgenommen. 1 : 28,000,25 gez. Blätter. 1789.

II. Józsefnek 1790 február 20-án bekövetkezett halála után, utóda II. Lipót császár és III. Szelim szultán között 1791 augusztus 4-én kötött szisztovói béke alapján Ausztria visszaadta hódítását és csupán Ó-Orsovát, valamint az Una mellékén néhány határkerületet tartott meg magának.

Az Una melléki részek. Ezeket az újonnan szerzett részeket 1791—1794-ben *Bozich* főszállásmesterkari őrnagy vezetése alatt vették fel 1 : 28,800 katonai mértékben, a melyet a károlyvárosi tábornoksághoz csatoltak. A térkép czíme a következő : *Aufnahmskarte des Carlstädter Generalats aufgenommen und bearbeitet*

unter der Direktion des *Major Jeney* in den Jahren 1775—1776, nebst den zufolge des Sistower Friedens im Jahre 1791 acquirierten Distrikts an der Una, welcher in den Jahren 1791—1794 unter der Direktion des *Majors Boxich* aufgenommen wurde. 1 : 28.800,90 gez. Blätter mit 1 Skelett und 1 Band. 1775—1776. 1791—1794.

Az újonnan szerzett, vagy csetini kerületnek is nevezett területnek 1 : 7,200 mértékben készített gazdasági felvétele is *Boxich őrnagy* érdeme volt, a kinek vezetése alatt erről a terepről három nagy mű készült. Az egyik 1792-ből származik. Tizenhárom szelvénylapon a szisztovói béke következtében a csetini kerületet ábrázolja, a melyet Horvátországgal, illetőleg a szluini határezred területével egyesítettek. A második Horvátország délkeleti részének 1794—95-iki gazdasági felvétele, a mely magában foglalja az Una és az Unac melléki elválasztó terepet (Demarkationsterrain) is. Ezt az udvari haditanács rendeletére *Heinbucher* főhadnagy, *Portner* báró, *Lovrenich*, *Cerrini* báró és *Cervus* alhadnagyok, valamint *Kossanovich* zászlós vették fel 1 : 7,200 mértékben 140 szelvénylapon. Végül az utolsó az, a melyet 1794—95-ben 45 szelvénylapon vett fel *Boxich* őrnagy azzal a különbséggel, hogy az újonnan szerzett területet az otocsáni határezred kerületébe kebelezték be.

A fentiekben azt hiszem mindent elmondottam, a mit a magyar szent korona országainak és a vele közvetlen határos területeknek térképezésére nézve feljegyezhettem II. József korából. Alapvető dolgok, a melyek a mondott területek akkori megismerésére vezetnek. Nemcsak a hadtörténelem tanulmányozásában bírnak maradandó értékkel, hanem általuk szemünk elé tárul annak a kornak összes térképkészítési tudása és ismerete. Kétségen kívül dicsőségben gyarapítják vezérkarunk történetét, mert szerfelett nagy szorgalommal, lelkiismeretességgel és tehetséggel, hiányában a megfelelő eszközöknek, felülmulhatatlant alkottak nemcsak a maguk dicsőségére, hanem a haza javára is.

PALDUS JÓZSEF, ezredes.

MAGYARORSZÁG HADIEREJE A XVI. SZÁZADBAN.

(Negyedik közlemény.)

V. A hadsereg fegyverzete, ruházata.

A mint nem volt szó a XVI. században se egyöntetű, se állandó hadseregről, hanem azt részint a királyok fogadták zsoldba, részint az urak és nemesek jobbágyaikból állították ki, részint a vármegyék vagy egyes urak tartották fenn, olykor meg az urak és nemesek személyesen keltek fel: úgy nem lehet beszélünk se egyenlő fegyverzetről, se egyenlő, úgynevezett formaruháról, de mindenki megjelent olyannal és olyanban, a milyet urától kapott és a milyen épen készletben volt neki.

A) *Fegyverzet*: Arra minden körülmény között ügyelni kellett, hogy a katonaság jól el legyen fegyverrel látva, mert a hiányosan vagy rosszul fegyverzett sereg már legalább fél vereséget jelentett. Azért már a Musterungon — lustratio, szemle — mindenkinek lovával és teljes fegyverzetével kellett megjelennie.

A Reutterbestellung megkívánta, hogy minden lovag jól begyakorolt szolgálkkal és jó hadi felszereléssel, úgy mint: jól takaró köténnyel (Schürtze), ujjassal (Ermelen), felső kabáttal (Rock), Krepssel,¹ kézre és fejre való vérttel, legalább két igazi — vashól való — ököllel, tüzetverő puskával (kovás puska) jelenjen meg a szemle helyén.² Itt sincs kikötve az egyformaság, csak általánosságban van jelezve a ruházat és fegyver.

¹ A «Kreps» a rák páncéljához hasonló vassínekből alakított vért volt. Innen van neve is.

² Kriegs Discurs 119.

A király által fogadott zsoldosokra vonatkozólag Schwendi legzezszerűbbnek tartja, ha az első Musterung alkalmával a hadúr saját fegyvertárából, a hol azt készletben kell tartani, osztatja ki a fegyvert. Ügyelni kell arra, hogy a katonaság tűrhető áron jusson a fegyverhez és annak árát a katonaság *zsoldjából le kell vonni*.¹ Itt azt látjuk, hogy a katonaságnak fegyverzetét meg kellett fizetnie, a mit különben még többször fogunk látni itt és a ruházatnál is.

A német és más idegen nehézfegyverzetű lovasságnak védő fegyvere a felső testet elfödő vértzet (Harnisch) volt, a melyiknek alsó része a Blechschurtz vagy Kreps a lábakat is elfödte. Támadó fegyverül egyedül a kovás puskát találjuk. Hogy kardot is viselt volna a lovasság, annak semmi nyoma nincsen.

A ló természetes tartozéka a lovasnak. Ezt is sajátjából kellett minden nemes úrnak beszereznie és ha az ellenség lelőtte azt, vagy valami baleset folytán eldöglött, egy hónap, vagy a hadbiztosok belátása szerint legfeljebb két hónap alatt másat kellett szereznie, különben arra a zsoldot tovább nem kaphatja.²

A magyarok rendszeren mint könnyű fegyverzetű lovasok harcoltak. Egyetlen egyszer találkozunk törvényeinkben nehéz fegyverzetűekkel, a mikor az 1542-iki pozsonyi országgyűlés kimondta, hogy a mennyiben némely felvidéki részekben még vannak nehéz fegyverzetű lovasok, az urak és nemesek minden 36 jobbágy után egy nehéz fegyverzetű lovaszt állítsanak ki.³ Ugyancsak az 1542-iki beszterezebányai gyűlés⁴ és azután számos országgyűlésünk intézkedik arról, hogy az urak és nemesek minden 20 jobbágyuk után egy lovaszt vigyenek magukkal jól ellátva fegyverrel. A lustratió a kapitány mindazokat zárja ki a seregből, a kik kellő fegyverrel nincsenek ellátva és gondoskodják arról, hogy e helyett jobb állíttassék. Mit értettek a *jól fegyverzett* lovas alatt, azt megmondja az 1538-iki kőrösi gyűlés, mondván: «unum equitem bene armatum, galeatum, loriatum, clypeatum et hastatum» — egy jól

¹ U. o. 113.

² U. o. 126.

³ Art. 21.

⁴ V. decr. 32., 33. art.

fegyverzett lovast, sisakosat, pánczélosat, pajzsosat és kopjását — tartoznak az urak és nemesek kiállítani.¹ Az 1537-iki 13. art. rendeli, hogy az urak és nemesek minden 20 jobbágyház után: «equitem levis armaturae lorica et galea caeterisque apparatus bellicis bene instructum» — egy könnyű fegyverzetű lovast pánczéllal, sisakkal és a többi hadi készlettel jól ellátva — küldjenek a táborba. Az urak és nemesek, mindenki saját viszonyaihoz mérve jó hadi felszereléssel legyenek készen táborba szállani.²

Ezek a lovasok is pánczéllal, sisakkal, pajzzsal és kopjával voltak ellátva. Kardról itt sincsen szó, a kard viselése csak a nemes urak kiváltsága volt.

A XVI. és régibb századok hadi felszereléseit ismerve, tudjuk, hogy azok igen különfélék voltak. Mindenik úr és nemes előszedte fegyvertárából az őseitől reá maradt felszereléseket és azokkal látta el embereit. Így egyenlő felszerelésről természetesen szó sem lehetett, de azért mindenik megfeleltetett a törvény betűinek.

A királyok a végvárok szükségleteire hol Bécsből, hol a magyarországi felvidéki városokból szerezték be a szükségeseket. Így 1589-ben Stoy Márk bécsi bractearius (pléhes mester, bádogos) huszároknak való 200 drb mellre való vasszorítókat, à 6 frt, szállított. 1592-ben Frank Konrád bécsi fegyverkészítőnek a kanizsai magyar katonák részére szállított fegyverekért (Kriegsrüstung) 1470 frt 98³/₄ denárt utalványoztak a pozsonyi kamaránál.

A német gyalogságnak zászlóaljakra beosztásáról már szólottunk. Ott láttuk, hogy minden zászlóalj 400 embere közül 100-nak hosszú nyársa- és rövid tűzfegyvere volt, ezek közül 50-en pánczélínget viseltek, 50-nek csatabárdja (Schlachtschwerdern) vagy más alkalmas rövid fegyvere, például alabárdja és mindenkinek egy hevederen függő rövid tűzifegyvere; a többi 50-nek csak hosszú nyársa volt. 200 ember lövész (Hakenshützen) volt sisakkal, vívótőrrel és jó vadászfegyverrel (Birschrohr), tűzi vagy taplós puskákkal ellátva. A kinek fegyvere volt, annak kellett még lőporos palackjának, kovájának és taplójának is lennie. Minden zászlóaljnál volt még 10 lövész Doppelhakennel.³

¹ Art. 2.

² Art. 14.

³ A fegyverek magyarázatát l. lentebb.

Ugyanazon zászlóaljban is többféle fegyveres volt megállapítva. A lövészeket a lehetőségig gyakorolni kellett abban, hogyan szorítsák ezélsáskor arcukhoz a fegyvert, a nyársat viselőket meg abban, hogyan feszítsék nyársaikát az ellenük jövő lovasság elé. A táborokban tartott gyakorlatokon épen nem csodálkozhatunk, ha tekintetbe vesszük azt, hogy egy—három hónapra szegődtek a katonák és a magyar országgyűlések is így, legfeljebb 6—6 hónapra szavazták meg az embereket.

A magyar gyalogosok fegyverzetéről csak az 1601-iki 9. t.-cz. szól, azt mondva, hogy az urak és nemesek minden három portától egy «bombarda et armis» (puskával és fegyverrel) jól ellátott gyalogost tartoznak egy hónapra a király vagy a hadvezér rendelkezésére a táborba küldeni.

A végvárak magyar lovasai és gyalogosai a király szolgálatában és ennek kapitányai alatt állván, épen úgy voltak fegyverzettel ellátva, mint az idegen zsoldosok és épen úgy meg kellett fegyvereikért fizetniök, mint ezeknek.

A tüzekek között az első osztályt a Feuerwerker-ek, a tűzgolyókat készítő és kezelők, meg a Büchsenmeister-ek, az ágyúkat, puskákat készítő mesterek képezték. Ezek kezelték az összes *Geschütz*-öket, a mi gyűjtő neve volt az összes nagyobb lövészerszámoknak, melyeknek egyes darabjait *Stuck*-oknak neveztek, melyeknek aztán nagyságuk és alakjuk szerint külön-külön neveik voltak.

Büchse: a lópor feltalálása után kezdetben így nevezték az összes tűzi fegyvereket, az ágyúkat és kézi fegyvereket egyaránt. Még az 1601-iki magyar országgyűlés is azt mondja, hogy az urak és nemesek által kiállított gyalogosok «bombarda et armis» legyenek ellátva. Itt a bombarda-~~a~~ szó kétségkívül kézi fegyvert, puskát jelent, míg ugyanannak más jelentése ágyú, a mit mutat a Corpus jurisnak «vectio bombardarum», az ágyúk szállítása, kifejezése. A kézi fegyverekre már általánosan használták a XVI. században a Büchse nevet. Többféle fajtát említik. Így volt a *Haken* (a régibb Arkebuse) a legrégebb kézi tűzfegyver, a melyik nevét valószínűleg az agyára erősített, a lökést visszatartó horog-(Haken)-tól kapta. Nyolcz latos golyót lőtt. Ez volt a gyalogos Hakenschützeneknek és a nehéz és könnyű fegyverzetű lovasoknak rendes kézi

tűzfegyverük. A mint fentebb látjuk, a Hakenschützenektől kívánták, hogy jó Birschrohr-ral legyenek ellátva. A Haken és Birschrohr egyértelműeknek vannak itt véve és a Haken-t használták cserkésző vadászfegyvernek is. A zsoldból való vásárlás csak erre szólt.

A *Doppelhaken* 4½–6' (142–190 cm.) hosszú, 16 latos (285 gr.) ólomgolyókat lövő kisebb ágyú. Ezeket az akkor szokásos hadi szekereken (Streitwagen) alkalmazták úgy, hogy minden hadi szekéren volt hat *Doppelhaken* és szekrényben a szükséges patronok és minden hozzávaló. Mindenik mellé be volt osztva hat lövész (Schütz). Minden gyalogos zászlóaljhoz is volt beosztva 10–10 ember, kik közül 2–2 vitt egy háromlábú állványra erősíthető *Doppelhakent*.

A *Stücklein*-t vagy *Falkonetlin*-t szintén a szekérváraknál alkalmazták, egy ló vagy két ember húzta. Ezek egy fontos (500 gr.) golyókat lőttek.

Minden 5–10 *Falkonetlin* közt volt 2–3 hadiszekér. Mindezek 30–30 lábnyira (945 cm.) voltak egymástól felállítva és vékonyabb lánczokkal egymáshoz csatolva. 100 ilyen kis ágyú és 30 hadiszekér nagy területet fogtak be (mintegy 130,000 méter hosszúságot) és az ellenség váratlan támadásánál igen jó szolgálatot tettek a szekérvárral (*Wagenburg*) körülvett tábornak, melynek első védelmi vonalai voltak.¹

Nyílt ütközetekbe a *Feldschlange*, a *Falkone*, a *Falkonette* és a *Viertel*-, *Achtel-Karthaun* nevű ágyúkat használták. A *Feldschlange* a golyó átmérőjének 30–50-szeresét kitevő hosszú ágyú volt. A nagyokat nagy súlyuk miatt nem használhatták csak a falakon; tábori használatra szolgáltak a *Halbe* és *Viertelschlange*-k, a melyek 12–8 fontos golyókat lőttek. A csőnek hosszúságával a lövés távolságát fokozták. A *Viertelschlangent* különösen *Quartierschlangen*nak is nevezték. A *Falkone* 7' hosszú, 6 fontos vasgolyókat lövő, 6–9 mázsa (3–4½ qn.) súlyú; a *Falkonette* az előbbinél könnyebb, 5½' hosszú, 4 mázsa súlyú, 4 fontos ólomgolyókat lövő tábori ágyú (*Feldgeschütz*); a *Karthaun*-ok közül az egész és fél *Karthaun*okat, a melyek 40–24 fontos golyókat lőttek, nyílt ütközetekben nagy súlyuk és hosszúságuk miatt nem használ-

¹ Kriegs Discurs 32–33.

ták, de használták a negyed és nyolczad, 10 és 5 fontos golyókat lövőket.

Erősített helyek ostromához nagy, nehéz ágyúkat: egész és fél Feldschlangeket, egész és fél Karthaunokat (Gross-Geschütz) és mozsarakat (Mörser) vittek. Ezeket itt is a Büchsenmeisterek kezelték, a kiknek érteniök kellett a Feuerwerkek dobásához is. A Feuerwerkek erősen kiégetett anyagból, pántokkal ellátva készült tűzgolyók, bennök lőpor, apró golyók és tüzet okozó robbanó anyagok voltak. Készítették egész vasburokkal ellátva is. Ezeket Schwendi nem tartja czélszerűnek. A tűzgolyókat a mozsarakból lőtték és kézzel dobálták.

A XVI. század vége felé találták fel a *petárdát*, a melyiket kapuk, falak, palánkok felrobbantására használtak. Ilyennel törették be 1598-ban Pálffy Miklós és Schwarzenberg Győr várának kapuját.

A végvárakban mindenütt voltak fegyvertárak (Zeughausok), de azok is igen elhanyagolt állapotban voltak. Így 1593-ban a pozsonyi armamentarium igen rossz állapotban volt, be kellett boltozni, új padlózatot csinálni. Katonai bútorokkal rosszul volt felszerelve, lőport alig 10 fontot találtak a biztosok és más szükséges dolgok is hiányoztak. Az előírányzat szerint kellett: ágyúhoz való lőpor 20 mázsa, Doppelhakenhez és kézi fegyverekhez való 6—6 m. tapló (Zündtkraut) 1 m., ólom 6 m., salétrom 4 m., kén 6 m., gyújtózsínór 100 csomag, lenolaj 30 font, faolaj 10 font, szurok és gyanta 6 m., rostély és másféle vas 5 m., aczél 1 m., papir 3 rizsma, zwillich és durva vászon 2 vég, rúd az ágyúk emeléséhez 1 drb, kötözőzsineg 20 csomag, stepschnür 20 cs., spárge 3 font, vasabroncs (a tűzgolyókhoz) 500 drb, különféle szegek 1000 drb, 1 gyors mérleg 1—2 mázsára, a mész keveréséhez szükséges eszközök 3 pár.¹ Itt látjuk, hogy körülbelül mire volt szüksége egy vár fegyvertárának. Ágyú, Doppelhakeni és kézi fegyverei úgy látszik voltak, de azok se valami jó állapotban, mert 1595 szept. 9-én rendeletet kapott a pozsonyi udvari kamara, hogy a pozsonyi nagyobb tábori ágyúkhöz tengelyekre és más dolgokra lévén szükség, küldjön azoknak beszerzésére és szállítására a po-

¹ Cop. Annorum fol. 159—162.

zsonyi armamentariushoz 50 r. frtot. Ugyancsak 1595-ben Pabot János a pozsonyi vár fegyvertárának őre a fegyvertár szükségleteire a sajátjából fordított 27 frt 82½ denárt.¹

A murányi vár kapitánya, báró Herberstein Gyula az állami armamentariusnak, Jäger Benedeknek 1581—1586-ban több ízben utalványozott vasat 86 mázsát, rezet és aczélt 1—1 m., szenet 169 szekérral, zsindelyt 19,000 darabot, deszkát 700 darabot,² a mi arra mutat, hogy ekkor ott is nagyobb reparatióra volt szüksége a «zeykhaus»-nak, a melyekben különben már 1564-ben eyebek közt árpát is tartottak.³

A várakban és erősített helyeken állandóan dolgoztak a hadiszereken. Kassán (1574) a Büchsenmeister 12 segéddel, volt 9 kovács, 2 lakatos, 6 ács, 4 kerékgyártó, 1 bodnár.⁴ Tokajban (1570) volt 10 Büchsenmeister, kovácsmester 2 segéddel, kerékgyártómester 1 segéddel, ácsmester 9 segéddel, lakatos, asztalos.⁵ Esztergomban, Komáromban, Győrben is találkozunk ágyú-ácsokkal.

Ölykor küldtek Ausztriából is tüzérséget és lövészerszámokat, mint az 1577-iki nagy lőporrobbanás után Kanizsára,⁶ és Bécsből is rendeltek ágyúgolyókat és más, a fegyvertárak részére szükséges dolgokat, a minőkért 1573—76-ban Wolff Pálnak a király 2967 m. frt 85 denárral volt adósa, mit a magyar kamara még 1590-ben is fizetgetett.⁷ Különböleg egyszerűbb dolog volt a legközelebb eső felsőmagyarországi városhoz folyamodni és onnan vinni a szükségletet. Már 1524-ben Báthori István nádor követelt Lőcsétől 10 mázsa puskaport, a mit végre a városiak úgy lealkudtak, hogy a felvidéki 5 sz. kir. város együtt adott 5 mázsát. 1559-ben Lőcse Tarkányba a táborba egy Falkonettet küldött 3 lóval és 3 mázsa lőporral; 1566-ban Krasznahorka ostromához adott falairól 6 ágyút; 1604-ben meg Bochkai hajdú vittek el Szepesvár

¹ Libri deb.

² Cop. Ann.

³ Conser. prov. arcis Murány. Orsz. lvt.

⁴ Szep. kamara lib. quadripartitum fol. 15. Orsz. lvt.

⁵ U. o. fol. 54.

⁶ Hadtört. Közl. 1914. IV. 532.

⁷ Libri debit.

ellen 4 nagy ágyút és 3 Büchsenmeister.¹ A városok mindig bővelkedtek fegyverben. Lőcsének például bástyáinak és fegyvertárának készlete 1569-ben volt : 14 Falkonette, 3 Scharffetinel, 5 Stuck, 130 Doppelhaken ; a fegyvertárban (Zeughaus) 14 nagy ágyú, 1 Scharffetinel.² Hasonlóan voltak ellátva a többiek is.

B) *Ruházat.* A mai értelemben vett formaruháról (uniformis) a XVI. században egyáltalában nem lehet beszélni. Az idegen — német — lovasokra vonatkozólag megkívánja a Reutterbestallung, hogy a lovasok szolgálatait lássák el jól takaró köténnyel (Schürtzen) újjas mellénnyel, felsőkabáttal, vérttel (Krebs), kézre való vassal, melyik mindenikének legalább két jó ökle legyen és fejre való sisakkal. A gyalogosoktól kívánják, hogy mindeniknek legyen felső kabátja *vagy* köpenye, mellyel az eső és hideg ellen védekezhet, különösen kell ez a lövészeknek, hogy puskájukat és lőporos palaczkjait betakarják és így azokat annál jobban használhassák.³ Már itt is látjuk, hogy az egyformaságot nem kívánják, a fő az eső és hideg elleni védekezés és a puskák betakarása. Az egyformaság nem lényeges. A Musterungokon, az ezredeseknek és kapitányoknak csak arra kell ügyelniök, hogy a legénység az eső és fagy ellen jól meg legyen oltalmazva.

Ez legelső kötelessége a legfőbb hadúrnak is. Különösen, ha pénze nincs a katonaság rendes fizetésére, az élelmiszereknek zsold helyett kiosztása mellett el kell a legénységet látnia ruházathoz való posztóval, vászonnal, nadrágokkal, kabáttal, eszímával, inggel, a mit leginkább úgy érhet el, ha a kereskedőkkel előre meg egyezik, hogy azok ruhához való árúkat szállítsanak a táborokba és azt ők vagy a hadúr megbízott tisztjei méltányos áron adják el a katonáknak, vagy *zsoldjukra* osszák ki, mindenkinek azt, a mire szüksége van. Így aztán pénz nélkül is sokáig lehet háborút viselni, mert a legénység nem zúgolódik.⁴

Királyaink a XVI. században gyakran éltek ezzel a tanáccsal és a legkülönbözőbb minőségű posztókat szállíttatták a

¹ *Hain G.* Lőcsei krónikája 26., 106., 111., 136.

² *Demkó K.* Lőcsének erődítése és védelmi rendszere. 20.

³ *Kriegs Discurs* 119. és 151.

⁴ U. o. 17.

táborokba és a végvárakba. Az északkeleti magyarországi végvárakat 1581—1588-ban Tar István debreczeni kereskedő a szepesi kamara útján látta el posztóval, ezekben az években 16,728 m. frt értékű *különféle* posztót szállítva be a kamarához. Pap Ferencz kassai kereskedő ugyancsak a szepesi kamarának 1586-ban 4000 m. frt árú posztót adott a végvárak szükségleteire. Langer János pozsonyi polgár a pozsonyi kamarának adott 10,000 m. frt árú posztót. Az idegen kereskedők még erősebben voltak a posztószállításban érdekelve. Moscau Antonius 1582-ben 8000 frt értékű morva és sziléziai posztót; Gösswein és Rottenberg nürnbergi kereskedők 1585-ben 5500 frt árú, Hencz és Angerer szintén nürnbergiek 1587-ben 9800 frt; Joanelli András és Sylvester bécsiek 1588-ban 16,600 frt; Zolikoffer György bécsi kereskedő 1588-ban 7000 tallér árú «jó és elfogadható minőségű» posztót szállított. Így még számosan mások csak az 1577—1592 közé eső 15 év alatt szállított posztók czímén 82,941 m. forinttal vannak a m. kir. udvari kamara számadásaiban mint hitelezők feljegyezve.¹ Itt látjuk a katonaság felső ruhái részére szállított posztóknak igen különféle voltát.

A ruházathoz szükséges árúkból ugyanazon időben különféle kereskedők 73,508 m. forinttal vannak érdekelve mint hitelezők. Ezek között vannak: Basinio Lukács pettaui kereskedő 22,000, a Joanelli testvérek bécsi czég 18,428 m. forinttal, Stubenfell Wolfgang bécsi kereskedő 4028 m. forinttal és számosan mások.

Fentebb említettük, hogy a hadúr megbízott tisztjeinek méltányos áron, vagy zsoldjukra kellett a katonáknak kiosztaniok a kereskedők által a táborba vagy a végvárakba szállított ruhára való posztót és más árúkat. Milyen volt a megbízott tiszteknek méltányossága, látjuk Kanizsán, a mikor 1574-ben a király fizető- és mustramesterei — Zahlung- und Mustecomissarii — oda érkeztek; hogy az őrségnek két havi zsoldot osszanak ki készpénzben és kettőt posztóban, — a 400 huszárból csak tizenhatot találtak, a többi megszökött már. De nem is csodálkozhatunk ezen, ha azt látjuk, a mint azt Batthány István jelentette Bécsbe, a szegény katonák *egy hó pénz helyett, egy rőf posztót kapnak*, mit csináljanak

¹ Libri debitorum.

ezzel.¹ Ha tekintetbe vesszük, hogy ebben az időben egy lovasnak Kanizsán 6, egy gyalogosnak 3 frtot kellett volna kapnia havonként; egy róf posztó nekik átlagosan $4\frac{1}{2}$ frtba, a mostani — nem háborús értékét véve alapul, legalább 45 frtba = 90 korona került. Egy öltözetre a köpennyel együtt kellett legkevesebb 6 róf posztó, a mi ugyanannyi hópénznek felelt meg. Hol volt még az alsóruházat? Csodálkozhatunk-e azon, ha a kanizsai katonák 1576-ban feliratukban azon panaszkodtak: «minthogy ruhátlanok vagyunk, nincsen mivel ruházni magunkat, hideggel kell meghalnunk». Ruhátlanok vagyunk. A ki éhen meg nem hal, hideggel is meg kell halnia.² A kanizsai katonáknak zsoldhátraléka 1577-ben már 27,620 frt volt. Honnan telhetett volna nekik a drága posztóra?

Ugyanilyenek voltak a viszonyok más végvárainkban is. Murányban 1564-ben jelentek meg a király biztosai. Itt a katonák arról panaszkodtak, hogy már mintegy *negyvenhat* hónap óta nem kaptak zsoldot s e miatt becsületes ruházatuk sincs, a mit a biztosok is láttak.³ Az összes magyar végvárak katonáinak zsoldhátraléka 1577-ben 253,175 frtot tett ki. Az 1577—1592 közé eső 15 év alatt meg az összes posztó és más árúk szállítási értéke csak 156,449 frt volt. Ennyit mutatnak ki a pozsonyi és szepesi kamarák tartozásokban. Hogy a királyok valakitől készpénzen vásároltak volna a katonák részére, annak semmi nyoma sincsen a számadásokban. «Azokat a jövedelmi forrásokat, a melyekből elég pénz folyt be, Rudolf udvartartása emésztette föl.»⁴

A táborokban volt katonaságról a ruházat tekintetében gondoskodniok kellett volna a hadat kiállító uraknak, nemeseknek, vármegyéknek. De a mint láttuk már, ezek sem kapták meg sem a királytól, sem a vármegyéktől rendes időben a katonaság zsoldját, vagy ha a kapitányok és más főtisztek olykor kaptak is pénzt a katonaság fizetésére, az szőrin-szálán úgy eltűnt, hogy a legénységnek igen ritkán jutott belőle. Így történt aztán, a mit Erdélyre

¹ Hadtört Közlemények: *Takáts Sándor* Thengöldi Bornemissza János 1914. II. 240., 256.

² U. o. III. 406., 408.

³ Urbarium Arcis Murány 1564.

⁴ *Hadtört. Közl.* 1914. III. 418.

vonatkozólag mondtunk, hogy a kinek csizmája nem volt, az csizmadiát; a kinek ruhája nem volt az szabót választott gazdájának, a ki felruházza.

Így ment ez végig az egész vonalon és a katonaság ruházatát is leginkább zsákmányolás útján szerezte be. Egyenlő ruházatról tehát szó sem lehet. A kinek milyen ruhája volt, olyant vett fel és úgy védekezett az időjárás viszontagságai ellen, a hogy tudott és a hogy lehetett.

VI. A hadsereg ellátása.

A háború viseléséhez mindenek előtt pénz kell. Királyaink a XVI. században elég könnyen túltették magokat ezen az elven. A század első felében, a polgárháború idejében, I. Ferdinánd és Zápolya János egyaránt úgy tettek, hogy a pártjukon levő vagy hozzájuk átpártolt uraknak az ellenfél birtokában volt vár és más jószágokat adományoztak, rájuk bízva, hogy minő módon veszik azt birtokukba. Ezért a pártoskodó urak mindig tartottak katonaságot és örökös harczokat viseltek egymás ellen, így gyengítve a nemzetet és erősítve a pártkirályokat, különösen a Habsburgokat.

A pártháborúk idejében is tartottak a Habsburgok idegen katonaságot s ennek és a végvárakban tartott magyar vitézeknek fizetésére valók voltak az országgyűlések csaknem szakadatlan sora által megszavazott dicák, subsidiumok, a sz. kir. városok taxái, censusai és a király által elzálogosított vagy eladott birtokok, a melyeknek árából I. Ferdinánd 403,549 magyar forintot vett be. De már ő kezdte meg a hadi szükségletekre a magánosoktól való kölcsönöket is.

Az 1541-től mondhatni állandóvá lett török háborúk fokozott mértékben tartottak számat a király kincstárára. Királyaink a kezükre került jószágokat eladták. Miksa király 363,282; Rudolf meg 1.117,151 magyar forinthez jutottak ezen a czímen. Lefoglaltak számos egyházi birtokot, bérbe vették több püspökségnek és apátságoknak tizedeit s ezeknek terményeit és jövedelmeit fordították a hadsereg szükségleteire. Rudolf 1577—1592 közti 15 év alatt magánosoktól 279,790 frtot vett kölcsön; posztóban 88,101 frtot, borban 128,211 frtot, míg árúban 73,508 frt, gabonaneműekben

és más élelmiszerekben 83,858 m. frt. összesen 653,468 m. frt volt a király számlájára bejegyezve tartozásként hadiszükségletekre a pozsonyi kir. kamaránál.¹ Bizony igaza volt Rudolfnak, a mikor azt mondta, hogy az ország nagy szükségeire onnan veszi a pénzt, a honnan kapja.

És a katonaság fizetésére, a végvárok szükségleteire mondhatni sohasem volt pénz. Igaz, hogy a pozsonyi udvari kamara 1581—1592 közt kifizetett a királyi *annonariumoknak* 97,013 m frtot ; 1583—88-ig a *hadi fizetőmestereknek* 82,822 m. frtot ; 1583—1592-ig a *kapitányok kezéhez* a hadinép fizetésére 77,112 m. frtot ; 1591—1592-ben a *végvárok szükségleteire* 16,614 m. frtot, összesen : 273,561 m. frtot ; de az is igaz, hogy Rudolf király 1578—1586 közt személyes szükségleteire felvett ugyanattól a kamarától 19,153 frt 49 den. Rielman udvari fizetőmester az udvar szükségleteire 1588—89-ben felvett 5308 frt 41 denárt. Rudolf saját szükségleteire 1599-ig kölcsönöket vett 273,989 m. frt erejéig ; a maga és fivérei részére Magyarországon volt borokért a kamarával fizettetett 1580—1599-ig 59,356 m. frtot ; fivérei-nek Erneszt, Mátyás és Miksa főhercegeknek appanageát évi 8571 m. frtot 13 éven át együtt 111,423 m. frt ; nővérének, Erzsébet francia királynénak tartozott 3428 m. frttal, neki felajánlott ékszerekért 1800 m. frtot, atyja Miksa király által megvett egy török rabért 5400 m. frtot, összesen : 483,820 m. frtot iratott fel és fizettetett ki a pozsonyi m. kir. udvari kamara által. Még olyan tételeket is találunk a kamarára róva, hogy Rudolf király Siegfried János bécsi mészárosnak tartozik 200 frttal ; Hübner János, Erneszt főherceg szolgája, a királynak 7%-ra kölcsön adott Kazensteiner Ker. Jánosnak, a hadi iroda iktatójának kifizetésére 205 r. frtot ; számos bécsi és más külföldi kereskedők egyenesen kikötötték, hogy kölcsöneiket a m. udvari kamara által fizettesse vissza a király. Hiszen igaz az is, hogy a XVI. században minden közjövedelem királyi jövedelem volt, a melyikről a király nem tartozott senkinek számadással : de vajjon helyes volt-e olyan válságos időkben, holott a magyar király egyúttal német császár és az osztrák örökös tartományok ura is volt, így költeni s az udvari

¹ Libri debitorum.

szükségleteket és a luxus-czikkeket is minden másnak elébe helyeztetni, a hogy azt Rudolf király tette, a mikor 1589-ben a király részére eladott hat darab kocsiba való lóért Thurzó Bernátnak *minden mást megelőzően* kifizetni rendelt 325 m. frtot. 1584-ben meg Poppel László kamarai praefectus 1299 m. frt kölcsönére vonatkozólag írja, hogy ezt a kamara jövedelmeiből közvetlenül kell megfizetni, de úgy, hogy az által a király udvari szükségleteire szánt jövedelmek épségben maradjanak,¹ — arról ítéletet mondani nem akarok. A 9 év 7 hónap összesen 1.160,714 frt bevételének csaknem fele ment az udvartartásra. Tény az, hogy a pozsonyi udvari kamara összes bevételei 1577—1585 közt évenként átlagosan csak 122,190 m. frtot, a szepesi kamaráé 1571-ben 20,558 frtot tettek ki. A pozsonyi kamarának legtöbb bevétele a 1582-ben 147,584, a legkisebb 1579-ben 97,624 frttal volt. Ebből kellett fizetni: a király fivéreinek fizetéseit, a praelatusok, bárók, praefectusok, consiliariusok és más a magyar kamarának alárendelt egyének salariumait; a deputatiókat; a kölcsön vett pénzeket — (ezeknek 5—8-as %-jait) — a király udvari szükségletére vett borokat; a királyi fiscushoz tartozó levelek váltóságát; a király által adott gratiákat, provisiókat, elemosyákat; az oktavalis törvényszék biráinak és ülnökeinek díjait; az évenként küldetni szokott comissariusok utazási költségeit; és a *katonai stipendiumokat* (tiszték és legénység zsoldja), az *annonariára* és a *végváarak fenntartására* való összegeket, végre a király részére az *annonariumok* által szedett tizedek bérléteit, — a mint azt Rudolf király 1593 szept. 30-án írta.² A szepesi kamarának a saját és alája rendelt tisztviselők salariumain kívül csak a körzetébe tartozó várak havi segélyére kellett 25,200 frt.³

1591-re a kamara kiadásai közt fel van jegyezve: 1. Némely végváarak fenntartására 2599 frt; 2. az összes *annonariumok* praefectusainak fizetve 9764 frt, 3. katonai stipendiumokra 26,765 frt. 1592-ben ugyanazon czímeken: 1. 3373 frt; 2. 4251 frt; 3. 22,914 frt. Az az összes hadi kiadásokra akkor, a mikor a 15 éves

¹ Libri debitorum.

² Copula Annorum fol. 186—188. Orsz. Lev. t.

³ Szep. kam. Liber expedition. fol. 130. Orsz. Lev. t.

török háború megkezdődött és javában folyt, 1591-ben 39,128 frtot ; 1592-ben 30,538 frtot adott ki a m. kir. udvari kamara,¹ ez a mindent fizető testület. De azt már láttuk, hogy már 1549-ben az összes hadi előirányzat 295,036 és 397,472 frt közt váltakozott. 1555-ben a király évi hadi szükséglete Magyarországon 952,427 frt volt. Ez a szükséglet a katonaság fizetésének és az élelmiszerek árának emelkedésével a XVI. század vége felé természetesen emelkedett. Mi volt hát a szükséglethez képest a kamara által 1591—1592-ben kifizetett 30—39 ezer frt, még akkor is, ha Ausztria pontosan fizette volna a reá 1555-ben kivetett 291,290 frtot?

A német tábornokok szolgáltak jó tanáccsal és a hadvezetőség buzgón követte azt. Schwendi bizonyára az általánosan uralkodott felfogásnak adott kifejezést, a mikor írta, hogy mivel a hadúrnak nem állhat mindig rendelkezésére a hadinép fizetésére való készpénz, más módokról kell gondoskodni. Nagy hasznot húzhat a király abból, ha kezében tartja az élelmezést s az élelmet a katonáknak méltányos áron eladja vagy *zsoldjukra* adja azt. Így a hadinép fizetése mindig visszajön kezéhez. Alattvalóitól olesón megveheti az élelmet vagy kivetés és beclés útján magához válthatja és a táborba szállíthatja azt. Tehát a hadúr szükség esetén megtakaríthatja a fizetést és hasznot is húzhat.² És : ha pénz nincs s a hadinépnek a gazdákon vagy a szegény embereken kell élösködni, az élelemről az pontos számadást tartozik vezetni, elismervényeket kell adnia és a pénzt *zsoldjából* levonni engedni tartozik.³

Mi volt az a *zsold*, a melyikből a hadinépnek magát ruházattal és élelemmel ellátnia kellett? 1549-ben egy vértés lovas havi 8, a könnyű lovas 3, a gyalogos 2 m. frtot à 100 denárt kapott. Az 1570—80-as években, a mikor Schwendi gyakran idézett művét írta, egy tüzér minden lóra 9½ r. frtot = 7 m. frt 75 kr ; az Oberster = Zeugmeister Knechtjei 4 r. frt = 3 m. frt 15 kr. ; Haggenschützei 4½ r. frt = 3 m. frt 45 kr. és a mikor sánczokat is ástak, a munkanapokra 2—2 Batzent = 6 kr. kaptak ; a lovasok fizetése 3½ m. frt és minden lóra 1, 2, 3 tallér ; a német gyalog-

¹ Cop. Ann. fol. 205. és 209.

² Kriegs Discurs 17.

³ U. o. 139.

gosé 4 r. frt à 15 Batzen = 60 kr. = 3 m. frt 15 kr. ; a Schützök közül egy zászlóaljban 100 ember kapott 5 ; 50-en 6 ; 40-en 7—8 ; a Doppelhakeneknél levő 10-en 10 r. frtot (= 4 m. frt, 4 m. frt 65 kr., 5 m. frt 45 kr., 6 m. frt 35 kr., 8 m. frt) kaptak havonként. Ez utóbbiak úgynevezett Doppelsöldnerek, az az hosszabb időn át szolgáltak vagy jobb fegyverzetűek vagy nemes származásúak voltak és így magasabb fizetést kaptak.¹ 1554-ben egy könnyű lovas 3, egy gyalogos és a hajdúk 2—2 m. frtot kapott havonként. 1596-ban a gabonaárak emelkedése miatt a magyar országgyűlés felemelte a magyar lovas havi díját 5, a gyalogosét 3 frtra ; 1601-ben pedig a lovasét 6 m. frtra szabták, míg a gyalogosé 3 m. frt maradt.² Az altisztek és a tisztek díjazásáról már szólottunk.

A legénység zsoldja tehát 24 és 84 frt közt váltakozott *évenként*. Ruházata mellett ebből kellett volna vennie élelmet is és a lovasoknak még lovaikat is ellátniok. Sőt a fegyverzetre vonatkozólag is azt olvassuk, hogy a hadúr legjobban teszi, ha az első Mustering alkalmával saját fegyvertárából kiosztatja azt a hadi népnek, de méltányos áron és ezt részletekben levonja a zsoldból.³ Rendes körülmények közt, t. i. a mikor zsoldot kapott a legénység, élelme volt naponként 2 font kenyér, 1 font hús vagy e helyett ugyanannyi sajt, vagy vaj, szalonna, a mit meg kellett vennie ; bort vagy sört pénzéhez és tetszéséhez viszonyítva vehetett. Ha nem volt zsold, de élelem kiosztásra került a sor, egy ember kapott egy napra 2—3 font kenyeret, 1 font húst, egy fél vagy egy egész pint bort, vagy ugyanannyi vagy több sört ; a lovakra bizonyos mennyiségű szénát, zabot. Ezt aztán beszámították a zsoldba.⁴

A XVI. században — az egész századot átlagosan véve — 1 font húsnak ára volt 2 denár, 1 drb 2 fontos kenyéré à 1 denár, 1 pint boré à 7 denár, 1 pint söré à 4—5 denár. Egy embernek élelméért ki kellett adnia bor vagy sör nélkül csak a kenyérért és húsert naponként 3 denárt, 1 hónapra 90 denárt. Ha kiosztásra került a sor, levontak zsoldjából naponként 6½—12 denárt, vagyis

¹ U. o. 111. és 165.

² Art. 20. és art. 8.

³ Kriegs Discurs 113.

⁴ U. o. 91. és 93.

havonként 1 m. frt 95 denárt. — 3 m frt 60 denárt. Azaz a teljes zsoldját vagy még annál is többet. Hol volt még a ruhája és fegyvere?

[A katona mai élelmezése: 840 gr. kenyér (= 1 bécsi font és 19 b. lat); rendes szükséglet: hús 190 gr., főzelék vagy árpakása 140 gr. vagy burgonya 560 gr. vagy káposzta 280 gr. (= 0·38 bécsi b. f. 0·28 b. f. főzelék vagy árpakása, 0·56 b. f. káposzta vagy 1 b. font 12 lat burgonya); átmeneti: 280 gr. hús és még egy étel vagy 100 gr. hús (= 0·76 b. font); hadi 300 gr. hús és a fentiek (= 0·6 b. font hús). Ezekon kívül 20 gr. főtt vagy 15 gr. kósó; 10 gr. disznósír vagy 20 gr. háj. Kap naponként 12 fillért, ruhát, fegyvert, lovat és a lónak kellő táplálékot. Ujabban kap reggelit és vacsorát is.]

A murányi katonák 1564-ben kaptak naponként 1 font húst. De panaszolkodtak a rossz ellátás miatt, mert a kapitány egész nyáron kecskehúst adott nekik, holott a mészáros saját bevallása szerint levágott 162 ökröt, 250 juhot és kecskét (ez átlag 53,520—64,800, illetőleg 5000—7500 bécsi font); szept.—decemberben levágott 46 sertést, a melyikből tisztán lett 17 mázsa 7 font; panaszolkodtak a kenyér hiánya miatt, holott készletben volt a várban 1256½ kassai köből — körülbelül 1256 m. mázsa — rozs és búza, ebből 12 év óta felhalmozva 2500 véka, mintegy 622 q. búza. A halról, tejről, hizott marháról, kölesről, vajról, sajtról a kapitány a jegyzékeket meg se akarta mutatni a biztosoknak, azt mondva, hogy azokról csak a kamarának ad számadást. De bizony az onnan is elmaradt. A majorsági földeket a kapitány a maga hasznára vetette.¹

A számadásokat a kamarákhoz beadni a várak kapitányai nem igen szokták volt, a miért azok eleget panaszolkodtak, de többnyire hiába. Zeleméry László az esztergomi érsekség vagyonának kezelője, újvári kapitány az 1580-as években 25,885 frt 12½ dénárról nem számolt el.² Ha meg beadtak valami számadást, abban kevés köszönet volt, mert az rendszerint úgy történt, mint Érsekújváron, a hol a számadásokból nem lehetett megállapítani, mekkora a lovasság és a gyalogosok száma, mennyivel növelik vagy apaszt-

¹ Conscriptio proventuum. Arcis Murány 1564.

² Cop. Ann. I. fol. 245.

ják ezt, mert az ujbáryi őrség kapitányai a kamarával soha sem közlik azt.¹ A váci püspökség jövedelmét 10 község és Vác város után 1591 aug. 14-től 1592 decz. 31-ig összesen 1067; a győriét 6438 frttal számolták el, a min nem is csodálkozhatunk, ha tudjuk, hogy a győri püspökség birtokainak egy részét a győri főkapitányok és helyetteseik használták. Az 1563-iki országgyűlés is arról panaszkodik, hogy a király által a várakba helyezett külföldi praefectusok elfoglalják a földbirtokokat, elrabolják a jövedelmeket is mindenféle jogtalanságokat követnek el. 1602-ben ismét kívánják, hogy a kapitányok tartózkodjanak a birtokok elfoglalásától.² A szepesi kamara 1574 márcz. 27-én kérte a bécsi udvari kamarát, hogy a hadi-, udvari-, tüzérségi-fizető-mesterektől és a felvidéki végvárak tisztjeitől kívánja be és küldje meg a kamarának a számadásokat, melyeket az illetők nem adtak be.³

A végvárak kapitányainak rendes szokásuk volt az elővásárlás és az, hogy a parasztoktól erőszakkal vagy csekély árért vették el az élelmiszereket s azokkal kereskedtek.⁴ Az 1563-iki országgyűlésen a Kk. és Rk. úgy vélekedtek, hogy a végváraknak kétféle élelemre van szükségük. Egyik elteendő az ostrom vagy más szükség alkalmára, a másik a katonaság mindennapi élelmére és ellátására való. Az elsőről praefectusai útján gondoskodjék a király, a másiktól a Kk. és Rk. a lehetőségig gondoskodni fognak, hogy a jobbágyok elegendő élelmiszert vigyenek a végvárakba és azt ott méltányos áron adják el. Az élelmiszerekben nem lesz hiány, ha a katonaság arra okot nem ad. De már szokássá kezd válni az, hogy a végvárakba a piacra vitt árúkat a katonák erővel elrabolják, vagy hitelbe veszik meg, hanem soha sem fizetik azt meg. Így a jobbágyok elriasztva soha sem viszik piacra árúikat. A katonák meg okult azt hozzák fel, hogy mindig késve fizetik nekik a zsoldot.⁵

A murányi katonákról már említettük, hogy azok 1564-ben

¹ U. o. III. f. 70–71.

² Art. 34. és art. 21.

³ Szep. kam. quadrip. fol. 52/b.

⁴ 1563. art. 12.

⁵ Art. 10.

már 46 hónap óta nem kaptak zsoldot. A kanizsai őrség hátralékos zsoldja 1576-ban 36,834 frtot tett ki.¹ Ebből magának Lengyel István kapitánynak a király 1566 május 10-től 1576 május 10-ig 5000 frttal volt adósa. Ez tehát teljes 10 éven át nem kapott fizetést. 1576 június 11-én aztán kapott 1476 frtot, 1579—1583-ig 5 év alatt 2447 frtot, a többi 2086 frt fizetetlen maradt.² Ez nem volt egyedül álló eset, de az egész századon át fennállott rendszer. A tisztek éppen úgy nem kapták fizetésüket, mint a katonaság és 1576-ban az összes magyarországi végvárak fizetési hátraléka 253,175 frt volt.³ Hol egy heti, hol egy havi zsoldot, hol meg némi előleget — Lehenpénzt = Lehengeld — kaptak, nem csoda tehát, ha olykor csapatosan hagyták el a várat és valami más kereset, rendszerint zsákmányolás után láttak vagy úgy tettek, a hogy a Kk. és Rk. panaszolkodtak a királynak. A szepesi kamara 1574 aug. 9-én kelt jelentésében írja, hogy a király küldötteivel együtt tárgyalt a kállói katonákkal. Ezek két küldöttjük útján kijelentették, hogy tekintve a veszélyes helyet, a melyen vannak, nem érhetik be úgy *mint más végvárakban* a havi segéllyel, de egész zsoldjuk kifizetését követelik. A király biztosai félhavi zsoldot ígértek nekik. A katonák kijelentették, hogy azt nem fogadják el, de elhagyják Kállót s ha ezt valami veszély éri, azt nem nekik, hanem azoknak kell tulajdonítani, a kik nem fizetik meg a zsoldot. Erre a király küldöttei elhatározták, hogy a katonáknak egész havi zsoldot kifizetnek és azt ezentúl is pontosan meg fogják fizetni. De honnan? — kérdi a kamara — mikor arra a kamara nem képes, mikor most is a más végvárak havi segélyéből elvett pénzzel segítettek a bajon. Hacsak a pozsonyi kir. kamara kellő időben segítségére nem jön, a szepesi kamara nem képes a fizetésre.⁴

A pozsonyi kamara nem mehetett segítségére, mert annyi pénze sem volt, hogy a kassai tüzérségre évenként fizetni kellett volna 4000 frtot fizesse és a mint Karl Ludwig Herr von Zeltling Obrister-Zeugmeister 1573 augusztusi felterjesztésében írta a

¹ *Hadtört. Köz.* 1914. 418.

² Libri deb.

³ *Hadtört. Köz.* 1914. 418.

⁴ Szep. kam. Liber expeditionum fol. 268. Orsz. Levé.

királyhoz, a pozsonyi kamara a szokásos évi 4000 frt helyett az utóbbi időben annak csak a felét vagy még kevesebbet küld, azért a golyóöntés, lőporkészítés fennakadt, a munkások heti bérét nem lehet megfizetni, az anyagot 2—3-szoros áron kell venni. Minthogy a szükség nagy, ő hadnagyát Szepesbe küldte ágyúöntés végett, meg golyókért és lőporért.¹

Ilyen körülmények közt írta a szepesi kamara 1572 febr. 27-iki jelentésében, hogy mivel a kamara nem képes a kellő készpénzt előteremteni és így a várak őrségét nem lehet készpénzzel fizetni; minthogy a katonaságnak élnie kell, gabonát kell köztük kiosztani. A katonaság annyira nyugtalankodik, hogy sokszor meg is veri a tiszteket, a mi nagy zavarokat okoz az őrségeknel. Élelmet kell nekik adni, nehogy kénytelenek legyenek a szomszéd falvakra törni.²

A végváraknak maguk magukat kellett volna ellátniok. Hiszen Újvárhoz csak Nyitra vármegyében 13 község 33,406 kat. holddal; Végleshez 10 k. 44,657 k. h.; Zólyomhoz 13 k. 30,347 k. h.; Egerhez, az egri püspökség 22 k. 216,919 k. holdján kívül, melynek tizedét szintén a várhoz szedték, 2 k. 21,276 k. h.; Szendrőhöz 20 k. 57,326 k. h.; Tokajhoz 10 k. 43,606 k. holddal tartoztak. 1549-ben Szatmár, Tokaj, Szendrő még saját jövedelméből láttatott el és e 3 vár még 1588-ban is 21,380 frtot jövedelmezett,³ daczára annak, hogy Miksa kir. 1571 febr. 19-én véleményt kér a szepesi kamarától arról, hogyan lehetne a jövedelmében nagyon megfogyatkozott Szatmár vár őrségét táplálni? A szepesi kamara 1592 július 14-iki jelentésében jövedelmeiről beszámolván, egyebek közt azt írja, hogy *a várakból úgyszólván semmi sem jön be a kamarához, a provisorok pazarolnak és számadásokat nem adnak*. Tudták ezt a királyok is, Miksa király 1571-ben írta a szepesi kamarának, hogy a szatmári provisor évenként több mint 3000 frtot költ és kérdi, hogy lehetne ezt kevesebbíteni?⁴ És nem tettek ellene semmit. Azaz, hogy tettek. Sárospatakat 1573-ban elzalogosították Dobó

¹ Szep. kam. Quadrip. fol. 38—39.

² U. o. f. 130.

³ Hadtört. Közl. Demkó 1914. IV. és Thallóczy: Századok 1877. 173.

⁴ Szep. kam. Liber exped. fol. 7., 130., 29.

István özvegyének Sulyok Sárának, noha a szepesi kamara már 1571 márcz. 28-iki felterjesztésében ellenezte azt, mint olyant, a melyik évenként Tokajba és Szendrőbe 1000—1000 köböl gabonát szállított és sok bort termelt.¹ Sulyok Sára Zemplén vármegye 1575-iki 2671½ frt dicájából a tokaji és kállói őrsegek részére szállított borért 1950 frtot, tehát annak nagyobb felét vette el.²

Ilyen gazdálkodás folyt az egész vonalon. A kapitányok, provisorok — magyarok és nem magyarok egyaránt — (tisztelet egynéhány kivételnek) gazdagodtak, nagy birtokokat szereztek; a katonaság meg éhezhetett és tömegesen hagyta volna el a végeket, — ha lett volna hova mennie.

A katonaság megtartására és legalább az éhenhalástól megmentésére nem volt más mód, mint a be nem töltött egyházi javadalmaknak jövedelmeit, a bérbe vett tizedeket és a magánosoktól vett élelmet és bort beszállítani a várakba és — fizetni a nagy bérlleteket meg a 6—8-as százalékot, úgy hogy olykor a kamatok utólérték a tőkét.

Az ausztriai tartományok szempontjából legfontosabb végvárok voltak Kanizsa, Újvár, Érsekújvár, aztán Győr és Palota. *Kanizsának* és a hozzá tartozott palánkoknak ellátására a zavalári, kapornaki, pornói apátságok, a győri püspökséghez tartozott Szombathely vár terményei és a veszprémi püspökség sepetneki uradalmának tizedei voltak rendelve. Ezekből 1583—92-ben a várba beszállítottak 3529 kereszt és 1658½ köböl búzát. 177 ker. és 1137 köb. rozstot; 575½ ker. kétszerest; 20 ker. árpát; 402 ker. és 89 köb. zabot; 13,207¾ akó bort; 3 öl szénát. Magánosoktól 1579—1582-ben 4250 pozs. mérő gabonát, 103 köb. lisztet és 1297 akó bort.³

Újvár és őrségének ellátására a gazdag esztergomi érsekség jövedelmei voltak rendelve. Katonái *aránylag* a legjobban el voltak látva, mert, a mint a pozsonyi kamara írta «mindezen jövedelmek (¾ része) az újvári katonák fizetésére, Újvár különféle szükségleteire minden évben kiadatnak és még nem is elegendők». «Más

¹ U. o. f. 16.

² U. o. Libri perceptionum stb.

³ Cop. Ann.

őrségekre ezen jövedelemből soha semmi sem adatott ki, mert ez az újváriak szükségletére sem elég.» A jövedelemből a katonáknak jutott :

	1581—1583.	1584.	1585.	1586.	1590.	1591.
búza	22887 kereszt,	135 kereszt	22 kereszt	411 kereszt	25 kereszt	1021 kereszt
rózs	2702 €	16 €	3 €	6 €	7 €	900 €
tavaszi	9017 €	11 €	2 €	— €	7 €	1940 €

Szemes élet :

búza	6420 p. m.	5304 p. m.	413 p. m.	2773 p. m.	4405 p. m.	4741 p. m.
rózs	510 €	589 €	523 €	— €	340 €	214 €
tavaszi	3802 €	4222 €	696 €	506 €	652 €	1772 €
széna	1151 ½ öl	40 ½ öl	19 ½ öl	— öl	60 ½ öl	450 öl
pénz	59809 frt.				31896 frt.	17588 frt.
bor	34604 akó	2779 akó	4163 akó	3649 akó	1483 akó	947 akó

Ezeket az élelmiszereket pénz helyett kapták és pedig a következő árakon : 1 kereszt élet átlag 50 denár, 1 p. mérő búza átlag 83 denár, rózs 33¹/₃ denár, tavaszi 35 denár, 1 akó bor átlag 1 frt 58 denár, 1 pint átlag 4 denár.

1588 decz. 1-től 1589 nov. 30-ig Chutor Jánosnál, az esztergomi érseki jövedelem kezelőjénél maradt 441 drb különféle szarvasmarha, 81 drb apró marha, 4792 pozs. m. élet, 947 akó bor és sok egyéb mellett 5846 frt 41²/₃ den. készpénz és a kamara 1588-ban mégis kifizetett a katonáknak 10,122 frtot, 1589-ben 2400 frtot, majd 5200 frtot az eszt. érs. jövedelmeiből.¹ Ugyanabból fizettek ki Pálffy Miklós főkapitánynak 1589—91-ben 7750, 1593-ban 3000 frtot. Hogy még az érsekség nagy jövedelme sem volt elég, bizonyítja az, hogy mindkét rendbeli katona uraknak 1590 decz. végéig fizetendő hátrálék volt 10,077 frt és 1591 ápr. végéig négy óra 9921 frt. Ez utóbbi adat szerint az egész évi szükséglet volt 29,763 frt, a mit azonban a pozsonyi kamara sem tudhatott biztosan, mert hogy «mekkora a lovasok és gyalogosok száma, mennyivel növelik vagy apasztják azt, ezt a számadásokból tudni nem lehet, mert az újvári őrség kapitányai azt a kamarával sohasem közlik».²

¹ U. o.

² U. o.

Győr helyőrségének szükségleteit egy 1554-iki kimutatás szerint egészen Ausztriának kellett volna ellátnia.¹ De azt látjuk, hogy azokról a pozsonyi m. kir. kamarának kellett gondoskodnia. Erre fordították a győri püspökségnek 1588-ban 6438 frt 26 denárral kimutatott jövedelmét.² A püspökségnek tizedei nagyrésztben már régen el voltak egyes ausztriai uraknak zálogosítva, a kik pénzüket már uzsora kamattal visszaszerezték. Az 1552-iki országgyűlés kérte a királyt, hogy azokat vegye vissza és adja át a főkapitánynak a vár és város erődítéseinek céljára.³ A király válaszában meg is ígérte azt, de a válasz válasznak maradt és az országgyűlések többször hiába újították meg kérésüket. A püspökségnek Szarukő-(Hornstein-)várhoz tartozott tizedei is zálogban voltak s azokra a püspökség jogát csak az 1620-iki 50. t.-cz. ismerte el. A püspökségnek a szentmártoni castrumhoz tartozott, Győr alatt levő és Tanistravár körül fekvő szántóföldjeit, legelőit és rétjeit Fejérvölgy István nyitrai püspök, kir. helytartó, mint a győri püspökség administratora, bérbe adta évi 40 frtéért. Ezeket 1590-ig a győri főkapitányok, ez idő szerint Gregoróczy Vincze főkapitány-helyettes, használták jogtalanul.⁴ A püspökség szombathelyi várának jövedelmei, a mint már említők, Kanizsa ellátásához tartoztak. A püspökség jövedelmei így szét lévén darabolva, azok nem is lehettek elegendők, Ausztria meg nem felelt meg kötelezettségének és így Győr várának ellátása a kamarára nehezedett. Igazán nehezedett, mert a kamara nem volt képes azt ellátni sem az igénybe vett dicából, sem a kölcsönökből (1586—88-ban 6125 frt), sem más jövedelmeiből, melyekből 1586—88-ban 12,580 frtot adott. Az őrség katonái a kamara kimutatása szerint évenként 4200 frt húspénzt kaptak volna, de 1591—1594-ben 14,440 frt 20 den. volt itt a hátrálék, a mire a kamara 1596—98-ban 1938 frt 10 denárt fizetett ki.⁵

Palota vára a veszprémi püspökséghez tartozott, 9 község

¹ *Acsády*: Hadtört. Közl. 1888. 74.

² *Cop. Ann.*

³ *Art.* 18.

⁴ *Cop. Ann.* II. 1.

⁵ *Cop. Ann.*

jövedelmeire volt utalva. Ezek közül hétnek összes jövedelme az 1581-iki urbarium szerint összesen 656 frt 23½ denárt tett, két község fel sincs véve az urbariumba. Bizony ezek is eleget éheztek, még szerencsájük volt, hogy egyszer-másszor magyar kapitányaik voltak, a kik olykor gondoskodtak róluk, mint Pálffy Tamás, a ki 1578-ban 5180, 1583-ban 9204 r. frtot, egy alkalommal a hadi fizetőmesternek kezéhez a katonák fizetésére kölcsön 5509 r. frt 7 krt, máskor meg 1606 r. frt értékű élelmiszert adott. Ennek árát a katonák zsoldjából *már régen* levonták, de Pálffy semmit se kapott abból vissza. 1586-ban özvegye, Nyáry Sára részére utalványoztak a kamaránál 7115 r. frt 23 krt, de még 1604-ben is volt ebből fizetendő 2727 r. frt 4½ kr.¹

Komárom ellátására Ausztriának kellett évenként 32.000 frtot adnia, de már 1555-ben 85,776 frtra volt költsége előirányozva.² A többletet a kamarának kellett fedeznie, de honnan? Újabb és újabb kölcsönökből, a rendes bevételekből, a melyek azonban egészükben sohasem kerültek a kamarához, mert régibb tartozások fejében nagyrészt le voltak már kötve. Így a komáromiaknak se sok jutott, annyi, a mennyi ellátásukra kellett volna, sohasem. Krines Bálint komáromi kapitány a katonák fizetésére 1580-ban összesen 1000 frtot kapott; 1588-ban 4000; 1589-ben 2000 frtot kaptak a katonák.³ 1586-ban Rudolf király Pálffy Miklós pozsonyi gróf és komáromi főkapitánynak különösen a komáromi német őrség zsoldjának fizetésére adott 16,000 frt kamatainak fedezésére elzálogosította Modor város évi taxáját. Ugyanaz még szintén 1586-ban az őrség fizetésére pénzben és élelmiszerekben adott 13,079 frt 57½ denárt. Ugyancsak Pálffy Miklós adott az őrségnek 40,000 tallér értékben gabonát és bort. 1587-ben Telegdy Miklós püspök 500 akó, 1588-ban 1061½ akó bort adott kölcsön. Így, ilyen kisebb-nagyobb kölcsönökkel tartogatták össze az őrséget.

A pozsonyi kamara gondoskodott még Ó-Zólyom, Végles és Murány várakról. Ezeknek is saját birtokaikból kellett volna el-

¹ U. o. és Lib. debit.

² Hadtört. Közl. 1888. 74.

³ Cop. Ann.

látniok magukat. A kamara olykor küldött oda némi pénzt, de rendszeren nem fizethette az őrseget. Muránynál láttuk, hogy a katonák 1564-ben már 46 hónapon át nem kaptak zsoldot és azt beszéltek a király biztosának, hogy a kapitány két év alatt nem kapott többet 2000 frtnál.

A szepesi kamarához tartoztak: Eger, Szendrő, Tokaj, Kálló, Szatmár és Kassa, olykor idetartoztak még: Krasznahorka, Patak, Munkács és Sáros. Kassát kivéve mindenikhez nagyobb birtokok tartoztak. A század közepén és végén királyaink többet eladtak, másoknak egyes birtokait elzálogosították, Szatmár birtokának nagy része Erdélyhez került. Így aztán magukat nem láthatták el és őrsegeikről a kamarának kellett gondoskodnia. De miből? 1572 júli 14-én tett jelentésében írja, hogy «jövodelmei vannak a dicából». A hatósága alá tartozó 17—18 vármegyéből 7 egészen, 2 nagyrészben, 4-ben 588 porta volt a töröknek behódolva, csak 5 volt egészen szabad. Ezekből szedte a dicát, azaz csak szedte volna mint jövodelmet, ha azonnal rá nem teszik kezüket a hatalmasok, a kik közt leghatalmasabbak voltak maga a király és ennek főgenerálisai: Ungnád, Nogarollis, Teuffenbach, a kik különféle címeken elszedték a dicát. 1567-ben 1570—80-ig és 1582—84-ben 13 évről van kimutatás. Ezen idő alatt a várakba ment a dicából borért 8207, élelmiszerekért 9013, a katonák fizetésére 17,034, összesen 34,254 frt. És ezt mind elszedték a kapitányok, provisorok; Ungnád Kristóf 10,003, Mágóchy Ferencz a szállított gabonáért részletül 5155, Nogarollis 2170, Teuffenbach 1255 frtot, együtt 52,807 frtot vettek fel mielőtt az még a kamarához bement volna. Állítólag az egész összeg Eger, Szendrő, Tokaj, Kálló, Szatmár és Kassa őrsegeinek ment.

Bővebb jövodelmi forrás volt a bérelt tizedek jövodelmei. Ezeket a kir. kamara részben az esztergomi érsektől, nagyobb részét az egi püspökségtől bérelte Borsod, Abaúj-Torna, Sáros, Zemplén, Ung megyékben. Fizetett bért 6686 frtot, más kiadásai voltak rá 2721 frt, tiszta haszon volt (1572-ben) 15,827 frt. Ekkor bevétel volt azokból 1572-ben:

	kassai köből	1584-ben: bevétel	kiadás	ára
gabona	13812 $\frac{3}{4}$	7235 $\frac{3}{4}$ k. k.	5898 k. k.	à 1 fr. 92 dénár
árpa	1165 $\frac{3}{4}$	1634 $\frac{1}{4}$ €	1408 €	€ 1 € 14 €
zab	3299 $\frac{3}{4}$	2994 $\frac{1}{2}$ €	3132 €	€ 1 € 10 €
vegyes	230 $\frac{1}{4}$	357 €	52 $\frac{3}{4}$ €	€ 1 € 32 €
liszt	—	5561 €	5256 €	€ 3 € 40 €
kenyér	—	76248 drb.	175697 drb.	€ 0 € 2 €
bor	5041 $\frac{1}{2}$ akó	2949 akó	2357 akó	€ 3 € 20 €
sör	—	1975 €	1970 €	€ 1 € 50 €
komló	—	352 €	351 k. k.	€ 1 € 50 €
maláta	—	1420 $\frac{3}{4}$ €	1295 €	€ = € 50 €
korpa	—	2128 $\frac{3}{4}$ €	2012 $\frac{3}{4}$ €	€ 1 € — €
készpénz	1179 frt 50 d.	9412 frt.	9479 frt.	
só	—		170 mázsa ¹	170 mázsa

Ez mind szétosztott és pedig 1572-ben a kassai, szendrői, szatmári, krasznahorkai, tokaji, pataki és munkácsi helyőrségeknek «*salariumaikra*» és pedig: búza 13,268 $\frac{3}{4}$ kassai köb. árpa sörfőzésre 1175 $\frac{3}{4}$ k. k. (ebből 3022 akót à 32 pint főztek) és 3299 köből zab. 1584-ben Patak, mint akkor már elzálogosított vár, nem kapott; de Kálló kapott. Sáros megye tizedét 4961 frt 5 den. értékben a sárosi vár részére visszatartotta Rueber János főkapitány.²

Az élelmezéshez egy-egy várban kellettek: Proviantschreiber (írnok), pékmester és segédjei, pinczémester és szolgálja, kasznár, kenyérkiosztó, molnár, sörfőző és élelmezési szolgák.³

Egészben véve így történt a végvárok őrségeinek ellátása. A kamarák gondoskodása folytán azokat el is lehetett volna tisztességesen látni, ha, a mint említettük, a várak jószágait nem a várak kapitányai használták volna és ezek a provisorokkal együtt nem arra törekzenek, hogy maguknak minél többet szerezzenek; de így bizony sokszor éhezett és fázott az őrség még akkor is, a mikor elegendő élelmet szállítottak a várakba, mert részint nem volt rendes zsold, részint mert a zsoldra előlegül adott élelem, ruhanemű és fegyverzet drága árukkal felemésztették a reménybeli zsoldot.

¹ 1 kassai köből = 2 pozsonyi mérő = 4 véka. 2 drb só nyomott 1 mázsát.

² Szepesi kamara számadási könyvei.

³ U. o.

Nem csodálkozhatunk tehát azon, ha a föld népének zsarolása miatt a várak őrségei ellen is volt elég jogos panasz.

A *táborokban levő* katonaság élelmezése és szükségleteinek ellátása még nehezebb volt, mert ezeket még részben sem támogatták a várbirtokok, de róluk a királynak és az országgyűléseknek kellett gondoskodniok.

Schwendi Lázár a *Kriegs Discursban* igen szépen elmondja, hogyan kell a táborban levő katonaságot ellátni. A Feldmarschalnak kötelessége felügyelni arra, hogy az árúsoknak biztosak legyenek a szabad piaczkok és az azokhoz jutás. Az élelmiszereket rendszeren és méltányosan kell megbeszélni és a katonaságot ádrágitással meghúzni nem szabad. Az élelmiszereket a Proviantmeister (élelmező biztos) készpénzért, ha van rendes zsold, kiosztja a legénységnek; ha nincs rendes fizetés, akkor előlegezi azt a zsoldra, így a pénz mindig nagy nyereséggel jön vissza a hadúr kezéhez és a legénységet jó részben eleséggel fizetheti. A kereskedőket a táborokban vagy azokon kívül megtámadni, az élelmező tereken erőszakoskodni, valakit megtámadni, valamit onnan erőszakkal elvinni, a táborból előrevásárlás végett kimenni nem szabad stb. De azt is mondja, hogy a Feldmarschal és a Proviantmeister utasításai szerint a profószkok szabják meg az élelmiszerek árát, ők kezelik az itczét, rőföt, súlyokat és a kereskedőktől meg az élelmiszerektől taksát kapnak.

Ha mindezt megtartották volna, a táborok mindig el lettek volna látva a szükséges élelemmel, mert a magyar országgyűlésekben mindig meg volt a jóakarát. Az élelmiszereknek árát az alispánok megyénként 2—3 nemessel megállapították s azt is, hogy melyik község mennyit képes szállítani. Mindkét rendbeli (egyházi és világi) urakat és nemeseket kötelezte a törvény arra, hogy a táborba élelmiszereket szállítsanak, ha valaki vakmerően vagy hanyagságból elmulasztaná ezt, vagy árúit és élelmiszereit nem a táborba, de máshová akarná szállítani; fizesse meg a harminczadot, a vámokat és akárki elfoghatja az illetőt s az minden árúját és élelmiszereit veszítse el.¹

Törvényeink mindenkor meghagyták az ország minden lakójá-

¹ 1545. art. 29., 30.

nak, hogy a hadsereg részére az ország minden vidékéről minden birtokról a lehető legnagyobb mennyiségben kell élelmet szállítani. Az élelmiszerek árának megállapítását (limitatio) ellenőriztetik a nádorral és a magyar főkapitányokkal, a kik azt a Feldmarschallal és a kir. főlovászmesterével (Agazonummagister) intézik minden általános felkelésnél (Generalis expeditio); a részleges felkelésnél (particularis expeditio) a kapitányok és alispánok intézkednek arról.

Gondoskodnak a Kk. és Rk. az élelmiszereknek a táborba szállításáról is, kötelezván a jobbágyokat arra, hogy az élelmező biztos (Magister victualium, Proviantmeister) rendeletére mindenkor készen legyenek szekerekkel és fogatokkal mindenféle élelmiszert szállítani a következő fuvardíjakkal:

1 bécsi akó borért kapnak	1 mérföldre	1 magyar denárt
1 köből buza vagy rozsért	1 „	1 „ „
1 « zabért, árpáért, lednekért	1 „	1 bécsi numust (1 krajczár)
minden más dologért mázsánként	1 «	1 magyar denárt. ¹

Ezek a szállítási díjak érvényben voltak egészen 1597-ig, a mikor az országgyűlés véget akarva vetni a mult években előfordult rendetlenségnek, elhatározta, hogy minden dicéltatni szokott 25 portától egy jó, a szállításra alkalmas szekeret kell készen tartani négy lóval vagy hat ökörrrel. A táborban levő főélelmezési biztos napi egy tallért fizessen a fuvarosnak attól a naptól kezdve, a melyiken szekerét megrakta, beleszámítva azokat a napokat is, a melyeken az élelmezési biztosok a szekeret visszatartották a táborban.²

Hogy a táborokban nem volt mindig elegendő élelmiszer, annak oka az volt, hogy a katonák nem fizették meg a táborba küldött czikkék árát; az élelmiszerekért nem a megszábot, hanem a jövődöbeli árat fizették, a mikor fizettek; a fuvarosok ökreit minden kártérítés nélkül egyszerűen levágták. A jobbágyok az ilyenektől félve nem szállítottak elegendőt.

1596-ban a király a gabonára és takarmányra nézve új limi-

¹ 1557 art. 7.

² Art. 25.

tatiót kívánt. A Kk. és Rk. ekkor nem minden élesség nélkül válaszoltak. Szívesen megszabnák az árakat, de ezt otthon alkalmasan nem tehetik meg, inkább megtehetik azt a fővezér és a főkapitányok tanácsával és beleegyezésével a táborban, tekintetbe véve az időt, a gabonaneműek, a takarmány és más árúk bőségét vagy szűkségét.

Az idegen országokból Magyarország felszabadítása végett jött katonák a magyar név gyűlöletével panaszolkoznak, hogy a magyarok az ország lakóinak minden fölöslegét összevásárolják és azt nemcsak a katonáknak a táborban, hanem a király élelmezőinek is tetszésük szerinti áron adják el, innen van a gabonaárak végnélküli és elviselhetetlen emelkedése. Kik lennének azok, a kik elővétellel okozták az inséget vagy a gabonaárak emelkedését, nem tudják (dehogy nem tudták, hiszen olyanokul már az 1563-iki 12. articulusban megnevezték a kapitány urakat), hogy ők tennék, az csak rosszakaratú ráfogás, mert hiszen a magyar urak gabonát osztottak ki a szegény jobbágyoknak a kiktől azt az ellenség vagy a katonák kegyetlenül elrabolták. A mult évi rossz termésen kívül a nyomorúságnak más okát nem látják, mint azt, hogy a külföldi katonák paraszttól, nembestől, főpaptól és mágnástól személyválogatás nélkül mindent elraboltak. A hol, a mit magok nem fogyaszthattak el, ott a gabonát lovaikkal etették meg, vagy eladták, vagy szétszórták. A táborba élelmet szállítók közül többeket útközben megtámadtak, az élelmet elszedték tőlük és ha egyik-másik szállító elérte a tábort, árúinak kirakását nem engedték meg. Nem kis hátrány volt az sem, hogy a mult évi törvény ellenére¹ az árúknak taxatióját rá bízták a német Feldmarschalra, a ki aztán a profoszokkal tetszése szerint állapította meg az árakat, a mit a többi kapitány is úgy tett. Emberei a hidat állandóan megszállva tartották s a szállítóktól szokatlan pénzeket és a szállított árúknak egy részét kizsarolták. A profoszok ne avatkozzanak az élelmezés dolgába, ne vegyenek el egy részt a táborba vitt árúkból, ne szedjenek adókat, hanem éljenek megelégedve saját zsoldjukból. Szüntesse meg a király — a mint azt már többször igérté — a visszaéléseket, a szállítók zaklatását, károsítását. Így

¹ 1595 art. 47.

bővebben lesz élelem a táborokban, a gabona olcsóbbra fog kerülni és a katonákat könnyebb lesz visszatartani a rablástól. Az ország termékenyebb helyeit a törökök és tatárok elpusztították, a mi még megmaradt tőlük, azt a külföldi katonák *harpyák módjára* lelegelték. Minthogy ez az év terméketlenebb volt másoknál, a felség gondoskodik arról, hogy más szomszéd országaiból és tartományaikból is hozassanak élelmiszerek, mert különösen takarmányt és zabot az összességnek elegendőt Magyarországból nem lesz lehetséges szolgáltatni.¹

Kéri még a királyt, hogy a magyarok részére állítsanak fel a főkapitányok magyar piaci biztosokat (*magistri fori*) és a főélelmező biztos (*generalis ammonæ magister*) mellett mint magyar élelmező biztosok legyenek: Joó János kir. személynök és Nagyváthy Ferencz; az ország felső részeiben Paczot Ferencz, Dengeleghy Miklós, Várady Gáspár; a Dunán túl Tarródy István. Ezek úgy legyenek alárendelve Joó Jánosnak, hogy a mikor ez a főélelmezési biztos vagy helyettesének megkeresésére felszólítja őket, mindjárt állítsák ki a szekereket a gabona szállítására. A magyar haditanácsban nevezzen ki a király vagy a főherczeg három magyar élelmező biztost.²

1601-ben, tekintve a mult évek terméketlenségét, Magyarországból gabona szállítására semmi reményt nem nyújthatnak a Kk. és Rk., de ha a felség főélelmezési biztos a kellő időben gondoskodni fog a táborok részére gabona és takarmány beszerzéséről, fuvarokról készséggel gondoskodnak, feltéve, hogy a fuvarosokat nem fogják zaklatni és a köteles díjat megfizetik nekik. 1602-ben megint a fuvarosok zaklatása ellen és a profoszok taxálásai ellen panaszkodnak és nyíltan kimondják, hogy a felség kímélje meg az országot a szekereknek más czélokra kiállításától, mert a katonák, a török, a tatár és a mult évek dögvészei csaknem összes igavonó állataikat tönkretették. 1603-ban meg azt a választ adták a királynak: gabonát nem adhatnak és nem ajánlhatnak meg, mert a mi volt az országban, azt a telhetetlen katonák megemész-

¹ Art. 24—27.

² 1596 art. 25.; 1597 art. 25.; 1599. art. 21.

tették, úgy, hogy most sok lakó a legnyomorultabban koldulásból kénytelen magát fenntartani.¹

Idáig jutott a gazdagnak tartott Magyarország a Habsburgok háromnegyed százados uralma alatt pártviszályok, a török hódítás és az idegen katonaság zsarolása, pusztítása következtében. Sajnos, hogy itt a vád alól a saját vérünkből való katonaságot sem menthetjük fel. A legénység részére azonban van mentség.

A végvárakhoz és különösen a táborokhoz tartozott még a nagyszámú szarvasmarha és a sok ló. Ezeknek ellátásáról is gondoskodni kellett. Minthogy azonban nem volt elegendő takarmány és zab, meg kellett engedni a lovaknak legeltetését. Törvényeink ezzel is többször foglalkoztak. A katonák ilyenkor is sok visszaélést követtek el. A hol volt is a lovak részére alkalmas legelő egyszerűbbnek tartották a kaszálásra alkalmas rétekre bocsátani lovaikat. Az alispánok kijelölték a legeltetésre alkalmas területeket s azokon paraszt, nemes, úr és főpap köteles volt azt megengedni. Egy-egy helyen 30 napon át maradhattak a katonák, ennek leteltével a kapitányok kötelesek lettek volna jószágaikból vagy zsoldjukból megfizetendő 1000 frt bírság terhe alatt elvezetni őket.

A katonák kihasználták a helyzetet, még a mikor meg is kapták a zsoldot, a szegény nép terhére éltek, azt élelmiszerek adására kényszerítették, holmiját elrabolták. 1588-ban azt mondják a Kk. és Rk., hogy hosszú lenne elősorolni azon nehéz és elviselhetetlen jogtalanságokat, elnyomatást és erőszakoskodást, a mit az ország lakói a legeltetésnél az évnek nagyobb részében szenvedtek. Sokszor kérik, de mindig hiába kérik a királyt, szüntesse meg a visszaéléseket, térítse meg a katonák zsoldjából a népnek okozott károkat.²

Gyilkosság, rablás vagy más rendkívüli büntény esetében alkalmazni kell az azon esetekre vonatkozó törvényeket, mondja a törvény 1588-ban. Pedig már 1548-ban felhangzott a panasz, hogy ha hazai katona ellen akar panaszt emelni az általa megkárosított, hozzájuthasson a generalishoz vagy a főkapitányhoz, különben a királynál, vagy helyettesénél, vagy az ország rendes

¹ 1601. art. 13. ; 1602. art. 11. ; 1603. art. 10.

² 1566. art. 20. ; 1578. art. 14. ; 1588. art. 22.

bíróságainál kell igazát keresnie. A külföldi katonák a generális ítélkezése alá tartoznak.

Nagyon hosszúra nyúlnék mindazoknak a törvényeknek felsorolása, melyeket az országgyűlések az egész XVI. századon át úgy a tisztek, mint a közkatonák zsarolásai, erőszakoskodásai, rablásai, gyilkolásai miatt panaszolkozva alkottak. Már 1559-ben azt mondják, hogy a törökök által mindennap okozott pusztítás, gyilkolás, fogságra vetés és kínzásoknál nem kisebb csapás az, a mit a királyi katonaság és annak tisztjei visznek véghez.¹

A katonaság mindig azzal védekezett, hogy zsoldját vagy épen nem, vagy csak igen elkésve fizetik, nincs miből élniök és magukat fenntartaniök.

A királyokat hiába kérték a Kk. és Rk. az egész századon át, hogy tiltsák el a katonaságot a szegény nép zsarolásától, fizessék annak rendesen a zsoldot, hogy a katona abból tisztességesen élhessen. A királyok mindig megígérték a segítséget, rajtuk talán nem is mult volna az, de mikor örökös pénzzsűkében voltak és rá voltak szorulva tisztjeiknek jóindulatára, meg a legénységére is. Ennek kimutatása végett csak egy példára mutatok rá. Miksa főherczeg az óvári táborból 1597 aug. 2-án rendelte a kir. kamarának, hogy a Csallóközben levő 300 magyar gyalogos és 100 lovas katonának hátrálékos fizetését a szab. kir. városok taksájából fizesse ki. Gondoskodjék továbbá az esztergomi érsekség jövedelmeiből tartatni szokott katonaság fizetéséről is, nehogy azok a fizetés elmaradása miatt elmaradjanak a mostani háborútól. A bécsi udvari kamara a pozsonyi kir. kamarához ugyanebben az ügyben 1598 okt. 13-án írta, hogy a király a csallóközi katonáknak 1598 szept. végéig már 24,439 frt 12 kr.-ral adós. A katonákkal olyan szerződést létesítettek, hogy kifizetnek nekik 4000 r. frtot készpénzben, 2000 r. frtot posztóban, 5000 r. frtot meg kifizetés végett átutálnak a pozsonyi udvari kamarához; a többit — tehát 13,439 r. frtot, vagyis a nagyobb felét — a katonák elengedik a királynak. Az 5000 frtot minél előbb fizesse ki a pozsonyi kamara a dicából, vagy ha az nem elég, más jövedelmeiből. A kamara az előbbi rendeletre 1598-ban kifizettetett 100 frt 50 denárt; az utóbbira

¹ 1559. art. 4.

meg 1598-ban «*diversis vicibus*» vagyis részletekben 4438 frt 50 denárt, 1599-ben 1436 frt 60 denárt ; 1600-ban 283 frt 10 denárt, azaz kamatostúl összesen 6157 frt 20 denárt.¹

Végül még néhány szót az egykorúak tanúságából. Forgách Ferencz írja :² «Ha az ország adójából vagy a bányákból valami arany, ezüst begyűlt, azt a tisztek maguk közt osztották szét, egynek sem volt elég az ország vagyona. Ha Ferdinánd olykor zsoldot küldött, alig adtak belőle néha egyik-másik katonának, hanem ezt az ország zsákmányolására és nem fenntartására utalták, beleegyeztek a leggyorsabb vagyonszerzésbe, a mi egyik oka volt annak, hogy az országot mindnyájan kegyetlenül pusztították.» 1557 : «E nyáron a császáriak részéről semmi egyéb nem történt, minthogy a nyomorult földnépet rabolták, nem is az ellenség földjén, hanem a saját birodalmán belül ; mert a katonáknak nem adtak zsoldot és élelmet, de azt magának kellett úgy maga, mint állatjai részére szereznie, vagy rabolt, — ha azt megtudták, a rabolt tárgy értékét levonták zsoldjából, a mit azonban soha se ő, se a nép nem látott. A legvagyonosabb és legnagyobb községek is csakhamar kipusztultak. Ilyen volt az osztrákok uralma alatt a katonai ügy». A katonaság viselkedésére jellemző az 1556-iki háború után téli szállásra menetelük a Csepelszigeten : «Elszédve a szigeten, mindenféle lascivia és luxus által kiélve a falukat és városokat, folyton változtatták szállásaikat, még azzal se érték be, hogy lovaiknak, noha szalma bőven volt, alomul csépeletlen gabonát használtak. A kastélyokból, házakból kiűzték a nemes embereket és úrnőket. Ez épen úgy történt a császárnak távol, mint jelenlétében s a lakosságot inkább legyőzte a császári katonaság, mint az ellenség... És ezen emberek tömege közül az ilyen kihágások miatt csak egynek is megbüntetését senki se nem látta, se nem hallotta. A régi katonai fegyelem teljesen kiveszett». 1567 június végén Miksa király megjelent Pozsonyban az országgyűlésen. Itt a Kk. és Rk. nem akartak tárgyalni addig, a míg az ország sérelmei nem orvosoltatnak. Főpontok voltak a katonák és tisztek rablása, kegyetlenkedése... a kik a néptől elvett gabonát annak

¹ Libri debitorum.

² Historia sui temporis 112.

drága pénzen adták el s ezt 3—4-szer is megtették. A kin többé megvenni nem bírták, az éhen vesztetett el. A tisztek tetszésük szerint foglalták el a jószágokat, maga a császár is, mikor Tokajt elfoglalta, elfoglaltak olyan nemes urak birtokait is, a kik a háború egész idején át saját költségükön harcoltak stb...¹

Illésházy István nádor írja: «(1598.)... Két esztendő alatt a katonáknak 2—3 hópénzt adtak. E miatt végre a németek Esztergomban feltámadtak, azután a szolgáló magyar vitézlő nép is. A hadnagyokat kizárták a várból, többeket megöltek és a várat maguknak tartották, míg meg nem fizettek nekik. Bűnbocsánatot is kellett nekik adni, mert azzal fenyegetődztek, hogy a töröknek feladják a várat». «Ez időben a szolgáló népnek oly nagy szabadsága volt, hogy személyválogatás nélkül minden úr és nemes marhája préda vala... a fejedelmek, kapitányok parancsaira mit sem adtak. A kiknek a király a kamarával fiztetett, a tisztek nem fizettek... egy esztendőre ha 2—3 hópénzt adtak... Egy regiment német gyalog, kinek Pecz volt hadnagyuk, Erdélyben pártot ütven Pozsonyig jött fel, fizetésöket kérven, szolgálni tovább nem akartak. Pogrányi Benedeket, országos vice-kapitányt hajdukkal, huszárokkal küldte rájuk a fejedelem, hogy levágassa őket. Végre megalkudott velük és újra Erdélybe küldte.»²

Ilyen volt a katonaság ellátása és viselkedése Kanizsától Esztergomig, a Csallóköztől Erdélyig az egész XVI. századon át. És ilyen katonasággal viselték a háborúkat a török ellen és ilyenmel alapították meg a Habsburgok uralmukat Magyarországon... Sic fata tulere.

Dr. DEMKÓ KÁLMÁN.

¹ U. o. 159. ; 346. ; 375.

² Följegyzései 1599—1603. 55. ; 99.

DESALLEURS ALTÁBORNAGY RÁKÓCZINÁL.

(Második közlemény.)

II.

Desalleurst XIV. Lajos mint katonai tanácsadót, de mint nem nyilvános rendkívüli követet küldte Rákóczihoz. Kijelentette, hogy hasonló minőségű követet ő is küldhet hozzá.¹ A francziák és a magyarok közt tehát a diplomáciai érintkezés hivatalosan is elkezdődött. A fejedelem, mint ösmeretes, már az ünnepies fogadtatás előtt kész adatokkal igyekezett meggyőzni *Desalleurst*, hogy a spanyol örökösödési háborúban Magyarország számbavehető szövetségese volna Franciaországnak.

A követről a fejedelem az első pillanatoktól kezdve jobban vélekedett, mint ez ő róla. A fejedelem szerint ² «a tábornok még jó erőben levő öreg úr volt; értett a hadakozáshoz. Józan és türelmes lévén, társalgása kellemes és szellemes, de igen szőrszálhasogató volt. Egyedül francziául beszélt; semmit sem költött s épp oly hidegséggel viseltetett királya, mint nemzetünk érdekei iránt. Nekirontott a legnépszerűbb balítéleteknek és semmi kíméletet sem mutatott irántuk, még azon csekély számú franczia tiszték előtt sem, kik neki udvaroltak. Ennek később igen rossz következményei lettek. Ennek a tábornoknak tanácsai s tervei jók, de valósíthatatlanok voltak a nemzetnek a hadakozás elveiben való járatlansága és a tiszték hiánya következtében.»

Maga *Desalleurs* már az első hetekben azt írta titkárának,³

¹ Rákóczi utasítása Brennerhez 1710 ápr. 17. Arch. R. VIII. 235–6.

² Rákóczi emlékiratai, 126.

³ Mémoire, 67.

hogy csalódottnak érzi magát, nem bízik többé küldetése sikerében, mert a fejedelemben a világ leggonoszabb és legálmokabb emberét ösmerte meg.¹ Úgy látszik, nem igen boldogult vele a tárgyalásokban s jobb katona lévén, mint diplomata, segítségül hitta titkárát, *Chamillard*-t. Útiköltségül a fejedelem negyven aranyat küldvén, három havi tartózkodás után a titkár április 13-án odahagyta Kolozsvárt. Inasa és néhány magyar inas kíséretében a fejedelemtől ajándékozott török lovon tíz nap alatt ért Egerbe, hol Desalleurs őt a maga szomszédságában, abban a házban szállásolta el, a melyben egy elfogott francia tisztt, *Pelissier* is lakott.² A fejedelmet, mint írja,³ szerencsés volt már másnap üdvözölni, mikor a várostól négy mérföldre levő sátor-táborában szemlét tartván gránátosai felett, átadta neki báró *Andrássy* levelét. A fejedelem sajnálkozott betegségén, de örült, hogy jó egészségben érkezett meg s maradásra kérte. Érdekes olvasnunk, hogy követjével szemben, milyennek találta a fejedelmet.⁴

«Nagy és jól megtermett ember, körülbelül harmincznégyéves ;⁵ haja gesztenyeszínű ; telt arcú, élénk tekintetű szép ember és jó lovas ; nagyon szellemes, éleselméjű és józan ítéletű, a mit, úgy látszik, a sok szerencsétlenség fejtett ki benne, a mi őt érte s a mi rokonszenvet ébreszt iránta mindazoknál, a kik először közelednek hozzá. Hét nyelven beszél, francziául is elég jól ; s minthogy különben is elég okos és igen tudós, kellően tudja összhangzásba hozni Magyarország ügyeit s az itten gyakorolt különböző vallásokat. Általánosan szeretik és becsülik egész Magyarországon, különösen tábornokai, a kiket testvéreinek tekint s a kik úgy tisztelik, mintha ő volna a királyuk ; igen nagy előzékenységet is tanusít érdekeik kiegyeztetésében. Gyöngéden parancsol és szigorúan büntet. Ellensége a sületlenségnek ; mértékletes és nem tűri a pazarlást asztalánál, a hol mindig megtartja a hétfői

¹ Il l'auoit reconnu pour l'homme du monde le plus méchant et le plus perfide. Ezt a levelet a titkár Kolozsvárt 1705 április 10. kapta meg.

² Útjának leírása u. o. 68—74.

³ U. o. 87.

⁴ U. o. 83—84.

⁵ Csak 29 éves volt.

bőjtöt annak emlékezetére, hogy hétfői napon szabadult ki Bécsből. Mindennap igen korán kel fel, négy-öt óra hosszat dolgozik, azután megszemléli csapatainak gyakorlatait s őket arra a vitézségre és nemeslelkűsége buzdítja, a mely az ő természetes tulajdonsága.»

A titkár mostantól fogva sokat dolgozott Desalleurs mellett *De Varennes*-nel együtt, kinek Franciaországból bizonyos okok miatt kellett idemenekülnie.¹ *Bercsényi* már azelőtt sem bízott Desalleursban s küldőiben. «Csak azt fontolom én magamban — írta pár nappal az egri fogadtatás után² — mivel jöhetett ez a nagyhírű generális? Micsoda colligatióknk lesz? Honnan lesz segítségünk?» Szeretné,³ ha Desalleurs hírei megvigasztalhatnák. Látja, hogy sok az «ingyenér» (ingénieur, mérnök) vele. «Talán — úgymond — maga is csak tanítani s nem segíteni jött; mivel a mennyi írását látom róla nagyságodnak, — nem szeretem.» «Édes nagyságos uram — írta neki pár nap mulva is, — neked élek élek, neked halok; de a nagy Istenért kérem nagyságodat, ne várjuk az extremitást in his circumstantiis. Addig jobb, míg utánunk járnak; mint a darabolt garádicson, állapotjunk meg, ha lehet; könnyen lehet s jobban lehet azután is feljebb mennünk.»

Chamillard, *Pelissier*, *De Varennes* az első napokban mindenestre nagy segítségére lehettek Desalleurs-nek, ki ebben az idegen országban bizalmasan jóformán csak velők beszélgethetett Lamberg császári biztos szerint⁴ már Desalleurs bejövetele előtt is mindenütt voltak a kuruczok közt francia tiszték, Belgrádba érkezése után pedig a török földön magyar ruhába öltözött francziák tartózkodtak. Ezek a francziák, a kiket részben előre küldött, részben magával vitt Rákóczihoz, a következők voltak:⁵ *Damoiseau* és *Le Maire* hadmérnökkari, *De la Mette* (Vauban egykori hadsegéde) tüzér- és *Chassant* gyalogsági dandárnokok; ezredesek: *Bonafous* és *Despignon* (gyalogsági), *Norvall* (dragonyos); báró *Vissenacque*

¹ Mémoire, 87—88.

² Márcz. 17. a fejedelemhez. Arch. R. IV. 409.

³ Márcz. 21. a fejedelemhez. U. o. 414.

⁴ Följegyzései a kurucz háborúk idejéből. Hadtört. Közl. 1894. 552.

⁵ Thaly jegyzéke. u. o. 1892. 233—4.

(lovasgránátos), alezredek: *Bellegarde* marquis (gránátos), *De Rivière* (hadmérnök és tüzér), gróf *D'Absac* (dragonos), *De Spinion* vagy *D'Espinion* (gyalogos); őrnagyok: báró *Dujardin* (gyalog-sági), *Du Rhen* (tüzérségi), *Bersonville* és *Saint Juste* (hadmérnök-ségi); kapitány gróf *Stampa* (hadmérnök) és mások, pl. *Ronvier*, *De Mané*,¹ *La Fond*,² a kik némi nevet szereztek maguknak. Ezek lehettek azok a «csekély számú francia tisztok», a kik a fejedelem szerint,³ neki udvaroltak, a kikkel azonban szintén nem bánt kíméletesen. *Ferriol* török- és *De Bonac* lengyelországi követek ajánlóleveleivel olyan francia kalandorok is jöttek be, a kik álneveket viseltek, hogy franciaországi uraik ellopott tiszti kinevezéseit használhassák; ezek — a fejedelem szerint⁴ megbecsületlenítették nemzetüket s magukviseletével elidegenítették a magyar nemzetet; Desalleurs bizonyára velök bánt el a legridegebben. A derék, becsületes *Fierville* (Verville) d'Hérisy ezredes, XIV. Lajos eddigi magyar ügyvivője, nem tájékoztathatta utódját, Desalleurst az ügyek állásáról, mert még az 1704 december 26-án vívott nagyszombati csatában a császáriak fogságába esett, sőt németországi hírek szerint akkor magát Desalleurst fogták el és csak később tudták meg, hogy akkor még nem is csatlakozott Rákóczihoz, hanem Temesvárott tartózkodott.⁵ A vele ekként összetévesztett *Fierville*, Salzer cs. ezredessel kicserélve, csak 1706 februárius 8-án szabadult ki,⁶ hogy ezentúl csupán mint katona szolgálja Rákóczit.

A fejedelem az ünnepies fogadtatás alkalmával olyasmit mondhatott az új követnek, a mit márczius 21-én kelt köszönő levelében XIV. Lajosnak írt.⁷ Hálás azért a jóakarátért, melyet a legkeresztényibb király a háború kezdete óta tanusít iránta s a melyet követe küldésével most hazájára is kiterjeszt. Szüntelenül csodálja azt a nemes érzést, a mely királyi szívéet betölti s a melyet

¹ Arch. R. II. 46.

² U. o. III. 494., 587., 703.

³ Emlékiratai, 126.

⁴ U. o. 127.

⁵ Dangeau, X. 243. Századok, 1875. 487.

⁶ Simonyi, II. 296., 322., 326., 331., 389.

⁷ Közli Fiedler, II. 451—2.

ellenségei maguk is csodálnak ; rajta lesz, hogy mindenkor méltónak bizonyuljon nemeslelkűségére. Egyúttal megnyugtatta a királyt,¹ hogy dolgai jól folynak ; serege gyarapodik ; a császárral nem akar egyezségre lépni.² *Forzách* Erdélyben Szeben ostromára készül s minden jót remélhet, mert *Rabutin* mozdulni sem bír seregével. Ő maga *Desalleurs* iránt teljes bizalommal viseltetik.³ Őszintének tartotta *Desalleurs*nek azt az ígérését, hogy a király őt havonként 50,000 livre hadisegélyben részesíti.⁴ *Chamillard*, *Desalleurs* titkára, május 19-én valóban tudósította *Vetésy* Lászlót, Rákóczi párisi ügyvivőjét, hogy XIV. Lajos a havi 10,000 tallér hadisegélyt ötvenezer livre-re emeli föl, ha a fejedelem nem lép külön békére a császárral.⁵ Rákóczinak másfél hónap mulva már alkalma nyílt, hogy megköszönje a havi segély fölemelését és kijelentse azt a reményét, hogy a Széchenybe összehítt országgyűlés az általános béke előtt nem békül ki a császárral.⁶

A beteges *Chamillard* követségi titkár a tavasszal arra kérte *Desalleurst*, eszközölje ki, hogy hazamehessen Franciaországba. *Desalleurs* beszélt is a fejedelemmel, a ki lehetségesnek tartotta, hogy a titkár hazautazzék Lengyelországon át, hol az ő megbízásait is elvégezhetné. A titkár az egri táborban személyesen köszönte meg a fejedelem jóindulatát s azt, hogy egy tisztet rendelt melléje kísérőnek. Maga *Desalleurs* a már előbb adott tíz aranyhoz még huszat adott neki útiköltségre s megbízta, hogy Danzigban *De Bonnac* lengyelországi francia követnek és Versaillesban *Torcy* külügyminiszternek egy-egy levelet adjon át. A fejedelem a béke ügyében járó *Szirmay* István nádori ítélőmester és gróf *Széchenyi* Pál kalocsai érsek tisztelgése után kihallgatáson fogadta a titkárt is, a ki szerencsét kívánt a fejedelemnek minden vállalatához s elmondta, mennyire sajnálja, hogy betegsége miatt nem szolgálhat neki ; egyúttal megköszönte jóindulatát. A fejedelem szerencsés útát kívánt a titkárnak s megkérte, adja át levelét a poseni

¹ Journal de Dangeau, X. 245.

² Ezt u. o. X. 335. és XI. 80. is mondja.

³ U. o. X. 245.

⁴ Rákóczi emlékiratai, 309.

⁵ Fiedler, I. 281.

⁶ U. o. I. 282.

palatinusnének.¹ A titkár mély tisztelettel és hálás elismeréssel fejezvé ki köszönetét minden jószágáért, visszavonult, mire a fejedelem lóra pattant s a hadba indult katonaság után vágatott. Chamillard junius 20-án egy *Okolicsányi* nevű tiszttel indult el a Kárpátok felé s a fejedelemnek utóbb külön is megköszönte, hogy a világ legbecsületesebb emberét adta melléje. Miskolcz, Forró, Kassa, Eperjes, Siroka (határában csodálatos ásványvízzel), Lőcse, Vazsecz (Viagecz) és Kispalugya (Kilpaladia) voltak útjuk főállomásai. Okolicsányi itt betegesen találván feleségét, nem kísérhette tovább a titkárt, a ki tehát — egy napi pihenés után — tőle julius elsején a legszívesebben elbúcsuzott s a havas hegyeken, hat ember kíséretében, nélküle kelt át. Estére az árvai Dluhába (Dloia) érkezett, másnap pedig (július 2-án) Beszkid (Vesquitt) faluba, mely — mint mondja — az utolsó helység Magyarországon. Lengyelföldön, Jablunkán hált meg s úgy folytatta útját Krakó felé; de útközben átadta a fejedelem levelét a poseni palatinának, ki szívesen fogadta s beajánlotta a belzi palatinának, Szeniavszkijnének (Lubomirszky Ilona Erzsébet hercegnőnek), a kiről tudta, hogy összeköttetésben áll Rákóczi-val és sok tudósítással látja el. A hercegnő el is beszélte neki tövéről hegyére a mostani magyar- és lengyelországi zavarok történetét és tíz napig szívesen látta palotájában. A titkár útközben sok érdekes tudnivalót jegyezvé föl Lengyelországról, XII. Károlyról, Patkulról stb., augusztus 8-án Danzigba és október 6-án Párisba érkezett. Mind a két helyen jelentést tett tapasztalatairól.²

Desalleurs későbbi titkárának nevét nem ösmerjük; úgy látszik, *De Varennes* és *Pelissier* segítették folytonos munkájában. A fejedelem mellett is volt egy francia titkár.³ Rajtuk kívül a követ csak néhány francia tisztre támaszkodhatott s így, mivel még németül s latinul sem tudott,⁴ valóban nem ösmerhette meg azt

¹ Ettől fogva a palatinusné közvetítette a fejedelemnek a danzigai francia követtel való pénzügyi összeköttetését és levelezését. (Számos adat erről az Arch. Rákócziánium II—III. kötetében.)

² Mindez részletesen a Mémoire 96—136. lapjain. Az egész kézirat megérdemelné a lefordítást és kiadást.

³ Rákóczi-tár, I. 118.

⁴ Rákóczi levele 1708 okt. 12. Fiedler, I. 305—6.

a nemzetet, a melynek hadseregét modern francia minta szerint akarta újraszervezni. «A helyett, hogy hízelegne a magyaroknak — írta róla utóbb *Ferriol* konstantinápolyi francia követ ¹ — és hogy a maguk módja, apáik régi szokása szerint engedné őket hadakozni, *Desalleurs* gróf a fejébe vette, hogy középük olyan fegyelmet hoz be, a melyet elviselni nem képesek. Nem ösmerte sem a király (XIV. Lajos), sem Rákóczi fejedelem érdekeit.» A tábornokok nagy részével csak tolmács útján értekezhetett s közvetlenül jóformán csak Rákóczival tanácskozhatott, a mi nagyon nehézkessé tette nézeteinek és tanácsainak védelmét és elfogadtatását. Bár nagyobb haditettekre és hadvezéri hírnévre maga sem hivatkozhatott, bizonyos fölénnyel osztogatta tanácsait. Mikor 1705 júliusában Rákóczi Lipótvár ostromát olyan cselvetéssel akarta megkísérteni, a melyet csak «a jámbor, öreg» *Herbeville* ellen merhetett alkalmazni, saját előadása szerint ² «*Desalleurs* Őrgróf Lipótvár helyzetéről tett előterjesztése következtében igen helyeslé szándékát; de nem hitethette el magával, hogy *Herbeville* olyan jóhíszeműleg belemenjen a kelepczébe»; pedig belement s Rákóczi egyesülhetett vágmelléki hadaival, de annyiban *Desalleurs*nak is igazsága lett, hogy *Herbeville* bejutott Lipótvárba s ellátta azt segítséggel. Ebből is látható, hogy a francia követ hadi dolgokban az intézkedés joga nélkül, csak mint katonai tanácsadó működött a fejedelem mellett. Hadvezéri babérokra tulajdonképpen csak egyszer vágott, 1705 november 11-én a *zsibói csatában*, mikor a jobbszárnynak (a francia gránátosoknak és az idegen légióknak) vezetését vette át; a mi eléggé bántotta gróf *Forgáchot*, kinek — idősebb altábornagy létére — a balszárny vezetésével kellett beérnie. *Pekri Lőrincz* az erdélyi urakkal együtt jobban szerette volna, ha a fejedelem a csatát a Szamos nyílt keresztesi mezején fogadja el; de a fejedelem jobban bízott a rendes seregeknél szolgált *Desalleurs* és *Forgách* tanácsában s a Szamos turbuczaditrói kanyarulatán uralkodó sánczokban, melyek tüzéséggel és gyalogsággal jól meg voltak rakva. *Desalleurs* a csata hevében tudatta vele, hogy *Forgách* balszárnyát a németek szétverték s rajta többé

¹ Hengelmüller, I. 162.

² Rákóczi emlékiratai, 132.

ő sem segíthetvén, vissza kell vonulnia. A vereséget egy szemtanú¹ a vezérek — tehát Desalleurs és Forgách — tudatlanságának tulajdonította. A csatában elfogott *Bellegarde* marquis gr. Draskovics ezredes hadifogolyként abban a hitben vitte Bécsbe, hogy ő a francia követ.²

Desalleurs azonban megmenekült s ezentúl inkább az udvar körében maradt. Nem-igen tetszett neki, hogy a fejedelem Magyar- és Erdélyországban egyaránt a szenátust is megkérdezte külügyi dolgokban. Ebben az alkotmányos eljárásban a korlátlan hatalom gyors megnyilatkozásai közt megvénült tábornok és államférfiú az ügyek késleltetését látta. Az önkényuralom emberét mindenképpen feszélyezték Magyarország és a csakhamar szintén hasonlóan szervezkedett Erdély alkotmányos formái. Úgy érezte már az első hónapokban, hogy ezek miatt urát nem szolgálhatja olyan hathatósan, mint a hogy bejövetelekor remélte.

Csak általában véve tudjuk, hogy a magyarok fölkelésének sikerében őszintén sohasem bízott s így a velök való szövetség helyett inkább a katonai helyzet megkönnyítésére való felhasználásukat sürgette. Erről csak akkor ítélnénk tisztán, ha részletesen ösmernők a francia külügyminiszterium levéltárában őrzött jelentéseit. De képet így is alkothatunk a francia udvar magyar politikájáról, melynek elsősorban az ő jelentéseit kellett figyelembe vennie.

III.

Desalleurs őszintén sohasem kívánta a Magyarországgal való szövetséget, ellenben a fejedelem már 1705 szeptember elsején előállott Francia-, Bajor- és Magyarország védő- és dacszövetségének tervével.³ Azt akarta, hogy a két ország vele, mint Erdélyország fejedelmével, örökös védő- és dacszövetségre lépjen s békes-

¹ Ottlyk önéletrása M. H. H. XXVII. 98. A csata leírása és a rá vonatkozó irodalom Márkinál, Rákóczi, I. 468—471.

² Eur. Fama, 1706. XLV. 629.

³ Fiedler, I. 35—37. Rákóczinak erre vonatkozó levelei u. o. 282—5. Vetésnek a francia szövetséget illető levelei részben utóbb, de az európai viszonyoknak oly kitűnő ismeretével készültek, hogy kellő óvatosság mellett mindenestre használhatók.

ségről a császárral mindaddig ne alkudozzék, míg Magyarország az Ausztriai Háztól el nem szakad, vagy legalább törvényes jogait vissza nem nyeri. Nélküle ne tárgyaljanak, békét ne kössenek. Ha a háború úgy fordulna, hogy előbb kellene békét kötniök, Magyarországnak megszállott része az erdélyi fejedelemséggel együtt teljes fölségjoggal Rákóczi és az ő halála után a választandó fejedelem kormánya alatt maradjon. Míg a háború tart, XIV. Lajos folytatja a pénzbeli segítséget; ha pedig a fejedelem rabságba esik, kiszabadítja s ha bujdosnia kell, Lengyelországban oly uradalmat és oly helyzetet biztosít neki, hogy állásához méltóan megélhessen a vele levőkkel együtt.¹

A királynak egyelőre csak annyi kifogása volt, hogy a szövetségről nem tárgyalhat *Vetésy*vel, kinek Rákóczitól nincs teljes megbízása és fölhatalmazása; egyébiránt a nagy tanáccsal egyetemben helyeselte a pontokat s megbízta *Desalleurst*, hogy Rákóczinak és az országnak meglegedésére intézze el a dolgot. A megbántott *Vetésy* a zsidói harc után, ha ugyan valóban akkor és nem évek mulva írta levelét, már nagy óvatosságra intette a fejedelmet XIV. Lajossal szemben.² Tapogatózva bánják a francziával, mert már sokat vízre vitt; hozzá való bizodal munk a nádból csinált bothoz hasonló: ha rátámaszkodik, eltörik a bot, sőt kezébe is megy a szilánkja. A franczia udvar nem fukarkodik a szép szóval és a pénzzel, de realitásra nem köti le magát. Vigyázzon a fejedelem, hogy efféle szirének éneke a maga és az ország halálára ne legyen. Rákóczihoz minden szirén közül *Desalleurs* állott legközelebb. 1706. januárius 6-án Tokajban hosszasan tárgyaltak együtt, mert *Desalleurst* aggasztotta, hogy Nagyszombatból

¹ Ezeket a föltételeket *Vetésy* azonnal átadta *Rouillé* (mint ő hibásan írja, *Rouillier*) de *Marbeauf*nek, a nagy tanács (grand conseil) elnökének, ki szept. 8-án akkorra ígerte a választ, ha majd, a hónap vége felé, visszatér Flandriából. Szept. 21-én figyelmeztette *Vetésyt*, hogy a király ebben az ügyben még nem kapott előterjesztést; de senki sem kételkedhetik, hogy jóindulattal van Rákóczi iránt. *Torey marquis* (*Jean Baptiste Colbert*) külügyi államtitkár, kit *Vetésy* szept. 20. ez ügyben szintén megkeresett, 30-án hasonlóképpen biztosította az ügyvivőt, hogy a király mindig szíven viseli Magyarország dolgát. (*Fiedler*, I. 37—8., 286—8.)

² *Vetésy* Rákóczihoz 1705. október 6. *Fiedler*, I. 41.

érkezett tudósítása szerint a bécsi udvar feltűnően vágyik a békére. Erdélyt nem adná ugyan oda, de hajlandó volna két-három vármegyét Rákóczi uradalmához csatolni és fejedelemséggé emelni. Desalleurs erre megjegyezte, hogy ha a hír igaz és megvalósul, véleménye szerint nem kerüli el az Ausztriai Ház bosszúját. A fejedelem azt válaszolta, hogy magánérdekeit a szövetséghez tartozók és a szenátorok kezébe tette le; ezek 25-én gyűlnek össze Miskolczon s ők határoznak a békeajánlatok dolgában. Határozatuknak aláveti magát, mert mindig azt mondta, hogy elfogadja, a mit az ország jónak talál; ha azonban kényszerítenék a császár ajánlatainak elfogadására, a birtokában levő helyeket úgy megerősíti, hogy nem kell félnie a bécsi udvartól. Desalleurs intette, hogy ilyesmivel ne kecsegtesse magát, mert a bécsi udvar rést tör a kerítésen, hogy hazájára ronthasson; s a nagylelkűségnek is van határa. A fejedelem egy óra mulva visszahitta Desalleurst s azt mondta neki, hogy még egyszer meggondolván a dolgot, elhatározta, hogy Erdélyhez való jogairól nem mond le.¹

Ez a kijelentés döntött a szabadságharcznak és Rákóczinak egész jövődjéről és sok tekintetben döntött *Desalleurs*nek az a nemsokára tett nyilatkozata,² hogy XIV. Lajos azért nem szövethetnek a magyarokkal, mert még nem mondtak ellene József királynak és hatalma alól egészen ki nem mentek; mivel azonban a császárnak nincs köze Erdélyhez, melynek Rákóczi szabadon választott fejedelme, a védő- és dacszövetséget vele mint *erdélyi fejedelemmel* hajlandó megkötni.

Rákóczinak mint cousinjának, 1706 márczius 10-én kelt levelére maga *XIV. Lajos* kedvesen válaszolt.³ Látja hazája iránti buzgóságát és gondosságát, hogy minden eszközt felhasznál a szabadság kivívására, melyhez oly szerencsésen fogott. Ő állandóan segíteni fogja ebben a bátorságához és születéséhez annyira méltó feladatban. Szándékait bővebben majd *Desalleurs* fejti ki. Minden

¹ Vetésy 1706 febr. 16. u. o. I. 42—43. Desalleurs jelentése Torczyhoz, 1706 januárius 6. Hengelmüller, Fr. Rákóczi, I. 204.

² Rákóczi Vetésyhez 1706 márcz. 20. Fiedler, I. 290. Levelének kivonata Stepany szerint Simonyinál, II. 571—2.

³ XIV. Lajos Rákóczihoz 1706 ápr. 15. Fiedler, I. 291.

körülmény közt biztosítja becsüléséről, hajlandóságáról és arról, hogy részt akar venni az egész magyar nemzet helyzetének megkönnyebbitésében.

Stepney angol követ azt olvasta ki Rákóczinak márczius 20-iki leveléből, hogy azzal is beéri, ha XIV. Lajos vele, mint erdélyi fejedelemmel szövetkezik s a pénzbeli segítséget növeli. Most már a király feleletétől függ, lesz-e béke a magyarokkal vagy sem.¹ *Vetésy* a békét ajánlotta a fejedelemnek.² Félt hogy vízre viszi őket a franczia, ha Rákóczi erősebben nem fogja a dolgot. A békétől függ a haza boldogulása; de a franczia éppen azt nem akarja és azon munkálkodik, hogy a fejedelmet és a hazát az árokba ejtse, a honnan azután nem is szabadíthatja ki őket, mert nincs hozzá ereje; sőt akarata sincs. Emberileg szólva, XIV. Lajos többé sohasem szerezheti vissza elvesztett fölényét s így ki sem eszközölheti a haza és a fejedelem kívánságainak teljesítését; azért nem akarja velök szemben lekötni magát. Azonban nagy hasznára van a hadakozás és így nem is nyugszik addig, míg át nem ugratja velök azt az árkot, a mely eddig a bécsi udvarral való megbékélésre útat és nyitott kaput tartott fenn. Ha *Desalleurs*-nek nincs utasítása, hogy vele mint csupán erdélyi fejedelemmel is szövetkezzék, jobb kibékülni az udvarral.

Desalleurs XIV. Lajoshoz intézett jelentésében³ maga is hinni látszott, hogy a bécsi udvar mégis hajlandó átengedni Erdélyt Rákóczinak, mert felesége, a ki nagyon jól ismeri az udvar és a miniszterek nézeteit, s bátor és szilárd asszony, nemcsak nem beszélte le urát Erdély megtartásáról, hanem ellenkezőleg azt hitte, hogy ura életét és vagyonát csak annak megtartásával s nem valami birodalmi kárpótlással lehet biztosítani. Ellenben *Stepney* és *Rechteren* Érsekújvárott ugyanakkor arra intették a fejedelmet, mondjon le Erdélyről és ne bízzék XIV. Lajosban, a ki ép úgy cserben hagyja, mint cserben hagyta a kölni és bajor választófejedelmeket, az anjoui herceget (V. Fülöp spanyol

¹ *Stepney* Harleyhoz május 12. Simonyi, III. 24.

² *Vetésy* Rákóczihoz május 10. Fiedler, I. 45–46.

³ *Desalleurs* jelentése 1706 május 17. Hengelmüller, I. 222.

királyt) és Rákóczi mostohaapját, Thökölyt.¹ Nekik sem felelhetett egyebet, mint *Wratislaw* cseh kanczellárának, hogy nem Franciaország magatartását, hanem saját kötelességét veszi tekintetbe.² Pedig akkor épenséggel nem volt álmokép a francia segítség.

A francziák 1702 óta már különben is többször küldtek hajóhadat Fiume és a magyar-horvát tengerpart felé, hogy onnan gabonás hajók ne indulhassanak az olaszországi császári sereg élelmezésére. A partokat azonban 18,000 horvát védelmezte s Fiume alatt egy ízben *Fourbin* lovag négy hadihajójából kettőt összelőttek, partra szálló katonái közül pedig több százat levágtak. Most azonban Rákóczi és Bercsényi a horvátok megnyerésében reménykedtek s azon gondolkoztak, hogy ha az Adria és Horvátország felől francia had érkezik, milyen irányban s módon lépjenek vele összeköttetésbe? Ezt a kérdést voltaképen *Vendôme* herceg vetette föl. Kérdésének súlyt adott, hogy ugyanakkor (1706 április 19-én) Calcinatonál Savoyai Jenő távollétében megverte a császáriakat. Azt állították, hogy *Marsigli* Alajos gróf, Magyarország terepviszonyainak legkitűnőbb és legtudósabb francia ismerője, hajóhad élén már meg is jelent a dalmát partokon.³ A fejedelem szerint «ez bizonyos alkalmatosság lévén, ilyenre gyakorta nem kaphatunk»;⁴ azonban Desalleurstól s más úton is megtudhatta, hogy *Vendôme*ot csakhamar Belgiumba küldték Villars ramilliesi veszteségének kiköszörülésére. A francia hajóhad tehát beérte egy kis tüntetéssel s az egész csupán az «Adriai-tenger szirenája» volt. Az Adria felől a magyarok hiába várták *Marsigit*, mint másfél század mulva *Garibaldit*. Rákóczi egy ideig mégis reménykedett az olaszországi francia hadak győzelmében,

¹ Stepney Harleynak június 14. Simonyi, III. 76.

² Rákóczi emlékiratai, 180—1.

³ Thaly, Bercsényi, III. 608—621. Áldásy a M. Könyvszemlében (1893. 258—9.) és a Századokban (1895. 561—2.) s Rákóczi emlékirataiban (299. l.) tévesen ír 1708-at 1706 helyett. *Marsigli*ra nézve l. Fantuzzi, *Memoire della vita del Generale Conte Luigi F. Marsigli* (Bologna, 1770.). *Beliczay*, M. élete és munkái. (Buda pest, 1881.) Veress Endre, M. jelentései és térképei. (U. o. 1907.)

⁴ Rákóczi Bercsényinek 1706 ápr. 14. Arch. R. I. 256.

az Adrián keresztül jövő francia segítségben ;¹ de a kísérlet meghiúsult.² Desalleurst az egész expedícziónál jobban érdekelte, hogy a Nagykárolyban Károlyi Sándortól elkért szelid farkassal a francia királyfinak kedveskedjék.³ Mondták is, hogy a francziák, kik a svédeket Németország megtámadására ösztönzik, a magyarok ellenállásának jobb szervezésére Desalleurs helyett azt a francia tábornokot küldik be, a ki tavaly a porosz királynál járt, most pedig a svéd királynál van. *Harley* Róbert angol miniszter és oxfordi gróf szerint mindez felrázhatná a bécsi udvart tétlenségéből.⁴

Valóban egész Európa a svéd-osztrák háborút várta s nem ok nélkül olyan időben, a mikor XII. Károly szászországi hadjárata már bizonyos volt. Igazán könnyen hívó volt-e Rákóczi, csak Desalleursre és a francziákra hallgatott-e, ha, ilyen jelenségek után, hazája jövődjének megalázásában számbavette az európai eshetőségeket. A fejedelmet nem lehetett pusztá ígéretekkel elámítani. Teljes felhatalmazást kért XIV. Lajostól *Desalleurs* részére, hogy vele a francia-magyar-erdélyi szövetségről tárgyaljon ;⁵ a király újból azt felelte *Desalleurs*nek, hogy Rákóczit elismeri erdélyi fejedelemnek s kész vele rendes diplomaciai összeköttetésbe lépni ; de a szövetséges rendekkel forma szerint csak akkor tárgyalhat, ha függetleneknek nyilvánítják magukat.⁶ Tulajdonképen igazsága volt, s még őszinteségében is lehetett bízni. Hiszen pl. 1706 november 24-én XIV. Lajos *Rouillé* útján nyíltan megizente *Vetésy*nek,⁷ hogy ellenségeit megkínálta a békével. A háborút is békeszeretetből viselte s mindig rajta volt, hogy Magyarország elégedetleneinek békét szerezzen és visszaállítsa régi szabadságaikat, kiváltságaikat. Hiú vágyakkal tehát nem kecsegtette a rozsnjai tanácsulést, mely csakhamar épen a függetlenség

¹ Rákóczi XIV. Lajosnak 1706 aug. 5. Fiedler, II. 471.

² Bővebben Márki, Rákóczi, I. 520—5. és Márki, Rákóczi adriai tervei. (Budapest, 1915.) 18—22.

³ Károlyiné levele 1706 aug. 3. Károlyi-oklevéltár, V. 506.

⁴ *Harley* *Stepney*nek 1706 aug. 27. *Simonyi*, III. 217.

⁵ Rákóczi emlékiratai, 178.

⁶ Rákóczi eml. 198. Újabb sürgetése 1706 november 8. Fiedler, II. 472—3.

⁷ Fiedler, I. 49. *Szalay*, VI. 382—3.

kimondása és a francia szövetség ügyében gyűlt egybe. Őszinteségének a király máskülönben is jelét adta, mikor a következő év tavaszán *Desalleurst* külön megbízatással küldte az erdélyi fejedelem beiktatására s Rákóczit mint erdélyi fejedelmet elismerte.¹ Talán ekkor ajándékozta meg azzal a díszes karddal, a melyre felíratta: ² Ne me tire pas sans raison, ne me remette point sans honneur. (Ok nélkül ne húzz ki, becsület nélkül ne dugj vissza.) A kard átnyújtása bizonyára *Desalleurs* kedves kötelessége volt.

A mennyiben Erdély a marosvásárhelyi és az ónodi országgyűléseken már mint XIV. Lajostól elismert ország csatlakozott a magyar szövetséges rendekhez, Magyarország Erdély útján a nélkül is részesülhetett volna francia szövetségben, hogy ennek a kedvéért függetlennek nyilvánítsa magát. A függetlenséget egyebek közt *Desalleurs* elejtett nyilatkozataiban bízva s abban a reményben mondták ki, hogy *ez is* sietteti a francia-szövetséget; de *nem ennek a kedvéért* mondták ki. *Desalleurs* czélzásait a fejedelem, a mint irataiból látjuk, kellő tartózkodással fogadta, *Vetésy* pedig különben is hosszú levelekben ³ figyelmeztette az elszakadás veszedelmére s kérte, ne üljön fel a francziáknak. Nem is ült fel. Már félesztendővel az előtt úgy gondolkodott,⁴ hogy ha Ausztria leveri a magyarokat, a hódítás jogára támaszkodik és úgy tesz velük, mint a csehekkel tett 1621-ben. Tehát semmit sem nyerne az uralkodóház megkínálásával; ellenben sokat vesztenek, ha nem szövötteknek a francia királlyal.

XIV. Lajos pénzzel valamennyire idáig is segítette a felkelőket. Adományai — a fejedelem szerint ⁵ — nem egyedül azon a szereteten és jóakaraton alapultak, a melyet a nagy király kiválóan tanúsított vele szemben, hanem *adósság-számba* is mentek, mert a magyarországi háború idején *szerződésben megállapított kötelezett-*

¹ Rákóczi eml. 212—3.

² Czuberka, kuruczkori fegyverek, 13—14. Ezt a kardot a fejedelem egy esztendő mulva Béri Balogh Ádámnak, a kölesdi győzőnek ajándékozta.

³ *Vetésy* Rákóczizhoz 1707 márczius 19. és május 23. Fiedler, I. 49—51., 54—58.

⁴ Rákóczi emlékiratai, 199.

⁵ U. o. 312. (Rákóczi végrendelete 1732 okt. 27.)

ségekből folytak. A király maga is elismerte, hogy ez a háború neki nagyon hasznos. Azonban erre a háborúra annak a szerződésnek nem volt befolyása; a fejedelem szerint mégis ellenkezett volna a józan okossággal, ha ezt a háborút a királynak levelei és követei útján tett *ígéretei* s a bennök rejlő *erkölcsi támogatás* nélkül folytatná.¹

Nem lehet mondani, hogy XIV. Lajos sem törekedett hadi segítséget is nyújtani a magyaroknak. Oly időben, a mikor minden tisztre szüksége volt a Rajna mellett s Spanyol- és Olaszországokban, Rákóczi mellé küldte *Desalleurs, Damoiseau, Le Maire* tábornokokat, *Rivière, Bersonville, Saint Juste, La Fonde* hadmérnököket stb. Úgy beszéltek, hogy 1704 őszén egyszerre 30 francia hadmérnököt rendelt oda; ² máskor meg, hogy Skio-szigetnél partravetődött egy francia hajó, melyen négy mérnök igyekezett Rákóczihoz.³ A kuruczoknak nem tetszett a francziás reglement. Vereségeiket, a hol lehetett, a francziákra kenték; egyszer-mászor a fejedelemnek is értésére adták, hogy Magyarországon magyar és nem francia módon kell harcolni. Nem tanítókat, hanem szövetségeseket kerestek a francziákban.

Kétségtelenül számítottak ezeknek diadalaira; de minduntalan csak veszteségeikről hallottak. A *höchstädt-blendheimi* csata s vele Bajorország elvesztése óta Rákóczi nem bízott a külső hadisegítségben s nem igen remélte a magyar háború szerencsés végét. Így írta esztendőik mulva; ⁴ de két héttel a csata (1704 aug. 13.) után még nem tudta, ez a csata, melyhez foghatót századok óta nem vívtak, hasznos-e vagy káros a magyarnak.⁵ Nem kedvetlenítette el végképen a *ramilliesi* veszteség sem, a melynek részletes leírásával 1706 június 7-én (két héttel a csata után) *Stepney* és *Bruyninx* személyesen ijesztgették, hogy lerontsák reményeit, a miket a bajor emisszáriusok kelthettek.⁶ Nem teljese-

¹ U. o. 313.

² Stepney Simonyinál, I. 557.

³ U. ó. u. o. II. 65. V. ö. Hadtört. Közl. 1892. 233., 1894. 552.

⁴ Rákóczi emlékiratai, 103., 178.; önéletrajza 176.

⁵ Rákóczi Bercsényihez 1704 aug. 28. Arch. R. IV. 97.

⁶ Stepney Harleynak. Simonyi, III. 62.

dett *Harley* reménye, hogy ez békére hangolja Rákóczit,¹ a kit nem fordított el XIV. Lajostól Savoyai Jenő *torinói* győzedelme sem (1706 szept. 7.), pedig akkortájban onnan várta a segítséget. Északi-Olaszországot azonban a francziák most már elvesztették s a császári hadak egy részét Magyarország ellen lehetett fordítani. Rákóczi örült a francziák spanyolországi győzelmeinek, a miknek következtében a bécsiak újra tárgyalni akartak vele.² 1707-ben a francziáknak Vendôme alatt a Maas és Villars alatt a Felső-Rajna mellett is voltak sikereik. Kevéssel a magyar függetlenség kimondása után Savoyai Jenőnek is vissza kellett vonulnia Toulon alól.

Előre lehetett látni, hogy XIV. Lajos nem fogja túrni Anglia és Skótország egyesítését és hogy III. Stuart Jakobot hadsereg élén küldi a skót trón elfoglalására. Ha a királyt Skótország függetlenségénél jobban érdekli Magyarország függetlensége s a Firth of Forth helyett valahol a magyar tengerparton, talán Fiuménál szállítja partra hadseregét, a spanyol örökösödési háborúnak kétségkívül döntő fordulatot ad s biztosítja vele Rákóczi győzelmét. XIV. Lajosnak semmi esetre sem tartozik szerencsés elhatározásai közé, hogy a sorrendet megfordította.

Első sorban *ezért* kellett halogatnia a magyar szövetség megkötését. Azonban nem valószínű Vetésynek az az évek mulva emelt vádjá, hogy erre a halogatásra *Desalleurs*nek két külön utasítást adott volna : egyet a szövetség megkötésére s egy másikat annak halogatására.³ Az előbbinek tartalmát *Torcy* miniszter vele is közölte ; a másik csak Vetésy feltevése, a mit a következesek igazolni látszottak. XIV. Lajos különben is kéziratot intézett Rákóczihoz, a melyben biztosította teljes jóindulatáról, pártfogásáról és hogy belefoglalja az általános békébe. Ugyanakkor megígérte, hogy a spanyol királytól kieszközli számára az aranygyapjas rendet ; kiutalta a hátralevő segélyösszeget s még százezer livret ajándékozott neki a Berlinben rendelt gyémántos ékszerek kiváltására.⁴

¹ *Harley* *Stepney*nek jun. 4. U. o. 62.

² Rákóczi levelei 1706 márczius—szeptember. Arch. R. I. 493—494., 620., 683.

³ Vetésy emlékirata III. Károlyhoz 1715-ben. Fiedler, I. 5—6.

⁴ U. o. I. 6.

Mindez akkor történt, a mikor Magyarország sorsa már nemcsak a spanyol örökösödési, hanem immár az északi háború sorsával is egybefonódott. A svéd és a lengyel királyok Rákóczi barátságát keresték, a császár 1707 szeptember 14-én forma szerint szövetséget kötött vele s a lengyel trónra jelölte.¹ Nem állott többé elszigetelve s a császár nyílt s a francia király titkos szövetségesét az ónodi függetlenségi nyilatkozat idejében lázadónak vagy Desalleurs bábjának senki sem tarthatta.

Rákóczit Vetésy, kevéssel a nyilatkozat megtétele előtt, 1707 május 6-án és 15-én Monsból arról értesítette,² hogy a magyar királlyá kijelölt bajor választó Te Deumra megy, mert Berwick francia hada Spanyolországban Almanzánál április 25-én megsemmisítette Károly osztrák főhercegnek, a spanyol pártkirálynak hadait. Valencia megadta magát a francziáknak s a pártosok királya Barcelonába szorult. Vetésy mégis épen ebben a pillanatban figyelmeztette Rákóczit, hogy semmit sem várhat XIV. Lajostól, ki még unokáját sem segítheti meg a spanyol trónon.³ Milano, Mantova, Nápoly a császáriak kezébe került,⁴ de meghíusult a Provence megszállásának, Toulon lerombolásának s vele a francziák földközítengeri hatalma megsemmisítésének a terve. Bercsényi — kevéssel az ónodi nyilatkozat megtétele után, szeptember 7-én — magától a czártól hallotta,⁵ hogy «Toulonnál megverték a németet», Jenő savoyai hercegnek pedig sok ezer embere elvesztésével kellett visszavonulnia Piemontba. XIV. Lajos az Ausztriai Ház helyzetét azzal is nehezíteni akarta, hogy Rákóczit Desalleurs útján a magyar korona elfogadására buzdította. A fejedelem azonban 1707 október végén gróf *Tournon* János rendkívüli követet azzal a megbízással küldte hozzá,⁶ hogy köszöni nagyon, a miért méltónak tartja őt a magyar koronára, de azt épen hazaszeretetből s XIV. Lajos érdekében sem fogadhatja el. Mert nekik hatalmasabb

¹ Márki: Nagy Péter császár és II. Rákóczi Ferenc szövetsége 1707-ben. 8 r., 96 lap.

² Fiedler, I. 53—54.

³ 1707 május 23. U. o. I. 54.

⁴ Vetésy 1707 április 19. U. o. I. 51.

⁵ Arch. Rákóczianum, V. 439.

⁶ Fiedler: Aktenstücke, I. 304—8.

fejedelemre van szükségük; olyanra, a ki szövetségeseinek s a külföldi hatalmaknak segítségével megállapítsa és helyreállítsa az ország szabadságát. Ezért óhajtják királyuknak XIV. Lajos egyik hadvezérét, *Miksa Emánuel* bajor választófejedelmet. Őt magát szövetségese, *Péter* czár, azzal szólította fel a lengyel korona elfogadására, hogy a császárral különben szövetkezik ellene (s így közvetve XIV. Lajos ellen is). Ő azonban jobban szeretete volna, ha a francia király kibékítené a czárt és a svéd királyt, a kitől különben védelmet remélt arra az esetre, ha a czár őt a lengyel korona visszautasítása miatt megtámadná. Mivel azonban a svéd király még nem válaszolt, a czár és a lublini nagy tanács követei ellenben felajánlták Rákóczinak a lengyel koronát, azt határozottan már csak azért sem utasította vissza, hogy a czár valóban ne szövetkezzék a császárral.

IV.

Rákóczy már másodszor is elvesztette Erdélyt, mikor 1708 januárius 3-án Vetésy, mint a magyar köztársaság és az erdélyi fejedelem rendkívüli követe, a belgiumi Monsban emlékirattal¹ sürgette Miksa Emánuel, teljesítse a rendek és a francia király közös óhajtását: fogadja el a magyar koronát. XIV. Lajos, kit a bajor választó erről az ajánlatról azonnal értesített, Tournon grófot, Rákóczy egyik követét, a kihallgatáson biztosította, hogy Rákóczy számára a spanyol királytól kieszközli az aranygyapjas rendet, *elimeri Magyarország függetlenségét* s követeit ugyanolyan módon fogadja, mint a hollandi köztársaság követeit.² Párisban januárius 17-én Vetésyt fogadta, ki rövid beszédében³ arra kérte, hárítsa el a nehézségeket a bajor választó magyar királyságának útjából. Határozatát kérte ebben az ügyber és a czárral folytatott rendkívül fontos tárgyalások dolgában, mert ezektől függ a nemzet boldogulása és a hadjárat újabb szakaszának sorsá. A király arról biztosította, hogy mindenben a fejedelem és az ország javára

¹ Közli Fiedler, I. 73—79.

² U. o. I. 316.

³ Jelentése 1708 januárius 19-ről u. o. I. 81—83.

törekszik. Vetésy úgy találta, hogy a bajor választó azt teszi, a mit a király akar. Torcy külügyminiszter és az egész udvar, szerinte, teljesen Desalleurs, De Bonac és Tournon jelentéseinek alapján áll; különben nem hinnék, hogy a fejedelemnek Beresényi, Károlyi s más vezérek előtt olyan kevés a tekintélye.

Desalleurs ide vonatkozó jelentéseit, sajnos, nem ismerjük. Valószínű, mert ennek máskor is jelét adta, hogy neheztelt Rákóczira, ki, akárhányszor tárgyaltak is együtt, csak nagy óvatossággal fogadta és — bizonyára a legudvariasabb formában — nem egyszer mellőzte is előterjesztéseit; azonban épen XIV. Lajos válasza bizonyítja, hogy Rákóczi kitüntetését és — feltételhez kötve — Magyarország függetlenségének elismerését tanácsolta a királynak. Különben többnyire a fejedelem körül volt s Beniczky naplója gyakran említi, a fejedelem mennyiszor tanácskozott, ebédelt vele. A fejedelmen kívül más magyarral alig is társaloghatott francia nyelven s már ez a körülmény is enyhíthette a diplomaciai és hivatalos érintkezés merevségét. De diplomaciai tekintetben is jelentős esemény, hogy Desalleurs 1708 januárius 12-én Kassán a fejedelem jelenlétében XIV. Lajos király nevében avatta La Maire-t szentelt vitézzé,¹ a mi nem történhetett volna meg, ha Rákóczit a francia udvar nem tekinti barátságos és független fejedelemnek és Desalleurst a maga követének. A versaillesi királyi tanács fontosnak tartotta a bajor választó magyar királyságára vonatkozó tervet, a melyben a fejedelemnek és Desalleursnek közösen kellett megállapodnia; ha azonban egyúttal a nehézségeket is kiemelte, ezt Desalleurs és Tournon hivatalos és köteles jelentéseire támaszkodva tette. Ezen jelentések értelmében mondhatta a király Torcynak, hogy a magyar szövetkezett rendek követségét ugyan oly tisztességgel fogadná, mint a hollandi rendek követeit szokta fogadni; de szeretné, ha a fejedelem a költséges követséget nem küldené addig, míg a függőben levő kérdést nem tisztázzák.² Ez böcs tanács volt. Beresényi is azt javasolta a fejedelemnek, hogy a francziához csak akkor küldjenek ünnepies követséget, mikor hasznát mutatja barátságának; vagyis mikor

¹ Beniczky naplója. Rákóczi-tár, I. 87.

² Vetésy Rákóczihoz 1708 febr. 1. Fiedler, I. 83—86.

a bajort ünnepiesen meghívhatják a trónra. «De meg kell előbb a gyűrűváltásnak lenni.»¹

Torcy külügyminiszter 1708 febr. 24-én a király nevében tudatta *Vetésy*vel,² hogy *Solari* grófot előbb a svéd királyhoz, azután pedig a fejedelemhez küldi, hogy beszámoljon róla, a svéd királyt hajlandónak találta-e a békére; azután pedig megismerje a magyar nép hangulatát s a fejedelemmel együtt tegye meg a szükséges intézkedéseket a választó bejövételére. Másnap a király személyesen biztosította *Vetésy*t, hogy mindent megtesz Magyarország szabadságáért.³

Solari küldetése *Desalleurs* működésének némi ellenőrzését jelenthette; de a fejedelem, úgy látszik, attól tartott, hogy a francia udvar a bajoroknál és a svédekénél való diplomaciai tárgyalásokkal csak időt akar nyerni. Figyelmeztette tehát a francia udvart,⁴ hogy ha a király s választó végtére határozott reményt nem nyujtanak s nem fogadják el a fejedelem tervét, okai lesznek a nemzet fegyveres leigázásának. Április 16-án az udvart ismét sürgette,⁵ hogy ha a magyar trónra akarja ültetni Miksa Emánuel, még ez évben küldje be sereggel és pénzzel. Ha a választó személyesen nem jöhet, küldjön legalább pénzt és tábornokot, ki seregét szervezze. A király, ki 1704 április elsején *Desalleurst* sajátkezü nyájas levélben küldte hozzá, most külön meghatalmazott minisztert nevezzen ki a vezérlő fejedelem mellé. Pártfogását, a nemzet függetlenségének elismerését ezzel mutatná meg legjobban.

Kívánsága nem jelentett épen elégedetlenséget *Desalleurs* eddigi működésével, de mindenesetre feltűnő, hogy a rendszeresítendő követség betöltését külön választotta *Desalleurs* személyétől; talán csak azért, hogy az új, rendes követ küldése annál nyilvánosabb és érthetőbb jele legyen a függetlenség elismerésének.

Monsban azonban a bajor választó május 4-én a legnagyobb titokban már megmondta *Vetésy*nek, hogy ő a magyar koronát

¹ Bercsényi levele márczius 24. Arch. R. V. 580.

² *Vetésy* a fejedelemhez márczius 20. Fiedler, I. 88–90.

³ U. o. 89.

⁴ Márczius 31. U. o. I. 317–320.

⁵ *Vetésy*hez u. o. I. 320–3.

nem fogadhatja el, mert Franciaország a szükséges hadi segítséget nem adhatja meg s a háború befejezésére törekszik; *Monasterol* gróf útján mégis arra kérte XIV. Lajost, hogy kössön szövetséget a magyarokkal. A svédek kibékítésére sem volt remény; *Solari* gróf kiküldetése tehát elmaradt: nem ment sem a svéd királyhoz, sem Rákóczihoz.¹

A mikor azután Vetésy június 20-án ismét Párisba érkezett, *Monasteroltól* s bizonyára más beavatottaktól is megtudta, hogy *a király a szövetséget többé nem hajlandó megkötni az 1705. évi alapon.* «Egy bakot nyúz ez az udvar — írta Vetésy a fejedelemnek. — Az Isten szerelmére, ne engedje fölséged, hogy tovább is csalja az udvar, mely nem ad egyebet szép szavaknál.»²

A király Fontainebleauban július 3-án fogadta Vetésyt, ki előadta, hogy a magyaroknak vagy új királyt kell választaniok, vagy nyíltan a francia király megígért védelme alá helyezkedniök. Kérik tehát, kösse meg a szövetséget velök, mint szabad állammal s azzal a fejedelemmel, kit az üres trónra ültetnek. Királyuknak a bajor választót kívánják. Erre *az egész kereszténységben* őt tartják a legalkalmasabbnak s nem is gondolnak másra, ha csak ő felsége *saját családjából* nem ad nekik királyt. A háborút azonban a császár ellen csak úgy folytathatják, ha a király — *ígérete szerint* — védős daczszövetséget köt velök; ellenkező esetben ki kell békülniök vele, hogy le ne igázza őket. Kérik tehát végső elhatározását. A választ sejtteni lehetett. *Torcy* miniszter megmondta már, hogy a fejedelemnek nincs módjában béketárgyalásokat kezdeni s hogy a pozsonyi országgyűlésen a protestánsok Rákóczinál hathatósabban sürgették a császárt a törvényes szabadság s a vallásgyakorlat helyreállítására. «Az Isten szerelmére, felséges uram, — tette hozzá Vetésy³ — ha nem teljesítik kívánságát, mutassa meg nekik, hogy módjában áll békét kötni.» *Torcy* különben július 11-én azt a választ adta,⁴ hogy a király az 1705. évi alapon kész szövetséget kötni Rákóczival, mint *erdélyi* fejedelemmel s a szövetségzett

¹ Vetésy Rákóczihoz 1708 május 4. Fiedler, I. 92—93.

² Vetésy jelentései 1708 június 6., 16., 23. Fiedler, I. 93—95.

³ U. ö. július 3. U. o. I. 96—99.

⁴ U. ö. július 11. U. o. I. 99—100.

rendekekkel, mint szabad állammal; de ha a fejedelem ez iránt tárgyalni akar, mint Erdély s a szövöttezett rendek fejedelme, küldjön teljes hatalmú követet a királyhoz.

Torcy még a váratlan oudenardi csatavesztés után is biztosította Vetésyt, hogy nincs mit módosítania azon, a mit neki mondott; de, a diplomaciai szokáshoz híven, a király az emlékiratra hivatalosan nem válaszolt. Vetésy figyelmeztette Rákóczit,¹ hogy kételkedik a király feleletének őszinteségében. A mit ígér, kevés az alapja s a szél azt is elhordja. Scarron, a költő, a ki ismerte a francia udvart, a királyt valaha azzal dicsérte meg, hogy a kis nápolyi grófért sok szóval keveset tett; mert sokat ígért neki, de semmit sem cselekedett. Gyönyörűségét találta benne, ha a szerint, a mint érdekei kívánták, ígérhetett vagy ajánlhatott valamit. A szél nem olyan állhatatlan, mint ő. Barátjai és szövetségesei közül senki sem állíthatja meg. Ha szerencsés, türehtetlenül büszke, és megveti szövetségeseit; ha szerencsétlen, feláldozza érdekeiket. Azt hiszi, eleget tett kötelességének, ha azt mondja, hogy nem tehet többet. Vetésy tehát azt tanácsolta a fejedelemnek, ne áldozza fel magát olyan udvarért, a mely jobban szeret bosszantani, mint a dologban fáradozni. Titkolja el bosszúságát, sőt jó képpel nézze a játékot. Fizessen neki hasonlóval s ha a király hajlandónak mutatkoznék is a tárgyalásra, keressen ürügyet, hogy kijátssza; mert egyre megy, akár kötünk szövetséget, akár nem. Érdekei veszedelmével Franciaország sohasem tartja meg szerződéseit. A fejedelem mindenképen egyezzek ki a császárral, különben magára és házára vonja nemzete átkát. Ha ezt feláldozza Franciaország érdekeinek és önmagáért s hazájáért sem tehet jobbat, legalább saját személyét mentse meg és tartogassa kedvezőbb alkalomra.²

A fejedelem már csak azért sem követte tanácsát, mert úgy találta, hogy tájékozatlan a francia udvar szándékai iránt, a melyekről egyelőre ő sem akarta felvilágosítani. XIV. Lajosnak ugyanis ekkor már más jelöltje volt a magyar trónra. *De Bonac* marquis

¹ 1708 július 8. Fiedler, I. 102.

² 1708 július 28. Fiedler, I. 102—3. Vetésy követségéi naplója u. o. I. 103—111.

lengyelországi követ többször értekezett Rákóczinéval, kinek terveit a francia udvarral is közölvén, engedélyt nyert, hogy azokat a porosz király elé terjessze. Berlinben XIV. Lajos nevében kijelentette,¹ hogy kész a brandenburgi választót porosz királynak elismerni s az európai béke helyreállítására közbenjárónak elfogadni, ha ezentúl semleges marad s hadait a csatatérről visszahívja. Franciaország a császárnál többet, t. i. 50—60,000 tallért fizetne neki havonként s pénzzel segítné abban is, hogy *fiát, a porosz királyi herceget a magyarok megválasszák királyuknak*. Azért nem kellene épen szakítania a Habsburgokkal; bizvást mondhatná, hogy nem akadályozhatta meg fia magyarországi útját. Egyébiránt a sléziai határon felállított néhány brandenburgi csapatnak kéz alatt meg lehetne engedni, hogy Magyarországba szökjenek a trónörökös után.

Mikor a francia udvar erről a tervről értesítette Rákóczit, megfelelő, de előttünk ismeretlen utasításokkal látta el *Desalleurst* is, a ki aligha volt kellemesen meglepve, mert De Bonnac tőle függetlenül adta ezt a tanácsot s a trón betöltése ügyében az ő egész eddig kifejtett, de épenséggel nem buzgó és nem őszinte működését meghiusította. Maga Rákóczi az új porosz királyság megalapítójától s egy nem nagy, de kitünően fegyelmezett hadsereg urától ebben a pillanatban már a szomszédságnál fogva is többet várhatott, mint a jelesebb, de hazátlan bajortól, a ki most valóban nem volt egyéb, mint francia tábornok. Danzigi ügyvivője, *Kray* útján tehát ő maga is írt ebben az ügyben Frigyes porosz királynak és papjának, *Jablonskynak*, a kihez utóbb a fiatal *Klement* útján részletesebb tervet küldött. Ezen terv szerint Rákóczi, kinek Morva- és Csehországban, különösen pedig Sléziában sok titkos hive van, hadait még a nyáron ezekbe az országokba küldené; s akkor, ha Frigyes királynak úgy tetszik, a magyar és porosz hadak egyesülnének. Frigyes erre nézve csak akkor akart nyilatkozni, ha egy kurucz hadosztály már valóban benn lesz Sléziában. Egyúttal utasította Belgiumban és Olaszországban a francziák ellen harczoló segélyhadait, hogy — a mennyiben feltűnés nélkül

¹ Klement emlékirata III. Károly királyhoz 1715 szeptember 22 U. o. II. 2—3.

tehetik — ne támogassák a császárt és szövetségeseit ; a dán királyt pedig sürgette és kérte, hogy csapatait Bajorországhól ne küldje Magyarországba.¹

Rákóczi a *sléziai csatlakozás* reményében választotta csataternek az északnyugati felvidéket ; de a trencsényi csata 1708 augusztus 3-án végét vetette a magyarok, francziák és poroszok ezen reményének. Alig két hét múlva megérkezett a kurucz táborba a trencsényihez hasonló másik nagy veszteségnek, annak a híre, hogy július 11-én Oudenardenál a szövetségesek megverték a francziákat. «S hát a bavarus már hol van?» — kérdezte Bercsényi keserűen a fejedelemtől.² «Úgy látom, nem mind arany, a mi fénylik ; nem parancsol az Istennek franczia uram is.»³

Annak valóban nem parancsolt ; de annyi ezekből is kitűnik, hogy nem ő ugratta belé Rákóczit az ónodi függetlenségi nyilatkozatba s annak megtörténte után is foglalkozott a függetlenség biztosításának tervével. Képzeltető-e különben, hogy Rákóczi mindezek után, sőt mindhalálig olyan fiúi szeretettel ragaszkodott volna XIV. Lajoshoz? A franczia király valóban csak azért nem segíthetett a magyarokon, mert többé magán sem tudott segíteni ; de míg a magyarok fegyverben álltak, érdekeik sohasem választotta el a magyarok érdekeitől.

A fejedelem augusztus 20—23-án többször fogadta a czár követét, Jemelian *Ukrainzevet* s mindjárt utána *Desalleurst*, a franczia követet.⁴ A kuruczok tehát, sőt a labanczok is láthatták, hogy az orosz és a franczia udvarok a trencsényi csatavesztést nem veszik oly tragikusan, mint ők maguk. Desalleurs ezentúl is többnyire Sárospatakon és Munkácson tartózkodott s ott, valamint Szerencsen, 1708 augusztus 24-től 1709 október 12-ig, Beniczky fejedelmi titkár feljegyzései szerint⁵ «*De Zaleur*», «*Marchio de Zaleur*», «*Markis de Zaleur*», a hogy nevezgették, összesen harminczkétszer volt szemben a fejedelemmel, a ki a tanácskozások után rendszeren

¹ Klement Fiedlernél, II. 3.

² 1708 aug. 14. Arch. R. VI. 20.

³ Augusztus 15. U. o. 23.

⁴ Beniczky na plója. Rákóczi-tár, I. 153—4.

⁵ Rákóczi-tár, I. 154—5., 159., 162., 166., 168., 181., 183., 185., 188—190., 196—9., 202., 206—7., 219., 218—9. 1.

meg is vendégelte. A követ bizonyára nemcsak a szép asszonynak hódolt, mikor 1709 februárius 7-től márczius 3-ig állandóan a fejedelem vendégének, *Szieniarszka* hercegnőnek társaságában tartózkodott, hanem a politika iránt melegen érdeklődő lengyel nőnek is, a ki férjének, a korona-marsallnak előkelő állását, nagy összeköttetéseit és saját szeretetreméltóságát a lengyel-svéd-orosz háború idején nem egyszer használta fel politikai terveinek előmozdítására.

A fejedelem nemcsak *Desalleurs*nek mondta meg, hanem versaillesi követének is megírta,¹ hogy a nemzetet lehangolta a francia udvar közönye és pártfogása látható jelének megtagadása ; ha tehát kibékülnek a császárral, több kurucz ezred kétségkívül császári szolgálatba lép s növelni fogja a francziák ellenségeinek számát. De maga *Torcy* külügyminiszter, *Desalleurs* jelentése s a fejedelem tudósítása alapján, jó kedvvel fogadta a sárospataki gyűlés deczember ötödiki határozatát, a nemzet életének és vérének felajánlását.² Ezen határozat foganatosítására Rákóczi a tavaszi hadjárat tervéről s a hadsereg állapotának javításáról Bercsényivel és *Desalleurs*-sel gyakran tanácskozott akkor is, mikor *Szieniarszka* Munkácson és Szentmiklóson farsangolt. Mikor a követ a hercegnőt Skoljéba is hazakísérte, a fejedelem 1709 márczius 12-én *Rouvierst* küldte oda *Desalleurshöz* és *De Bonac* lengyelországi francia követhoz, hogy általuk *XII. Károly* svéd királynak felajánlja a francia király közbenjárását az oroszok és svédek kibékítése ügyében.³ Márczius 15-én Skoljéba küldte *Kray* Jakabot is, hogy ott *Szieniarszkij* jelenlétében számoljon le *Desalleurs*-sel és *De Bonac*-kal a francia segélypénzek felhasználásáról s rendbe hozza a jaraszlói uradalmat, melyet *XIV. Lajos* segítségével vásárolt meg. Nagyon bántotta a dolog, mert nem akarta, hogy tolakodónak tartsák azok, kik pénzsegítséggel biztatták a háború folytatására, a mivel különben sokat használt a francia királynak.⁴ *Desalleurs* 1706-tól fogva 1709 febr. 10-ig, saját záró-

¹ Vetésyhez 1709 jan. 10. Fiedler, I. 322—330.

² Vetésy jelentései 1709. jan. 22. és febr. 16. U. o. I. 121—2.

³ Bővebben Márki: Rákóczi, III. 17—19.

⁴ 1709 ápr. 7. De Bonachoz. Archiv für öst. Gesch. XLIV. 473.

számadása szerint ¹ 546,056 tallér 16 dénár segélypénzt kezelt, amibe nincs beleszámítva az a 20,000 tallér, a melyet Desalleurs tábornok *Brüe* útján küldött.

Április 18-án «*De Zaleur*» már ismét személyesen járt a fejedelemmel Beregújfaluban s Munkácsra is elkísérvén,² itt adta át neki Teleki Mihály a temesvári basa levelét,³ melyben kéri, tudósítsa őt gyakran s járjon közbe a fejedelemmel, hogy Halil odabasa török kereskedő más görög kereskedőkkel együtt megkapja magyarországi szállításaiért a pénzt és a kárpótlást.

Pár nappal Desalleursnek Szerencsre érkezése után ⁴ Rákóczit a francia udvar eljárása arról győzte meg, hogy a király békét akar kötni s már meg is kezdte az alkudozásokat. Úgy bánik vele, mint a kiesavart narancsal s magára hagyja, hogy békére kényszerítse s az ő alkudozásait ne zavarja. Ez azonban, mint nemcsak Desalleursnek mondta, hanem Torcynak is megizente, nem fog sikerülni, mert ő bízik a nagy király ígéreteiben. De bántja a segélypénzek késedelmes fizetése. Láthatták, milyen helyzetben volt a trencsényi csatavesztés óta s a helyett, hogy segítették volna, az egész telet annak találgatásával töltötték el, hol tegyék le a segélypénzt ; s még sem tették le ott, a hol kívánta. Ő azonban akár segítik, akár nem, folytatja a háborút s inkább száműzetésbe megy, mintsem kizárassa magát az általános békéből.⁵ *Torcy* néhány nap mulva hazaérkezvén Hollandiából, felindultan mondta Vetésynek, hogy nem kötnék békét, hanem folytatják a háborút ; folytassák a magyarok is.⁶ A fejedelem Szerencsen, hol *Desalleurs* is fölkereste, köszönetet mondott XIV. Lajosnak,⁷ hogy újból pártfogásába vette őt s a két hazát.

Desalleurs látta a fejedelem készülődéseit, de nem lelkesedett irántuk annyira, mint *Ferriol* gróf Konstantinápolyban, ki szerint

¹ Arch. R. II. 424. a még Munkácson megejtett számadás szerint.

² Beniczky naplója, Rákóczi-tár, I. 196—7.

³ Teleki jelentése temesvári követségéről. Kézirat a hosszúfalvi Teleki-levéltárban, 21. l.

⁴ 1709 május 18. Rákóczi-tár, I. 199.

⁵ Rákóczi Vetésyhez május 21. Fiedler, I. 332—4.

⁶ Vetésy Rákóczihoz június 4. U. o. I. 133.

⁷ Június 16. Fiedler, I. 143—4.

Magyarország a csodák országa, mert a mozgalmak aláhanyagató ügye gyakran ismét új erőre kap.¹ A fejedelem július 10-én közölte Sárospatakon² Desalleurs-rel és Hágában Charles *d'Ancillon*nal (diplomáciai álneven *St. Juliennel*) a július 8-iki békepontokat azzal az utasítással, hogy ha a porosz király nem akarná *St. Julient* a tárgyalásokhoz bocsátani, tájékoztassa azokról a protestánsok hágai küldötteit (Dobozi Istvánt és Körtvélyesy Ferenczet) addig is, míg teljes meghatalmazással küldhet követet.³

A poltavai csata (július 9.) után kérdésbe sem jöhetett többé, a magyarok svéd vagy orosz segítséggel keressék-e hazájuk szabadságát. Amazt idáig, sőt ezentúl is *Desalleurs* szerette volna, emezt a még 1707-ben Péter czárral kötött szövetség tette természetessé. A czár idáig is *Desalleurs* s a francziák befolyásának tulajdonította, hogy Rákóczi inkább a svédekkel tartott s ezért nem fogadta el a neki felajánlott lengyel koronát.⁴ Most Jaraszlóban egyenesen megmondta Rákóczinának, hogy a svédek miatt nem keveredhetik háborúba az angolokkal és a hollandokkal s a magyarokat sem segítheti meg, de továbbra is közbenjár érdekekben; sőt ha közbenjárása kedves, XIV. Lajos előtt felajánlja azt a svéd király és szövetségesei részére is. *Desalleurs* erről október 8-án minden megjegyzés nélkül értesítette XIV. Lajost s nyilatkozatra kérte XII. Károlyt is, kihez Munkácsról egész nyáláb hírlapot küldött.⁵

Október 10-én *Desalleurs* Sárospatakról Munkácsra érkezett s 12-én a fejedelmet elkísérte Zavaalkára Szieniavszka hercegnéhez. Abban állapotok meg, hogy mihelyt *Desalleurs* értesül, hogy a czár hajlandó elfogadni a franczia király közbenjárását a svédekkel való kibékülés ügyében, azonnal futárt küld Francziaországba, honnan vagy külön követnek, vagy magának *Desalleurs*-nek késedelem nélkül felhatalmazást adnak a tárgyalások megindítására s ha a czárnak tetszik, Lengyelországnak egy kijelölt

¹ Revue d'histoire diplomatique XIII. 1899. 150.

² Rákóczi-tár, I. 206.

³ Levele jul. 10. Szmracsányi-levéltár, a M. N. Muzeumban. Továbbá Archiv für öst. Gesch. XLIV. 479. Arch. R. II. 498. Fiedler, II. 62—65.

⁴ V. ö. Károlyi önéletírása, II. 493.

⁵ *Desalleurs* okt. 8. levele a stockholmi svéd kir. levéltárban, Section Gallica.

városában személyesen értekezik a csárral.¹ A fejedelem különben, úgy látszik, teljesen kiábrándult Desalleursból. A francia udvart az országgyűlés izgalmai közt október 21-én figyelmeztette,² hogy a magyar nemzetet az ellenség előbb-utóbb elnyomja. Őt és Bercesényit a pozsonyi országgyűlésen már is száműzte s az urakat és a nemeseket kiirtani készül. A több hadtestbe szétszórt kurucz sereg tesz, a mit tehet, de nem állhat ellen a németeknek, kik a csatatér urai. A zavar általános, mert nincs pénz a katonaság fizetésére. Tudja, hogy Franciaország nem adhat pénzt, mert maga is hasonló zavarban van, de legalább fizesse ki a két esztendei (600,000 livrenyi) hátralékot. Remélte, hogy Franciaország egy nap észreveszi azokat a hibákat, a miket *De Bonac* azzal követett el, hogy Leszczinszkij Szaniszló királynak nagyon kedvezett; *Desalleurs* pedig azzal, hogy az ország helyzetét rossz megvilágításban állította az udvar elé. Pedig nem jutottak volna ebbe a helyzetbe, ha *Desalleurs* a csárral szemben az ő utasításait követi. *Ha Desalleurs helyett más követ jönne*, még föl lehetne kelteni a csár érdeklődését Franciaország iránt, a mely különben a malplaqueti döntő csata óta magán sem tud segíteni; ellenben Magyarország külügyi helyzete még most is kedvezőbb, mint a belügyi.

A *Desalleurs*re vonatkozó vád alapos volt. Egy esztendő mulva az oroszok éppen neki, mint már konstantinápolyi követnek tulajdonították, hogy a szultán háborút izent a csárnak; s Vetésy, az oroszokhoz küldött magyar követ, attól tartott, hogy *Desalleurs* ármánya őt Szibériába juttatja. *De Bonac* valóban megkapta visszahívó levelét s 23-án levélben már el is búcsúzott a fejedelemtől, ki megköszönte a magyarok iránt jó és balsorsban kifejtett működését.³ *Desalleurs* egyelőre még magyarországi állomásán maradt, sőt éppen most kapta XIV. Lajos rendeletét, hogy ajánlja föl a francia udvar szolgálatait és közbenjárását XII. Károlynak s Rákóczit is hasonlóra buzdítsa; mire november 8-án biztosította XII. Károlyt, hogy XIV. Lajos hajlandó érte mindent megtenni,

¹ Beniczky naplója. Rákóczi-tár, I. 218—9. Rákóczi Brennerhez 1709 okt. 15. Arch. R. VIII. 141.

² Archiv für öst. Gesch. XLIV. 486—7.

³ Rákóczi *De Bonachoz* u. o. 489—491.

a mi tőle függ.¹ A fejedelemnek nem volt szüksége erre a felhívásra ; *Ráday* Pált már négy héttel ezelőtt, október 12-én Benderbe küldte, hogy XII. Károlyt a csárral békülésre bírja s a török szövetségtől elvonja.² Maga *Desalleurs* is tájékoztatta XII. Károlyt a magyarországi vigasztalan helyzetről. «A németek — írta neki december 19-én³ — elég közel vannak ahhoz, hogy előnyomuljanak ; ahhoz, hogy mi is előnyomuljunk, elszántság és erő kellene, a mi itt már rég ideje nincs meg.» De még előbb, négy hónappal hamarabb megírta *Bercsényi*,⁴ hogy «nem használhat nekünk már a késő segítség : igen közelítünk az emeticumhoz (hánytatóhoz). Felséged (Rákóczi) s hoga személyét consideráljuk? Másnak adta már a svékus azt, a mit a csár adhat felségednek.⁵ S egy szóval mi jót lehet hamar reményleni, bár *prætextusa* (ürügye, okozója, t. i. *Desalleurs*) elbocsátásából is? Hetven esztendeje, mióta rágódik *Desalleurs* («*Disallörs*»), de nem evett annyit, hogy eltitkolhassa ; azért extremitást fakaszt ki ezen dolog, ha felséged arra fakadni nem akarna is.» Nem lelkesedett azért sem, a mit, úgy látszik, *Desalleurs* is jónak talált, hogy Rákóczi magyar területen át engedje haza XII. Károlyt Benderből ; mert nem foghatta fel, mit érnek vele, ha elbocsátják azt, a kinek szerencsés korában sem vehettük fundamentális reménységét? Hiszen vagy lesz ereje, vagy semmi ; ha semmi, nem használhat ; ha lesz, azon bosszús indulatja nem ad időt neki ; mert bizony, elveszhetünk mi addig, míg bosszúját tölti ott. Másik az : ereje ha lesz, mástól lesz, pedig nem barátunktól s nem fordulhat hasznunkra.

A fejedelem 1710 januárius 18-án értesült,⁶ hogy *XIV. Lajos* hajlandó felajánlani közbenjárását a csár és a svéd király közt, mit oly régen sürgetett s *konstantinápolyi követé nevezte ki Desalleurst* *Ferriol marquis* helyett. *XIV. Lajos* régtől fogva szövetségese lévén

¹ *Desalleurs* XII. Károlyhoz 1709 nov. 8. A svéd kir. levéltárban. (Section Gallica.)

² Rákóczi *Ráday*nak 1709 decz. 5. Arch. R. II. 582—3.

³ XII. Károlyhoz. Svéd kir. lvt. Sect. Gall.

⁴ *Bercsényi* Rákóczihoz 1709 szept. 7. Arch. R. VI. 316—7.

⁵ XII. Károly lengyel királlyá tette *Leszczynskij*t, a csár csak akarta azzá tenni Rákóczit.

⁶ Levele *Bercsényi*hez. Arch. R. III. 32—33.

a svéd királynak, az orosz czárral nem szövetkezhetett ugyan, de elhatározta, hogy ünnepies követség útján ajánlja fel a svéd királynál közbenjárását az oroszokkal való kibékülés dolgában. Hogy a dolog hamarabb menjen, külön követ helyett a szándékait és az ügyet teljesen ösmerő Desalleurst bízta meg, hogy konstantinápolyi útjában keresse föl XII. Károlyt Benderben, sőt, ha őt megnyerheti az oroszokkal való tárgyalásokra, menjen vissza Kamienijecz felé a czárhoz. «Ez igazán nagy dolog — írta Bercesényi Nedeczkynek, az oroszországi magyar ügyvivőnek¹ — megismerheti ebből a felséges czár, hogy a francia nem biztatja ellene a törököt, midőn azt küldi a békesség csinálására, a kinek oratorsága által kell folyni a törökkel dolgainak s így egyszersmind léssen módja és munkája *Desalleurs* uramnak benne, hogy mind a törökkel pertraktáltassa s mind a svékussal megcsináltassa a békességet.» A fejedelem szerette volna *Desalleurs*-rel a maga követét, *Ráday* Pált is beküldeni Benderbe, hogy a béke ügyében közbenjárását szintén felajánlja; mivel azonban XII. Károly Rákóczit még nem ösmerte el erdélyi fejedelemnek, előbb meg kellett várni, mit ír ebben az ügyben *Desalleurs* Benderből, hogy *Ráday* akkor azonnal kimehessen, sőt *Desalleurst* Kamienijeczbe is elkísérje; mert az orosz-svéd ügyben a francia közbelépést Rákóczi eszközölvén ki, emberének szükségképpen jelen kell lennie a tárgyalásoknál. *Nedeczky* azonban már most világosítsa fel az oroszokat, hogy *Ráday* benderi küldetését rosszra ne magyarázzák. «Uristen, add meg ezen jót!» — sóhajtott fel Bercesényi.² «Csak úgy látom, meg nem csalattatik az ember az Istenben való reménységében — írta levelének olvasása után a fejedelem. — Isten, ha ostoroz is bennünket, meg nem szűnik reménységet is nyujtani.»³

Korszakalkotónak és helyesnek tartotta Bercesényi és *Desalleurs* ungvári megállapodását, különösen hogy élni tudott a jó alkalommal, a mire — nem ösmervén *Desalleurs* megbizataisait — ő maga nem is gondolt. Elhatározta, hogy *Le Mairet*, *Desalleurs* javaslata

¹ 1710 febr. 14. Arch. R. VIII. 182—3.

² U. o. 184.

³ Le vele Bercesényihez 1710 febr. 18. Arch. R. III. 33.

szerint, az ügyre vonatkozó jelentésekkel Franciaországba,¹ Rádayt pedig Desalleurs-rel Benderbe küldi, még pedig kétféle megbízó-levéllel; az egyiket követi jelleggel, a másikat a nélkül, hogy a szerint használja, a mint a körülmények kívánják. «Bár- csak — tette hozzá — a vén ember (Desalleurs) járjon el jól dolgában, a kinek tunya philosophus természete még olyanban sem engedi a vitatást, a melyet jónak nem lát.» De mivel most ezt a dolgot XIV. Lajos parancsolatával megegyezőnek találta, többet remélt tőle.

Előrehaladt kora miatt *Desalleurs* egy idő óta már nem vett részt a magyar hadjárat fáradalmaiban. Munkácsra pihent, hol a fejedelem bizonyára mindent elkövetett, hogy kényelemben és otthonosan éljen. Azonban a követ meguntta már, hogy hatodik éve nem láthatta feleségét, ki ez egész idő alatt Párisban maradt. Az asszony is mindent elkövetett, hogy ura, — a mire *De Brüe* portai dragomán régen sürgette — a konstantinápolyi követség elnyeréséért folyamodjék. Elhíresztelték ugyanis, hogy az eddigi portai követ, *Ferriol*, megtébolyodott, a mit az amúgy is különös viselkedésű emberről elég könnyen el lehetett hinni; s mielőtt a betegségéből felgyógyult *Ferriol* és barátai *Desalleurs* né fondorlatait ellensúlyozhatták volna, *Ferriol* megkapta Konstantinápolyból, *Desalleurs* pedig Munkácsról való visszahívását,² az utóbbi azonban azzal a parancsal, hogy azonnal foglalja el, mellékelt kineveztetése alapján, a konstantinápolyi követséget, de Bendert is útba ejtse.³

Desalleurs nek Munkácsról 1710 februárius 15. kellett elindulnia.⁴ El is indult, olyan előterjesztéssel, a mellyel — Bercsényi szerint⁵ — a svéd, a czár, Ágost lengyel király, a lengyel köztársaság s a török egyaránt megelégedhetik. Elkésett intézkedésnek látszik tehát, hogy a fejedelem, a ki «Munkáctól igen távol»,⁶

¹ Rákóczi Bercsényihez febr. 24. u. o. III. 48–9.

² Bővebben De Bonnac: *Memoire historique sur l'ambassade de Franco a Constantinople*. V. ö. febr. 24. Archiv für öst. Gesch. XLIV. 496.

³ Rákóczi emlékiratai, 276.

⁴ Bercsényi febr. 14. Nedeczkynek, Arch. R. VIII. 183.

⁵ Brennerhez febr. 15. U. o. 186–7.

⁶ Rákóczi emlékiratai, 276.

t. i. Jászberényben táborozott, csak februárius 24-én hagyta meg Bercsényinek, hogy XIV. Lajos visszahívó levelét, a melyet Desalleurs levelével együtt Le Maire küldött hozzá, mentül előbb adja át Desalleursnek, a ki ezt viszont Bercsényinek mutassa be. Sajátos módon a fejedelem csak most, a király leveléből bizonyosodott meg arról, hogy *Desalleurs*, váltig tagadta, mégis csak mint XIV. Lajos *rendkívüli követe* jött Magyarországra s be nem vallottan is mint ilyen működött mellette.¹ Megparancsolta Máramaros vármegye tisztjeinek, hogy a követet a legnagyobb biztonságban költöztessék át Moldvába.² És búcsú nélkül vált el Desalleurstól, a kit beköszöntésekor (1705 márcz. 12.) fényesen fogadott.

V.

Desalleurs magyarországi megbízatása 1704 április elsejétől 1710 februárius 24-ig tartott. Visszahivatása csak annyiban érintette kellemetlenül a fejedelmet, hogy XIV. Lajos nem küldött helyébe azonnal más rendkívüli követet s a magyarokat sohasem szerető öreg urat éppen Konstantinápolyba rendelte, hol idáig a magyarok jó barátja, Ferriol marquis volt a követ. Igaz, hogy elmenetele előtt *Desalleurs* készségesen megígérte a magyar érdekek portai előmozdítását, pl. hogy az arnót katonák beküldését megsürgeti.³ Bercsényi Kassáról márczius 4-én szerencsés útát kívánt neki, mikor XIV. Lajos és Rákóczi leveleit utánaküldte s értesítette, hogy a fejedelem, ungvári megállapodásaikat helyeselve, Le Mairet csakugyan kiküldi Franciaországba.⁴ Ráday útján arra is figyelmeztette, jó volna rábírní a hadakozó feleket, az oroszokat és a svédeket, hogy a béketárgyalásokat Magyarországon, mint semleges területen folytassák; mert alig hihető, hogy a czár hajlandó volna Benderben, a svéd király pedig Varsóban vagy Moszkvában tárgyalni.⁵ E végből a fejedelem udvará-

¹ Rákóczi Bercsényihez febr. 24. Arch. R. III. 51.

² Rákóczi emlékiarati, 270.

³ Bercsényi Vetésyhez 1710 márcz. 4. Arch. R. VIII. 196.

⁴ Bercsényi *Desalleurs*hez márcz. 4. U. o. 198. De ezt csak márcz. 7. küldte el Rádaynak, hogy *Desalleurs* után küldje. U. o. 200.

⁵ Bercsényi Rádayhoz márczius 7. U. o. VIII. 201.

ban szerették volna, ha ide Étienne *Baluze* lengyelországi francia alkövet jöhetett volna Desalleurs helyére;¹ a mi ugyan nem történt meg, de Szent Cyprianus kitűnő ismerőjét² pár hónap múlva, július 25-én, XIV. Lajos valóban megbízta, hogy Rákóczi javaslata értelmében a francia király nevében közbenjárását felajánlja az oroszoknak és a svédeknek s ha a kibékítés nem sikerülne, kösse meg a francia-orosz szövetséget, melynek egyik célja a magyarok hathatós megsegítése volna.³

Márczius tizedikén *Bercsényi* már megkapta *Desalleurs* levelét, a mely szerint átkelt Magyarország határán s bizonyosra veszi, hogy XII. Károly elfogadja közbenjárását.⁴ Abban sem kételkedett, hogy *Desalleurs*, mint közbenjáró, nem fog munkájában megpihenni.⁵ Várva-várta onnan leveleit.⁶ Minden az ő munkájától függ s ezt a munkát márczius 20-án kellett megkezdenie, mikor, számítás szerint, Benderbe megérkezett a királyhoz.⁷ Úgy látszik, még előbb, már 17-ike táján megérkezett.⁸ *XII. Károly* csakhamar fogadta, de nem akart vele francziául beszélni, holott — a régi jó Gvadányi szerint⁹ — «ezen úr négy szavakat sem tudott deákul, azért is tolmácsot hivatztatott inkább, mintsem vele francziául beszéljen.» A követ¹⁰ a svéd miniszterek előtt a császárnak Szieniavszkijné előtt tett kijelentésére hivatkozott, hogy hajlandó békét kötni a svéd királlyal. A miniszterek biztosították, hogy ettől a svéd király sohasem idegenkedett; őszinte és nyilvánvaló jelét

¹ Bercsényi Baluzéhoz márcz. 10. U. o. VIII. 202. Később, 1711 június 18. Rákóczi inkább Fiervillet óhajtotta ugyanolyan czímmel és jelleggel, mint azelőtt *Desalleurst*. Fiedler, I. 356—9.

² *Lettres inédites d'Étienne Baluze à Fénelon*. *Revue Historique*, XCVIII. kötet, 1908. 309—318. l. — 6394. sz. kézírata a párisi arsenal levéltárában.

³ Fiedler, II. 195.

⁴ Bercsényi Brennerhez márcz. 10. *Arch. R.* VIII. 208.

⁵ U. ó. Nedeczkyhez márcz. 15. U. o. 210.

⁶ U. ó. Brennerhez márcz. 18. U. o. 212.

⁷ U. ó. Brennerhez márcz. 20. U. o. 218. s a lengyelországi követhoz (?) u. o. 221.

⁸ Horváth Ferencz konstantinápolyi levele márcz. 30. *Századok*, 1915. 150. l.

⁹ Tizenkettődik Károly élete, 213. l.

¹⁰ *Desalleurs* levele Szieniavszkijnéhoz Benderből, 1710 márcz. 24. *Arch. R.* VIII. 225—6.

szeretné látni annak, hogy a czár tartós és szilárd békére törekszik. Tapasztalta, hogy a svéd király valóban így gondolkozik.

Miközben Beresényi még április közepén is türelmetlenül várta *Desalleurs* részletes jelentését,¹ a fejedelem április 17-én mint rendkívüli követet küldte *Brenner* Domokos szepesi prépostot Franciaországba, abban a reményben, hogy ilyenek előmeri a francia udvar, mely *Desalleurst* rendkívüli követül küldvén hozzá, megengedte, hogy ő is küldjön rendkívüli követet Versaillesbe. Egyebek közt különben az általános béke ügyében annak szóbahozatalára utasította, hogy legjobb volna, ha a bajor választófejedelem Magyarország királya, Magyarország pedig a római birodalom tagja lenne; de ha ez a szövetkezetteknek nem tetszenék, akkor az északi háború bevégezése s az északi hatalmak megbékítésére *Desalleurst* tervét ajánlja elfogadásra.² *Fray József*, szepesi kanonok időközben hazatérvén Benderből,³ hírül hozta, hogy *Desalleurs* dolgai jól indultak, mire *Desalleurs* levelével Beresényi azonnal kiküldte Szianiavszkijnéhoz, azzal a meghagyással, hogy onnan a czárhoz menjen tovább. Másnap⁴ értesítette *Golovkin* Gábor tábornokot és orosz minisztert, hogy ne ütődjék meg rajta, ha *Desalleurs*, a ki a legkeresztényibb francia király rendkívüli követe volt nálunk, most, mikor a konstantinápolyi követség méltóságát elnyerte, Benderben van. A béke közvetítése végett jár ottan. Már jelentette is, hogy a svéd király a közbenjárását elfogadta s őszintén hajlandó a békére, ha erre való készségét a czár és *Golovkin* kijelenti s helyet, időt, módot határoznak a kongresszusra. Állapítsák meg nyilvánosan vagy magánúton tárgyaljanak-e s hol jöjjenek össze a meghatalmazott miniszterek, a kik közt a svéd király, a francia követen kívül, a fejedelem követét is hajlandó belevonni a tárgyalásokba. *Desalleurs* ezt

¹ A kievi palatinushoz április 16. Arch. R. VIII. 234.

² Rákóczi *Brenner*hez ápr. 17. U. o. VIII. 236., 238. és lengyel levele.

³ Beresényi *Nedeczky*hez és lengyel levele a hercegnéhez ápr. 25. U. o. VIII. 241., 244. Hivatkozik reá július 28-án u. o. VIII. 269—270. kiegészítve azzal, hogy *Desalleurs* előtt a svéd király német szövetséggel fenyegetőzött arra az esetre, ha a francia közbenjárás mielőbb béketárgyalásra nem vezetne..

⁴ Beresényi *Golovkin*hoz április 26. Arch. R. VIII. 245—8. és aug. 11-én *Nedeczky*hez. U. o. 278.

különben megírta Szieniavszkij hercegnének, a ki levelét bizonyára közölte Golovkinnal, ő pedig Desalleurs útitársát, Fray kanonokot küldi hozzá, hogy élőszóval tájékoztassa a benderi tárgyalásokról. Figyelmezteti különben az orosz minisztert, hogy Desalleurs Benderben találta a császári követet, a ki ura nevében barátságot, pártfogást, támogatást ajánlott a svéd királynak, sőt, a hogy észrevette, hajlandó őt hazabocsátani is a birodalom területén át. Desalleurs okos óvatossággal a királyt arra figyelmeztette, hogy a francia király hajlandó a czárral szövetségzni. A svéd király azt felelte, hogy ezt a szövetséget semmiképpen sem akadályozza s az sincs ellenére, hogy a czár az általános béke tárgyalásában részt vegyen, sőt azt sem bánja, ha a tárgyalások alkalmával a francia király császárnak ösmeri el a czárt. Ily körülmények közt csalhatatlanul jó követkevései lennének a francia-orosz szövetségnek. Választás csak a svéd-orosz béke vagy a svéd-német szorosabb barátság közt lehet. Nemsokára ¹ külön futár ment a czárhoz, hogy Desalleursre való gyanakodását eloszlassa.

Azonban nemesak a czár, hanem Rákóczi is kételkedni kezdett Desalleursben. Belátta, úgymond,² hogy a levegő nem változtatta meg *Desalleurs* szellemét ; sehohsem fogja az folytatni az ügyvitelt, ha az magában nem foly ; hanem hagyja, hogy a dolgok úgy menjenek, a hogy akarnak. Már pedig ha XII. Károly kimegy Erdély szomszédságából, nem mindegy, hova megy, kivált, ha a császár földjére megy ; mert úgy fog vele kereskedni a bécsi udvar, mint mostan a török. A császár viszi, ha viszi végbe a békességet, nem a francia ; ez a baj! Már pedig *Desalleurs* csakhamar azt írta Bercsényinek,³ hogy a császár szabad átmenetelt engedett XII. Károlynak a birodalmon keresztül és biztosította őt pártfogásáról. Mindamellet a fejedelem és Bercsényi még mindig bízott benne, hogy megvalósíthatják Desalleursnek az északi béke ügyében tett javaslatát s a tárgyalásokra kiszemelt Brenner prépostnak képviselnie kellett ezt a javaslatot azzal együtt, hogy a magyarok, az Ausztriai Házat kivéve, bárholnan hajlandók

¹ Bercsényi Gortholdhoz május 2. Arch. R. VIII. 251.

² Rákóczi Bercsényihez ápr. 23. Arch. R. III. 104.

³ Bercsényi Jahnus ab Elberstädt orosz tábornoknak, május 6. U. o. VIII. 255.

királyt választani.¹ *Rhenne* orosz tábornokot pedig július 19-én arról értesítette,² hogy Desalleurs immár Konstantinápolyban várja a tárgyalások megkezdését, vagy legalább azt, hogy a czár Golovkin vagy más minisztere útján értesítse, hajlandó-e elfogadni a francia közbenjárást, a melyet a svéd király, Desalleurs felajánlása következtében, már elfogadott. Még gyorsabban menne a dolog, ha a czár mindjárt megjelölné a helyet, a hol a két fél követeivel együtt Desalleurs is megjelenék. Beresényi fölemlítette még, hogy a követtel való beszélgetésében *XII. Károly* még több, a czárra nézve előnyös dolgot említett; sőt bizalmasan azt is megírhatja, hogy Desalleurst a francia közbenjárás föltételeinek mielőbbi tárgyalására kérte, mert különben kénytelen volna a császártól felajánlott szövetséget elfogadni.

A fejedelmet a sok baj közt is vigasztalta valamennyire, hogy kéz alatt tárgyalnak a békességről s abból a magyarokat sem felejtették ki, úgy, hogy követét — bár egyelőre csak incognitóban — elküldheti Hágába; de magának Desalleursnek konstantinápolyi magatartásával elégedetlen volt s bántotta, hogy ez mindenképen gánacoskodik konstantinápolyi követeinek, *Pápai János*nak és *Horváth Ferencz*nek dolgaiban, sőt őt magát is kisebbíti; de ezt mégis a böcs nyugalmával fogadta. «*Desalleurs* mocskolódásainak végét érni kívánni haszontalan — írta nekik³ — és csaknem mondhatnánk, hogy maga a királya köszönje meg, ha ellene nem mocskolódik, nemhogy azt impediálhatnánk, hogy miellenünk azt ne kövesse; mivel már is sokaktól megismertette magát s naponkint másoktól is megismertetni fogja, nem sokat tarthatunk nyelveskedésétől.» Másnap azonban megkérte Desalleurst, hogy bizonyos ügyekben a portára küldött embereit, *Pápai Jánost* és *Horváth Ferenczet* támogassa.⁴ Ellenben szabadságot adott *Nedeczky*nek az orosz udvartól való hazatérésre, de lelkére kötötte, hogy eljövetele előtt valamely határozatot eszközöljön ki Desalleurs benderi közbenjárása és a svédekkel való béketárgyalások ügyé-

¹ Beresényi Brennerhez május 17. u. o. VIII. 261.

² U. o. 264—7.

³ 1710 július 29. Arch. R. III. 296.

⁴ U. o. III. 471.

ben, ámbár nem lehetetlen, hogy a czár más úton már értesítette Desalleurst vagy valamelyik miniszterét elhatározásáról.¹ Golovkint *Bercsényi* szintén újból emlékeztette a Desalleurs-féle francia ajánlatra,² Müller svéd miniszterrel pedig közölte³ *Golorkin*-nak még július 26-án kelt levelét,⁴ mely szerint a czár a fejedelem és Desalleurs ajánlatára kijelentette, hogy azt kegyesen fogadja s alkalomadtán viszonzni kívánja.

A békéből azonban, mely a magyarok szabadságharczának még javára válhatott volna, semmi sem lett. A konstantinápolyi orosz követ november 26-án már értesítette a czárt, hogy «a francia követ, *Desalleurs* úr, arra törekszik mindenképpen, hogy a portát háborúra bírja a czár ellen»; december elsején pedig azt újságolta, hogy *Desalleurs* izgatására a törökök már háborút izentek a czárnak. «Ha ez áll — írta Rákóczi orosz követe, *Vetésy Torcynak*⁵ — és ha a czár teljesen meggyőződik *Desalleurs* úr ármányáról, lehet, hogy én Szibériába vándorlok. Ön, uram, jobban tudja bárkinél, igaz-e ez a hír, vagy sem; tudja, hogy mily parancsokat küldött *Desalleurs* úrnak. Ha áll, a mit az orosz követ ír, akkor nem tudom, mit tarthat ő felsége (Rákóczi) megbizatasáról (t. i. az orosz—svéd-ügyben a francia közbenjárás felajánlásáról), a melyet a király s Ön adott neki. Ha azonban *Desalleurs* úr parancs nélkül, magától járt el ekképpen, akkor van még ideje nagyméltóságodnak, hogy őszinte vallomást tévén a czárnak, a hibát helyrehozza.»

Szenierszkijné átküldte a fejedelemhez *Desalleurs* levelét és szóval is megizente neki, hogy a török valóban háborút izent az oroszoknak, minek következtében a lengyelek — a tatárok betörésétől tartva — menekülni kezdenek. Rákóczi tehát elhatározta, hogy kimegy Skoljéba, Lengyelországba s a herczegével, *Dolgoruckijval* és *Bercsényivel* megbeszéli az új helyzetet.⁶ Személyesen akart meggyőződni, hogy ha az orosz a török háború miatt elvonúl

¹ Bercsényi Nedeczkyhez aug. 11. U. o. VIII. 280., 282.

² Szeptember végén u. o. VIII. 284—5.

³ Október 11. u. o. VIII. 294.

⁴ U. o. VIII. 295.

⁵ Januárus 10. Szalay: Rákóczi bujdosása, 24—25.

⁶ Levele Károlyihoz 1711 jan. 7. Károlyi-levéltár.

Lengyelországból, kire és mire számíthatnak, mivel az oroszról, ebben az esetben, segítséget egyhamar nem remélhetnek.¹ Két napi utazás után 1711 januárius 11-én meg is érkezett Skoljéra, hol némi megnyugvással értesült arról, hogy a háborút a török még nem izente meg s az orosz követet csak azért fogatta el, mert bizonyos rabok visszaadását megtagadta. Az orosz urakkal Rákóczi csak januárius 22-én és 23-án Drohobicán tarthatta meg az értekezletet. *Dolgoruckij* őszintén megvallotta, hogy a czár hajlandósággal viseltetik iránta s kész a francia királlyal szerződést kötni. Ellenben *Desalleurs* marquis, mióta portai követ lett, folytonosan sürgeti a szultánt, hogy a svéd király érdekében háborút izenjen a czárnak. A török valóban hadi készülődéseket tett, hogy a háborút megkezdje. Ha megkezdje, a czár nem segítheti Rákóczit. Tárgyalásuk többi részéről a fejedelem sohasem nyilatkozott; a mint később vallomásaiban írta.² csak Isten előtt nem titkolta szegényét. 28-án *Károlyi* Sándorral együtt érkezett meg Munkácsra.

Rákóczi lengyel útja alkalmával érkezett Jawarówa XIV. Lajos rendkívüli követe is, *Baluze*, a kinek júl. 3-án kelt utasítása értelmében nem szövetséget, hanem csak entente cordiale kellett felajánlania a czár számára, de felajánlania egyúttal Magyarország koronáját is *Alexis* nagyherceg részére. A czár elég hidegen fogadta a követet, a kinek utasítása nagyon különbözött attól, mit Rákóczi *Vetésy* útján közölt a czárral; és *Baluze*, *Desalleurs* utasítására, nem is terjesztett elő semmit Rákóczi javaslataiból. A czár tehát csak annyit felelt neki, hogy Konstantinápolyal való viszálya ebben a pillanatban nem engedi meg, hogy más vállalatokra gondoljon.³ Még rosszabbul járt Rákóczi követe, *Vetésy*. A *Desalleurst* leleplező leveleket neki *Löwenhold* orosz miniszter februárius 6-án és 10-én megmutatta s *Golovkin* és *Safirov* kancellár is tudatta vele, hogy a törökök a francziák, főképen *Desalleurs*, ösztönzésére indítottak háborút. Követelték, hogy ha — mint *Vetésy* mentegetőzött — *Desalleurs* a király tudta

¹ Levele *Károlyi*hoz jan. 8. U. o.

² *Önéletrajz* (magyar ford.), 193.

³ *Legrelle* : La diplomatie française, IV. 576. Rákóczi emlékiratai, 299—300. Rákóczi *önéletrajza* 211.

nélkül járt el, XIV. Lajos akadályozza meg a háború kitörését s minden más állammal szemben védő- és dacszövetséget kössön a czárral. Azonban januárius 28-án az orosz államférfiak már tudták, hogy *Desalleurs* a király nevében nyújtotta be azt az emlékiratot, melyben a portát a czár ellen háborúra buzdította. Mivel ezt négy hét múlva a Konstantinápolyból érkezett újabb jelentések teljesen bizonyossá tették, Vetésyt februárius 23-án az orosz kancelláriába hitták, szemére lobbantották a francia király rosszhiszeműségét, vele pedig tudatták, hogy a czár látni sem akarja s két nap múlva, a már megrendelt lovakon, el kell hagynia Moszkvát, a mi meg is történt.¹ Egy nappal azután történt ez, hogy a fejedelem elhagyta hazáját, a melyet csak 185 esztendő múlva, porrá válva láthatott viszont.

Sutton angol követ szerint ugyan² *Desalleurs* mindent elkövetett most már, hogy a porta a magyar felkelőknek valami segítséget nyújtson, de az angol nem tartotta valószínűnek, hogy a török a magyar ügyekbe avatkozzék, míg az orosz háború tart. Rákóczi első sorban *Desalleurs*nek Baluze utasítása meghamisítottjának tulajdonította, hogy «a világ politikai épületének szerkezete alapján kezdett recsegn», s ő a francia diplomáciában csalódva, a dolgot többé a Péter czárral való találkozással sem tehette jóvá.³ Azonban van igazság abban a felfogásban,⁴ hogy *Desalleurs* épen azért izgatott az oroszok ellen, mert ezek a császár ügyes politikájának hatása alá kerültek s kétszínűen viselkedtek; és hogy «az orosz-török háborút és vele a magyar felkelés teljes leveretését, ha közbe nem jön a szatmári béke, Nagy Péter politikája idézte elő».

Desalleurs konstantinápolyi követségének többi részlete nem tartozik ide.⁵ Csak általában véve emlitem meg, hogy Rákóczi és

¹ Vetésy jelentése. Fiedler, II. 201—213. Szalay: Rákóczi bujdosása, 43—44. Zayzon Sándor a Századokban, 1915. 152—3.

² Levele 1711 május 29. Simonyi, III. 494—5.

³ Rákóczi önéletírása, 211—212.

⁴ Zayzon a Századokban, 1915. 157—8.

⁵ Érdekesen jellemzi követségét De Bonnac: Mémoire historique sur l'ambassade de France à Constantinople.

a bujdosók ügye iránt különösebb jóakaratot azontúl sem tanúsított. Mikor Pápai János 1712-ben a fejedelem leveleit elvitte hozzá és De Brüehez, nyíltan megírta Rákóczinak, hogy *«Desalort»* nem dícsérheti s benne annyira nem bízott, dogy De Brüet ösztönözte, vigye végbe a fejedelem megbízatását a követ tudta nélkül, kinek ebből semmi rövidsége nem lesz; a dragomán azonban nem vállalkozott és csak annyit ígért meg, hogy nem szól Desalleursnek.¹ Mindamellet Pápay tárgyalt a követtel is, a ki figyelmeztette, hogy ha a szultán most a császár ellen támad, a czár elveheti tőle a két oláh fejedelemséget s így a fejedelem merész tervei nagy áldozatba kerülnének.² Desalleurs különben régi barátjával, De Brüe dragománnal, csakhamar meghasonlott, s a nagyvezírrrel s török államférfiakkal is sokat bajoskodott. Felesége, a ki most már mellette volt, aggódva látta, hogy urát is utóleri Ferriol végzete, a nagyfokú idegesség. Különben már öregsége miatt sem bírta a munkát, minek következtében 1712-ben visszahívásáért folyamodott. Kérését XIV. Lajos akkor alkalmas ember hiányában nem teljesítette;³ 1714-ben Jean Louis Dusson, marquis *De Bonnac*, parancsot kapott ugyan, hogy Desalleurs helyébe követnek menjen Konstantinápolyba, de csak az új királynak, XV. Lajosnak újabb parancsára, 1716 júniusában utazhatott el új állomására. *Desalleurs* átadván neki hivatalát, október 7-én jelentést tett egész követségi működéséről.⁴

Hetvenhároméves korában mondott búcsút a közéletnek, a melyben haditéren altábornagyságig, diplomáciai téren pedig konstantinápolyi követségig vitte, de történelmi érdemeket sem az egyik, sem a másik tekintetben nem szerzett. A magyar ügyekben sem járt el olyan buzgón, a hogy azt akár XIV. Lajos, akár II. Rákóczi Ferencz érdekei megkövetelték volna. Konstantinápolyból Desalleurs 1717-ben érkezett meg Toulonba⁵ és jóformán el-

¹ Pápay Rákóczihoz 1712 aug. 3. Arch. R. VII. 191.

² Desalleurs levele : Hurumzachi, Documente, Suppl. I. 1., 412.

³ Dangeau : Journal, XIV. 277.

⁴ Századok, 1897. 545—552. De Bonnac id. m.

⁵ Dangeau, XVII. 14.

feledve, 1725-ben, 82 éves korában hunyt el.¹ Épen akkor, mikor a rodostói száműzetésben Rákóczi, kinek többet ártott, mint használt, azzal fejezte be politikai végrendeletét,² hogy dicsőségét találja abban, ki arra lelkesítette, hogy a törvényes szabadságért hazaszeretetből, uralkodásra és hatalomra nem vágyakozva cselekedjék.

Dr. MÁRKI SÁNDOR.

¹ Hengelmüller, I. 158.

² Testament politique et moral, 509. l.

I. RÁKÓCZY GYÖRGY BELEAVATKOZÁSA A 30 ÉVES HÁBORÚBA.

(Második közlemény.)

V.

A Kemény visszavonulása nyomán kigyuló új ellenoffenzívára való tekintettel kapkodott a fejedelem annyira az új tárgyalások felvételének a fonala után. Sőt azt is megselekedte, hogy Bisterfelddel a francia király velencei ágensére ráizentetett, ha az ígért summa okt. 20-ára nem lesz a portán, nem ő lesz az oka, ha megbékél a római császárral. S a mint a kassai «gyűlés» «elbomlott», bár a svécziai koronától és generáltól biztató levelet kapott aug. 16-án este, mégis lehúzódt Tokajra 19-én, a honnan szakadatlanul sürgeti György fiát, hogy a vármegyéket jó hadi-készülettel küldje ki, továbbá a székely és szász gyalogságot is indítsa útnak.

Közben Puchaim egyfolytában szorítja hátra a Garam-völgyétől az Ipolyig Kemény seregét, a mely aug. 24-én már Füleknél motoz. Ha hozzá vesszük ehhez a nagy nekilóduláshoz azt is, hogy Csíkból a legriasztóbb hírek keringenek a porta ravaszkodásával kapcsolatban Lupuj készülődéseiről és a szebeni polgármester kolomposága alatt a szászok forrongásáról, a melynek a szemmel-tartására Sebesi Miklós megy be, nem csodálkozhatunk, hogy Rákóczy levert, kedvetlen és lobbanékony. Ingerült lelkiállapota annyira fokozódik, hogy ráförmed fiára, miért nem kutatja ki, mi e hirekben a valóság és mi a tódítás. Rákóczy Györgytől nagy vigyázatlanság, írja Tokajból aug. 24-én a fejedelemasszonynak, hogy igaz, hű kémeket egynéhány rendbelit mind Drinápoly,

Nándorfejevárral felé alá nem küld, egyiknek jönni, másikkal menni kellene, úgy éltünk mi ott benn vele, elég görög lakik ott benn, zálogos emberek, Sebesi Miklós is tanálná, azért édesem szólítsad Rákóczy Györgyöt, ne csak aludjék, egyék, mulassék, hanem mindenfelé vigyázzék; mind Karánsebesből, Lugosból, egyébünnen is meghitt embereket küldjön alá, egyik az másikat ne tudja, miben jár, mind Drinápolyban elmenjenek, lássanak, halljanak, értsenek s minket is tartsanak igaz hírral. Nem hangolja jó kedvre Regécz eleste sem. Ezt a Patakról hozott ágyúkkal és 40 fontos golyókkal düledékké morzsolódott várat Őrsi Zsigmond szabad elvonulás és minden municzió, élelem visszahagyásának kikötése mellett feladta. A kapituláció aláírására kijött Őrsi vacsora fölött csodálkozva kérdezte a fejedelemtől, hol az ördögbe tanult pattantyúsok volnának azok a Nagyságodé? Regécz elfoglalásával hatalmas tromfot adott vissza a palatinusnak a fejedelem a borsi és újhelyi uradalmának a pusztításáért. A palatinust majd a guta ütötte meg a dühében, mikor értesült vára bukásáról, a mely fekvésénél fogva a fejedelem levelezését Kassa felé igen zavarta. Jól vagyon — úgymond — de az Isten a föld alá nem vét, avagy szintén a földig le nem vet, meg kell mutatnom, ha kő nem akarok lennem, hogy a hangyának is vagyon haragja. De az efféle leveleit Rákóczy «mosolygással csak csendesen mulatja vala el».¹

A mosolyt arra alapította, hogy hiszen a napokban küldte be Zsigmond fiát friss csapatokért Erdélybe, a melyek hamarosan ha kérkeznek, akkor megmutatja az armádának, merre van Bécs? Ezt a reményét csillantatja meg szept. elseji tokaji levelében is: Hallomás szerint némettség jön alá, de mi oly bizodalomban vagyunk, az Űristen ezután is mellettünk leszen s akadályt vet eleikben. Szept. 3-iki tudósításában is nagyon hivatkozik az Isten próbatételére és gondviselésére, hogy annyi csapást mért rá a szent neve dicsőségének a terjedésére és az ő hite nevedezésére, a mennyit elviselhet, de már tisztában van azzal, hogy a keserűség pohara meg fog telleni csordultig, mert Kemény János a helyett, hogy Rózsahegy (Rosomberk) felé hátrált volna — a tulajdon felfogása szerint — a bányavárosokon át a nyakán hozta eléje az ellenséget.

¹ Szalay 595. l. IV. k.

Rákóczyné ijedelmét azonban az eljövendő szenvedések kiállására való eme készségével nem tudta eloszlatni a fejedelem, sőt fokozta, mikor a pápistáknak az ő reliigiójához való idegenségét hírrelte és azt, hogy a papi jószágokat naponkint adton-adja «híveinek», a kikből annyi vagyon szemtelenül. Mindebből világosan kiolvasta az az okos asszony, hogy az a bizonyos «Pálfordulása», a mely a multkori német offenzivakor annyi bajt okozott a férjének, matematikai pontossággal fog bekövetkezni újból. Avagy talán a közélet veszedelmet nem érezhette-e ki abból, hogy a németeknek a láthatáron való jelentkezésével egyidőben Rákóczy sürgeti a várak, ú. m. : Fogaras, Déva, Szamosújvár, Várad, Jenő, Székelyhida takarását? Legyen bennük bőven búza, liszt, szalonna, borsó, lencse, káposzta, bor, eczet, piritott hús, vaj, méz, turó, kása, tüzi- és épületfa. Hiszen mindez a legvégső legrosszabbra való előkészület! A várak természetesen eme legvégső baj elhárítását czélozták, a mi ott lappanghat azon királyi óhajban, hogy Rákóczy vonja ki seregeit a 13 megyéből és bocsássa el, akkor ő is visszahívja az övéit. A fejedelemnek eszeágában sincs ezen mód cselekedni, jóllehet a sok esőben, vízben Bornemissza Pál már Szendrőtől három mérföldre szorult vissza a Hernád mellé az ellenséges derékhad nyomása elől. Ez a körülmény azonban nem gátolja őt, hogy szinte fitymálólag ne írja ennek ellenére a győzelmes ellenfélről szept. 8-án György fiának, hogy a németség lovagja-gyalogja 7000 ember, könnyű hada 2000 körül, ezeket is az ő hadainak a beteges és kevés volta tette bátrakká, hanem csak érkezzenek ki a kért csapatai Erdélyből, majd megmutatja, ki a legény a gáton?! És ha ez a 7000 ember mégis csúffá tenné őt amúgy Isten igazában és átszorítaná a Bodrogtközön túl a Tiszára, be a Biharságba, a Szilágyságba? akkorra, igen, akkorra lesz mihez nyulnia a «jól muniált» várakban. Ez a lehetőség pedig ott ólalkodott a lakása küszöbén. Hogy a végzetét és a németeket feltartóztassa, keménykedik, vagy legalább mutatja, hogy ellenáll a körömszakadtáig. Ám azért a mezőből, kivéve az ellenkezőket, a portyázókat, részint a várakba szállította a hadi népét, ú. m. : Patakba, Tokajba, Ónodba, Kassára, Szerencsre és Újhelybe, részint maga köré parancsolta, illetőleg az uradalmaiba. Ugyanekkor meg haza azt írja, hogy hívják segítségül az Istent, elnélkedjenek és vigyázzanak!

Bármennyire kötötte is azonban a fejedelem az ebet a karóhoz, hogy így lesz, amúgy lesz, csak érkezzék ki a fia, a veszedelmet naponkint jobban érezte, mert éreznie kellett. Az az elegáns (gesztussal) kézhordozással elintézett és a portyáktól folyton csapdosott 7000 ember arra ment, a merre akart, legfeljebb a csatákat kellett leráznia, mint a bikának a fülön függő szelindeket. Alsó-, Felső-Vadász, Halmaj, Megyaszó, Aszaló, mind a mellett tanúskodik, nem volt mitől tartaniok a királyiaknak. Az, hogy Szikszón Ferenczy István 300 lovassal 500 németet vert fel, Beken János Alsó-Vadászon szép nyereséggel járt és alkalmasint lecsapkodott a lengyel-németekben, mutatja, hogy csak a kijáróját merték meglepni és vágni. Különben Rakamazról szept. 20-án Rákóczy megmondja az okát, miért nem állhat ki döntő ütközetre. Bornemissza Pállal együtt tulajdon maga végezvén a mustrát, ama az eredményre jutott, hogy van 3000 gyalogosa, lovasa, még pedig harczálló lovasa 4—5000 a hajdusággal egyetemben és ezzel a haderővel — azt írja — «ember derék dolgot véghez nem vihet». De hogy valamihez kezdhessen, jónak látta bevárni a kassaiaktól ígért 2500 gyalogost és a többi városoktól megajánlott ugyancsak ekkora létszámú erőt. Ez még nem minden! Azonkívül a várakból is szándékozott kihozni őrségeket és összecsapni azokkal, a kiket Zsigmond fia kihozand magával. Rákóczynak ugyanis az erdélyieki e kell támaszkodnia jobbadán, mert Ung, Bereg, Ugocsa, Szatmár, Szabolcs, Sáros, Zemplén nem ülhetett fel mellé, lévén szaladóban errefelé az egész világ. Csodálkozásában összecsapja az ember a kezét, hogy ekkora haderővel akar rámenni 7000 németre! De megértjük, ha meghallgatjuk őt, a mint elpanaszolja a feleségének, hogy miért? Az ide kiváló, prédáláshoz szokott s tolvajláshoz tanult nemzet annyira elvetemedett, ha nem prédálhatna, semminek tartaná, most is, ha ember büntetni akarja, mindjárt az másfél közzé szökéssel s menetellel fenyegetődzik, kopját nem akar viselni. Ha nekem is olyan hadaim volnának, mint Sándornak, egy óra alatt vinnénk végbe előttünk álló dolgunkat. Magyarán szólva: a fegyelem hiánya miatt nem kezdhet semmihez. **A**nde a fejedelmi hadak fegyelmetlenségén kívül más oka is volt az ellenség előbbre hatolhatásának, jóllehet ez pestis, szökés és fegyver által naponkint romlott. Ezt a hibát viszont Rákóczyban találjuk

meg. Ő ugyanis seregeit a helyett, hogy összevonta és Puchaim elé vetette volna, uradalmi, várai, szőlői őrzésére és személyes ellenségei birtokainak a foglalatására, dúlására megszállta. A hadak ezen esztelen megosztatásán annyira felfortyant a fővezére, Kemény János, hogy Rimaszombatból Tokajba jött és lemondott állásáról s csak nagy nehezen, könyörgésre vállalta el újból.

De míg a fejedelemnél eljár a dolgában, az alatt szept. 24-én Aszalótól Megyaszón át Tarczalhoz, azután 26-án Somborhoz, majd a Szerencséhez nyomuló ellenség lovasságával Ibrányi brigádját megnyomta. Ezt a vereséget nem Ibrányi uram vigyázatlansága miatt esett alkalmatlanságáért fájalta Rákóczy, hiszen 100 emberénél feljebb alig veszett el, hanem a vele kapcsolatos eseményért. A királyiak t. i. benyomultak Szerencsre és nemcsak a várost gyujtották fel a házakban egyenkint rakván kanótokat, hanem, azonkívül, hogy a várat oly ocsmányul elrontották, kit sem török, tatár nem cselekedett volna, a mi keservesebb, még a fejedelem édes atyja rakott sírját is felbontották, az ólom- és fakoporsókat felhasogatták s az, mit bennük haszonra valót találtak, elvitték, a zászlókat elszaggatták és elhasogatták, csak a fájuk maradt meg. Ez a sírblás módfelett kihozta Rákóczyt a sodrából, de annyira még se, hogy derekasabb próbát mert volna kezdeni. Bizony nem mert, mivel nem lehetett neki. Féltette a seregét, a melyet mint a polyvát a szél, úgy fújhatott volna szét egy kiadósabb összecsapás. Határozottan inferioris helyzetben tudta magát Puchaim generálissal szemben. Ő nem is a fegyvereire támaszkodik, hanem az eszélyre. Ezt hangoztatja a fejedelemasszony előtt is okt. 2-iki tokaji levelében: eddig semmi jó alkalmat nem mulasztottunk el, az mi erőnkhez illendő volt, de nekünk igen tapogatva és vigyázva kell cselekednünk, ellenségeink igen gonosz practicasok, csalárdok, vasasok, *ha mi egyszer elvesztjük a győzelmet, kiváltképen olykor, mikor azok is távol vannak, a kikhez bízhatnánk, nem most épülnénk fel.* Íme egyenesen kirukkol vele a fejedelem, hogy házárdjátékot nem csinálhat egy döntő ütközet elfogadásával, mert — sereg nélkül maradna. Ezt a döntő ütközetet hogy elveszteni, az kétségen felül világos abból a tényből, hogy úgy az erdélyiek, mint az itt kinn valók, az igaz hívei! Bornemisszát is beleértve, egész a körömszakadtáig ellenzik, hogy szemben

víjanak meg. Az ő taktikájuk ebben merül ki: fárasszuk és nyughatatlankodtassuk az ellenfelet. Bottal kopót verni a nyúl után, már Rákóczy korában is meddő dolog volt. Aztán olyan katonasággal, a minő az övé volt, legalább ez év nyarán, isten kísértés lett volna döntést kierőszakolni. A bizonyítványt, a mely egyúttal beszédes jellemrajz számba is mehet, tulajdon maga állítja ki szept. 29-én a seregéről. Én édesem, írja Tokajról, többre magamat nem ígérhetem annál, az kit magadnak egynéhányszor megírtam már. Még vagyon ugyan sok azokban, a kik az szegény fejedelemmel (Bethlen Gábor) hadakoztak, de itt bizony tisztesség adassék sok mindeneknek, de se Petneházy István, Horváth István, Egri István, Béli Kelemen nincsen, az hajdu kapitányok rosszak, gazemberek, minapiak, az alattvalók tőlük nem félnek. Az urak közül itt kinn nincs Prini Gábor, Ferencz, Rhédey Ferencz se Kún László. Ezt mondja Rákóczy a saját tisztjeiről és főembereiről; a közemberekről, a hadsereg zöméről pedig számnélkülíszter panasolja, hogy megbízhatatlan, a Krisztusát is eladná pénzért és — lop, mint a szarka. Szept. 28-án a saját tokaji szőlőjében akasztatott fel két tolvajt. Ha meg móresre akarja taníttatni az enyveskezű népségét, nyíltan fenyegetődzik az átszökéssel. Tessék már most ilyen emberekkel verekedni avval a 7000 rendszerető, vasas, hadigyakorlott némettel, a kik az imperium különböző csataterain egész életükön át, hisz 20 év óta katonáskodók is akadnak közöttük, szagolták a vért és a puskaport svédrel, dánnal, francziával szemben. Bizony nehezen, jobban mondva sehogysem ment az. Ezért sokat is sopánkodik leveleiben a felesége, a mi a fejedelmet még jobban búsítja s nekibúsultában olykor jónak látja tisztázni is magát hitvese előtt és a remény égő szövéténekét meglöbogatni. Szent Pál — úgymond — nem vagyok, de ítéljen meg az Úristen, ha az én tehetségem szerént az ő igaz isteni tiszteletét s hazám szabadságát igazán meg nem igyekeztem oltalmazni és terjeszteni. Az itt kinn való vármegyék is két nap alatt mellénk érkezvén, az nagyhatalmú Úr Istennek áldásából előbb szállunk ellenségeinkhez.¹

Az «lebb» szállás csakugyan be is következett, de nem ám

¹ Tokaj, okt. 2.

azért, hogy különös kedvet kapott a fejedelem Puchaimmal derekasan összehorgolni. Korántsem, hanem mert Torstenson Lénárd Götzöt Csehországban megverte és győzelme után Morvának vette az útját, hogy a magyar-morva széleken keresse és találja meg Rákóczyval az egyesülést, a melynek a meggátlására Puchaimékat Aszalótól és a Hernád-völgyéből a Vág mellé visszakommandirozta III. Ferdinánd. Erre megjött neki is meg seregének is a megszük és az étvágyuk a visszahúzódo ellenség csapdosására és «nyukhatatlankodtatására», most már elő bátorkodott venni a régi rozsdás stratégiai elvet: az oldalán és a hátán csiripelni a németnek, de ha az eb hátracsikorítja a fogát, illik mellőle tágulni — mert harap.

VI.

A beköszöntő ősszel a fejedelem egészen másba foglalta magát, mint a nyáron, a mikor nagyon is defenzív harcokat viselt. Most, október elején offenzívába mehetett át már azért is, mivel Zsigmond fia az óhajton óhajtott erdélyi csapatokat kihozta szept. 29-én a harangodi táborba, a mely a Tisza, Hernád és Bodrog öntözte alsó zempléni síkságon nyaralt olyképen, hogy előre Abaújba, Borsodba és Gömörbe csak nyugtalanító csatákat bocsátott ki az ellenségre, mint a kaptárból a méhek szűrő-dongó rajokat. A háta mögött meg a Tiszán Tokajnál öreg hajókból két széles szekér féretű hídon szabad utat tartott fön magának a hátrálás esetére a teljes biztosságú Bodrogtőzbe, a melyen át embernek, állatnak egyre-másra hordták az élelmet és a takarmányt a bihari szélektől fel az egész Tiszahátról.

Miután a nagyszombati tractára a kellő utasításokkal ellátva útnak indította Lónyai Zsigmond, Nyári Bernát, Csernel György, Kőrösi és Zákány András uraimékat, maga is útnak vált «Isten áldomásából» azon csaták után, a melyeket még okt. 6-án Szendrő alatt motozó németseg nyakába küldött. Hogy hírt értsen a csatái mikéntvaló járásáról, maga is nyomon követte azokat okt. 14-én és Ónodba vivő útjában Gesztelyen járatott tábort. Ekkor már leesett a közmondásos Szent Mihály hava s minthogy hó, hideg és kedvetlen idő egy anyaméhből születnek, kutyának való téli zimánkó köszöntött be és fagyos szélroham gombolta-ránczigálta

a talpason a köpenyegét a Sajó völgyében. Mellette van Kemény János fővezére is, mert az a föltett szándéka, hogy a hadait csoportra veri és valamennyi ereje, alkalmatossága lesz, együtt cselekszik vele mindent. Nagyon szeretne valami érdemleges hadi aktusba fogni Rákóczy, hogy egyrészt a Ledniczét vívató palatinust megzavarja, másrészt, hogy olyan eredményt tudjon elérni, a mely egyenértékű Muránnyal, a melyet «elvesztett gondviseletlenül Illésházy Gábor rossz ifjú elméje és itálja miatt». Csakhogy már eleve kételyek merülnek fel benne a kiadós győzelmet illetőleg, különösen, mikor elvonultatja szemei előtt nyomorúságos helyzetét. Kitor belőle a keserű igazság és szinte látszik, hogy jól esik neki a lelki terhén való könnyítés. Meghidd édesem, tárja fel belsejét felesége előtt gesztelyi táborából október közepén, *vajki állhatatlan, elvetemedett, az hitet, becsületet, Isten tisztességét, hazája szabadságát semmire becsülő emberekkel vagyok nekem bajom. Hadunk szépen vagyok, de bizony ezzel senki ellenségét más nemzet nélkül szemben vírással bizony nem ver, kimiat csak ezzel mi feljebb sem igen mehetünk, noha bizony azt akarnánk, egy órában mehetnénk.*

Tulajdon szavaiból olvashatjuk ki a meggyőződését és tervét seregeiről és jövő hadakozásáról. Az előbbit, a mi illeti, az a hite, hogy bár szép számra nézve, de biz' az egyedül németet nem fog verni, kell mellé segítség. Ezt pedig két oldalról, a török és svéd részről várja, de csak «várja» a szó szoros értelmében, mert a valóságban nem kapja. A svédek eme magatartása nem is elégíti ki a fejedelmet valami nagyon, a mit leplezetlenül tollhegyre is tesz október 14-iki levelében. Ha a svécusok — úgymond — ezután is így fognának megfelelni fogadásoknak, én nem tudom, mi hasznát venném? Ím, holnapután leszen két egész holnapja, se levelüket, annál kevésbbé emberüket ez tíz holnap alatt nem láttuk, holott, ha mi hozzájuk elküldhettünk, annál inkább ők miért nem? *Mindannyi szükségem idején is egy emberbeli, egy fillérnyi segítségüket nem láttuk, sok írásinkra s kívánásinkra egy emberüket az portára be nem küldték, abbeli ígéretüknek is eleget nem tevének, egyedül szegény fejem fött, magamét költöttem, hazám pusztult.* És mégis, a mellett, hogy panaszkodik rájuk, belefoglalja a mindennapi imádságba az eljövételüket s míg megérkeznek, addig is a pártfogójának, a töröknek a segítségével szándékozik a Sajó völ-

gyéből kivetni Puchaimékat. Az ám, csakhogy a török ravasz számítással hitegeti, csalogatja őt, ígéreti a végbeliek mellé rendelését, de a valóságban Ferdinánd «kenegető politikája következtében» nemhogy megadná a segedelmet, sőt alattomban ellene is dolgozik a nógrád—gömöri, mint a tiszántúli végeken. Észreveszi Rákóczy ezt a bujkálódó holdvilág-politikát, a melynél fogva a szultán kegye hol felé sugárzik, hol elsötétedik, de mivel egyebet nem tehet ellene, hát hol a svédek érkezéseért rimánkodik, hol a magas portán üt egyet — szóval: *csak a török ne tökéletlenkednék, bárcsak 6000 jó lovast és 2000 jó gyalogost adna*, nem menne fel (t. i. Bécsbe) a német mindenestül.

Az ellenség azonban mégis felment annak ellenére, hogy pestisben a lengyel-német legénység igen halt, a magyar és horvát igen szökött és Rákóczy csatái mindennap — vágták. A Sajó völgyén kitakarodó némettség ugyanis október 30. táján oly gyors iramban vonult vissza, hogy a Boldva-parti Edelényen, Putnokon és Bánrévén át a nyomán induló fejedelmet a bányavárosok irányában 13 mérföldre hagyta maga mögött. A «sikerekkel» meg is van elégedve Rákóczy, a mit nov. 1-én a bánrévei táborából a hamis hireken ijedező feleségének, a ki bőjttel és imádsággal igyekezett jó végre bírni férje támadó hadjáratát, így ír meg: én sem magamat, sem hadaimat nem dicsérem s magasztalom, mindazonáltal az minemű felemás, inide-amoda vonó fegyvertelen, kedvetlen emberekkel én magam bizony eleget vittünk végben, kit az előttünk példa is megmutat.

Itt azt vethetné valaki ellen, hogy hiszen könnyű elfoglalni a visszavonuló ellenség által feladott pozíciókat és Rákóczy még azt is eredménynek tünteti fel? Ha mi mosolyogva fogadjuk is el sikernek az önszántából futó ellenség sarkában való előretörést, Rákóczy éppen a körülményeinél fogva sorozza ezt be győzelmei közé. Körülményeit részben elmondta feljebb, részben elmondja még alább. A helyzete ugyanis olyan, hogy egyfelől kedvetlen, fegyvertelen emberekkel kényszerül verekedni, másfelől titkos ellenséggel van körülvéve, a mi kétségen felül rosszabb az elsónél. Az alattomos rosszakaróiról egyébként van tudomása, a mi elővigyázatossá is teszi őt. Itt tagadhatatlan dolog — ujságolja haza —

sok ártalmas lelkek vannak s nehéz is őket megesmerni, mindazonáltal bizony tapogatva hisszünk.

Ezen elővigyázatos előnyomulás további folyamán a fejedelem bátoríttatva a svédek okt. 29-én kapott levelétől, nov. 2-án megérkezett Rimaszécsre, a honnan miután Fülel és Murány alá csatákat bocsátott és Balog meg Szendrő várát ostromzárolta, az előtte 10 mérföldnyire lévő Garamszegnél motoszkáló németre is küldött derekas ártókat, noha az hatalmas hegyek köziben ment erős utakon.

Ezen intézkedéseinek első gyümölcse az lett, hogy Balogvára nov. 12-én megadta magát. Ettől kezdve aztán jó ideig kézzel fogható eredményt nem tud felmutatni s pedig több oknál fogva. Egyik az, hogy az ellenség a Garam partján nemcsak megállott, de Batthyány Ádám 3000-nyi javarészt megyebeli lovassal megszorodva vissza is fordult ; a másik, hogy Szendrőnél az ostrom sehogy se akart előbbre menni. A harmadik baj az, hogy a városokon a pestis garmadával pusztítja az embereket, a táboron pedig a hagymáz. Halnak a székelyek, halnak az oláhok, ezekből bocsátott is haza Erdélybe, de vesznek a tatárok is. Különösen Miskolczon, Szentpéteren és Szikszón. Amazokat sajnálja Rákóczy, a tatárokat nem, ezeknek azt kívánja, bár kipusztulnának egy lábíg. De vész a lakosság is, főleg a Tiszántúl és a Kőrösök közén, a mi nagyon érinti a hadviselését, mert innen élelmet nem lehet szállítani, ez okból mindent szekereken kell Erdélyből fuvaroztatnia. És végül a legeslegnagyobb baja az volt, hogy a hirtelen keményre változott idő miatt seregei sürgették a kvártélyba szállást. Emaz általános óhajhoz az a súlyos körülmény is járult, hogy a téli zimankóban *elkedvetlenedett erdélyi vármegyék* már nemcsak ímmel-ámmal harczoltak, hanem *össze is játszottak a támadásba átmenvő 6000-nyi ellenséggel.*

Az erdélyi vármegyék eme latorsága¹ párosulva a török kétszínűségével végre is arra készítette a Kemény tanácsán induló fejedelmet, hogy tisztességes retirádát tett s elvonult a pusztára földre, mert könnyebb a vagyont mindenkor erősíteni, mintsem az elvesztettet előállítani. Ezenkívül még azon tractatusra nézve

¹ Rimaszécsi levele nov. 19.

is hátra szállt Rákóczy, hogy egyfelől a kiélt földön a gyomrán keresztül fogja megverni az ellenséget, másfelől idő nap előtt nem fogyasztja el azt a kevés hadviselő emberét, a kije még maradt.

Természetesen nagy riadással, gyorsan és rendetlenül ment végbe ez a hátrálás, mert nov. 28. körül Forgách Ádám egész Rimaszombatig törhetett előre 6000 emberével. A fejedelem, hogy a nagy lökés őt ne érje és személyét biztonságban tudja, Hernádnémetibe sietett le előtte az ellenség felé mintegy 4 mérföldre hagyván Kemény János fővezérét a hajdúsággal és fizetett derék hadával, továbbá Putnok körül Böjti Istvánt 1000 lóval és Vadászi Pált. A nagy szaladás azonban a fejedelem szerencséjére nem tartott sokáig, mert decz. 10-én Murány felé az ellenség mind visszavonult. Batthyány és Forgách eme hirtelen visszavonulásának oka 1. az volt, hogy a török ő előttük a végekből kicsapott, Szécsényt kirabolta és a Nyitra vize mellett 4 falut mindenestől elemelt; 2. Torstenson fényes győzelmet aratott Gallas fölött, a kinek a feltartóztatására a gömöri kirucczanásban részt vevő német ezredekől elkommandiroztatott a hadvezetőség. Rákóczyék ilyen formán a saját vitézségükön kívül megszabadulván az ellenségüktől, szép lassan visszacsordogáltak azon helyekre, a homét bolond-hirtelen kiszaladtak.

S mialatt a fejedelem Hidvégen, Ardón, Almáson és Csörgön át szacsvai táborából decz. 12-én Rozsnyóra ment, hogy elrendezze seregei téli szállását és a megyéket haza bocsássa, ezalatt Puchaim a bányavárosok közé hátrált a Vág-vonal őrzésére, mert az Elbe völgyén a cseh határok felé erősen nyomult előre Torstenson, hogy régi tervét, a Rákóczyval való egyesülést végrehajtsa. Ezt annál inkább gondolta megtehetni, mert Kemény János, miután Liszkánál egyesítette csoportra vert hadait, Gömörtől Turóczig foglalt magának téli kvartélyt. E közben beköszöntött szent Karácsony hete, a mélynek az üdvösséges megülésére a fejedelem Ónodba ment, hagyván a hadak előtt Bakos Uramat, mivel Kemény Jászvásárra ment lakodalomba a vajdához.

Ónodi tartózkodása alatt ép úgy nem nyugodott Rákóczy, mint máskor, mert nem engedték pihenni az ügyei, a multját és a jövőjét kutató gondolatai.

Mindenekelőtt beküldte György fiának azok névlajstromát,

a kik a nov. 28-iki ellenséggel való összejátszásnak, factiónak voltak a részesei. A lajstrom arra a végre való volt, hogy Büdöskutival és a háromszékiekkel azok vallattassanak és árestáltassanak, a kik pártoskodtak, azonkívül, tudja a fia, hogy ezeknek kik a rokonaik, hogy előlük szolgálva jól őriztesse magát. Alig küldte el a zavargók névjegyzékét, a mikor elővette a szentírást és benne olvasta az angyali szózatot : *pax hominibus bonæ voluntatis*. A szentírás békéje kapcsán átterelődik a gondolata a nagyszombati értekezletre, a hol Eszterházy, Lippay, Tiefenbach és Questenberg csinálják Lónyaiékkal «az ő békéjét», a melyről Zsigmond fia azt írta az édes anyjának decz. 17-én : kívánjuk úgy, hogy abból az Isten dücsősége, hazánk szabadsága ne romoljon, hanem inkább épüljön ; soknak jó reménysége vagyon hozzá, de nekem semmi sincs, kiváltképpen, ha azt istenesen, jól, állandóul akarjuk. S mintha látnoki szellemben beszélt volna az ifjú Rákóczy, bizony az apja békéje nem született meg még Szilveszter napjára sem, jóllehet október végétől vajúdott az. Ezért állott elő aztán az a helyzet, hogy míg a békekövetek Szilveszter éjjelén állítanak, tagadnak, érvelnek, követelnek és articulusokat idéznek egymásnak a nagyszombati fűtött tanyájukon, az alatt a gömöri és turóczy hegyek között a hajdú és a székely a markába fújva viraszt a strázsáján Rákóczy igaza fölött, lesve Puchaimnak Ujvár és Nyitra körül didergő 600 gyalogosát és 400 lovasát, a kik az okból kevesbedtek meg annyira, mert a többiek Götz táborlókukkal Morvába mentek a ropogó hóháton a megvert Gallás segedelmére.

A béke létrejöttének útjában állott a tárgyaló felek ószinteség hiánya, számítása és makacssága, a mi az áthidalhatatlan ürt még jobban növelte. Valjon lehetett-e ott békéről komolyan beszélni, a hol Rákóczy követelte nemcsak az ágostai és helvét hitvallások teljes szabadságát, hanem a jezsuiták teljes kiűzését is, míg ezzel szemben Lippay és pap társai «csak azért is» ragaszkodtak az eddigi protestáns-ingerlő és elnyomó politikájukhoz, a mennyiben a legmélyebb meggyőződés hangján hirdették, hogy a protestánsoktól elfoglalt templomokat már azért is kéznél tartják, mert ez az evangélikusoknak biztosított vallásszabadsággal csöppet sem ellenkezik, hiszen istentiszteletet lehet templomon

kívül is tartani. Lehetett-e továbbá ott békét várni, a hol az egyezkedő felek a kárpótlás pontjára nézve oly távol álltak egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől? Rákóczy ugyanis követelt 14 vármegyét és 6 várost, Ferdinánd követei viszont még a Bethlen Gábor bírtá 7 vármegyét se akarták átengedni.

Az erdélyi fejedelem tudta nagyon jól, hogy a magasra srófolt kívánalmaitól valósággal vissza fognak riadni a Ferdinándiak. Szinte jóleső örömmel ujságolja a fiának Ónodról decz. 31-én, mennyire megrökönyödött Eszterházy a követelményein: valóban búsul palatinus uram a kívánságunkon, sem alhatik, sem ehetik.

Már most az a kérdés, miben bizakodott Rákóczy, hogy oly «kihívó» kárpótlási ajánlatot tétetett? Semmiben másban, mint a svéd szövetségese győzelmében, a melynek a nagyságáról azt jelenti Erdélybe, hogy Torstenson a császárnak 16 regimentjét verte tönkre totaliter. Viszont a másik fél azon az alapon utasította vissza a követeléseket, hogy Czernin gróf nagykövetének a porta azt a határozott kijelentést tette még októberben, hogy Rákóczyt el fogja tiltani a svéd szövetség fűzésétől éppen akkor, a mikor a legválságosabb helyzetbe juttathatná Ferdinándot. S úgy látszik ebből az ígéretből eljutott valami a fejedelem füléhez is, mert nehéz szívvel van a törökre a hamissága miatt, a mi ha nem volna, még ezen a télen elmehetne ő a Dunáig, kiváltképp ha Kemény János uram nyélbe üthetné az állandó jó békességet Lupullal 1000 tatár felfogadhatása árán.¹

Mialatt 44 alkonyán és 45 elején megbizottjai a nagyszombati tractán imigyen huzavonakodtak Ferdinánd embereivel az 1638-beli gyűlés után elfoglalt templomok birtoka és a német praesidiumok átengedése fölött, alapítván megdönthetetlen érveiket az 1608. kettős bécsi béke 8. artikulusára, azalatt ő aszalói táborából seregeit részint házaikhoz, részint Liptóba küldte telelni, mert a nagy hóviharokban, a melyekről még jan. 24-iki nyíresi leveleiben is megemlékeznek,² hadi operációkhoz úgy sem lehetett fogni, annál is inkább, mivel Puchaim is inkább hátraszállt a galgóczi hegyekbe.

¹ 303. levél 1644. XII. 31.

² 306. levél.

nem pedig előbbre. Hadai elszállásolása után Varannón és Bártfajfalun át menve jan. 18-án Zborón találkozott a francia király futárjával, a ki a nyugati csataterek eseményeiről és urának szándékairól értesítette és felszólíthatta, hogy készüljön a nagy tavaszi offenzívára, a melyet a nyugati hatalmak a maguk részéről is meg fognak indítani. Rákóczy tényleg tett is nagy előkészületeket, a mi kitűnik egyfelől abból, hogy a pártján lévő 14 vármegyét és városokat Bártfára hívta össze febr. 16-ra gyűlésre, hogy beszámoljon nekik a nagyszombati békeértekezlet eddigi sikertelensége okairól, másrészt a fiához intézett felszólításából a hadak gyűjtésére vonatkozólag. A felszólításnak meg lett a szemmel látható foganatja, mert a székelyek, a vármegyék, az universitas mind gyülekeztek is, Lupul vajda kurtánjai felfogadása is javában folyt a fiatal Rákóczy febr. 26-iki gyulafehérvári levele szerint, sőt a gránátokat és mozsarakat is gyártották egyre-másra. Szükséges volt tagadhatatlanul fia részéről a sietős felkészülés, mert márcz. 1-én, mikor a bártfai gyűlés «elbomlott», Gyulafehérvárra azt írja neki az édes apja, hogy közönséges hír, miszerint Torstenson generál Csehországban van, épp ezért embert is, hadakat is csak készen kell tartania igen jó készüllettel s úgyszólván kell kiindítania, hogy hasznukat lehessen venni, ott bent (Erdélyben) maradjanak, és ki is jussanak.

Az öreg Rákóczynak két okból kellett ugyanis a had, egyfelől, mert a svéd közelgetésen kívül megneszelte, hogy Puchaim és a palatinus megmozdultak, csak a nagy hó tartóztatja őket, másfelől Szádvárát akarja elfoglalni. Ez utóbbit gyorsan szándékozik véghez vinni, ezért azt kívánja, hogy egyelőre a városok gyalogosai érkezzenek ki azonnal, a többiek u. m.: az udvari, mezei katonák, a kék gyalogosok, székelység, vármegyék csoportozzanak lassabban, az universitas gyalogjai plane csak márcz. 20-án jöjjenek ki. Ezen intézkedés után minthogy husvét hete is közelgett, másrészt meg, hogy márcz. 1-eji bártfai consultatiójának a végzéseit utólagosan meghányi-vetni szándékozott még jobban tanácsosaival, a fejedelem Munkácsra ment. Ide jöttek utána a nagyszombati békekövetei azzal az öröndetes jelentéssel, hogy az értekezlet szétbomlott és a svédek márcz. 6-án a császáriakon Jankaunál vívott teljes győzelmük után egyre-másra közelegnek

a magyar határok felé. Ezen svéd offenzívával szemben Puchaim nem tudott megállani, azért kitért előle a Vág völgye felé irányuló hátrálással vállalván azon feladatot, hogy megakadályozza a svéd-erdélyi csapatok egyesülését. Ferdinándnak természetesen nem lehetett csak Puchaim kardjára támaszkodnia, hanem a minden eszköz között fel kellett a diplomáciát is használnia, a mint fel is használta. Azon mesterkedett ugyanis, ha már nem képes a svédeket visszalökni Jankau után, legalább a francia-svéd-erdélyi koalíciót robbantja szét, a melynek az összedrótózására a francia király a futárát küldte még jan. 18-án Zboróra. A Habsburg ellenesek szövetkezése valóban rászorult egy kis utólagos «kitatarozásra», mert Rákóczy és a nyugati barátai között némi elhidegülés állott be a hadakozás folyama alatt, mert az 1643-iki gyulafehérvári megállapodások szerint nyújtandó pénzbeli segedelmet a szövetségesek nagy feledékenyen elhanyagolták. Rákóczy e miatt sokszor indulatosan panaszkodott is a fiának és nem egyszer olyan húrokat pengetett, különösen, ha a hadiszerecnse nem kedvezett a fegyverének, hogy tud ám ő meg is békélni a császárral, annál is inkább, mivel eddig is a maga szakállára verekedett, emberségét a szövetségeseinek éppen nem érezvén. Most április 9-én is panaszszal írja a fiának, hogy Torstensonnak 211,000 tallért kellene adnia nemsokára, a francziának pedig 133,000-et, kiről asszekurációja is vagyon. De a fejedelem egyszerre elfeledett minden multban szenvedett sérelmet a svéd győzelmek hatása alatt, el annyira, hogy ápr. 22-én Munkácson a svéd-francia szövetséget megújította, mert a fiához írt levele szerint *a római császárnak soha ilyen rosszul nem ment a dolga.* Ferdinánd figyelmét persze nem kerülte ki ez az ő számlájára menő nagy barátkozás. Ellensúlyozására, helyesebben a szétrobbantására a portán dolgozott tehát a diplomáciájával. *Törekvése éppen nem maradt meddő, mert kieszközölte, hogy Konstantinápolyból a letiltás kiadatott a fejedelemnek: hagyjon fel a további hadviseléssel.*

Rákóczynak a letiltás nem volt derült égből villámcsapás. Hiszen a császári követ minden lépéséről a legpontosabban értesült, elannyira pontosan, hogy mikor Serédy, az ő portai megbizottja a nagyvezír színeskedése következtében kedvező híreket küld, egyenesen azt írja Gyulafehérvára a családjának: tökéletlenség

a vezér szava, mert akarnak a hamisak megcsalni. A fejedelem szemeit felnyitotta, svéd és a franciaia követ, így tájékozódva volt az ellene irányuló aknamunkáról, a császári diplomácia minden fondorkodásáról és a török kétszínű magatartásáról. Ilyen körülmények között meglepetésszerűen nem hatott rá a portai leparancsolás, hiszen várta. Sőt tovább ment ezen a téren, egyszerűen nem törődött vele, legalább egyelőre nem. Felbátorította őt ezen nemtörődömségre Franciaország abbéli ígérete, hogy a parancsot visszavéteti a portával s ha a szultán nem engedne, *szabad kezet kap különbékét kötni a császárral a szövetségesei érdekeinek a szem előtt tartásával.*

Rákóczy, mivel el volt szánva az ellenségeskedés folytatására a letiltása daczára, megsürgette seregei kihozását. György fiának elrendeli április első felében, hogy Dániel Jánost 1000 lovassal és 2000 gyaloggal eressze útnak jó szerével és módjával és a többi székelységet is minden órában tartsa készen. A székelység készentartása azonban nem olyan könnyű, korántse higyük, a mint a fejedelem kívánta. Először egybe kellett gyűjteni azt. Az egybegyűjtés munkáját a kisebbik fiú végezte, Zsigmond, az édes anyja április 24-iki meghagyása szerint még pedig oly gyorsan, hogy május 7-én Szombatfalváról azt írhatta Lórántffy Zsuzsannának, hogy már a mustrát is elvégezte. Erre nemsokára második rendeletre megindul velük Deés felé május 11-én.

Az öreg Rákóczy minden nappal várja és sürgeti ezen erdélyi csapatait már az okért is, mert Puchaim fűzsendültével, a mint a havak eltakarodtak a mezőkről és a domboldalokról, megkezdte az ellenségeskedést. Neki azon feladat megoldása jutott, hogy a fejedelmieket kiszorítván a téli pozícióikból, megakadályozza az egyesülésüket a Morvából leereszkedő svédekkel.

VII.

Puchaim tehát egy új tavaszi offenzívát indított. Első támadásának nyomása következtében Szendrő alól Gyulay Ferencz és Gaudi Endre visszavonulnak, mire Rákóczy a Bodrogköz mögének a védelme alá Rakamazra parancsolja a hadait, a melyekkel szemben a Hernád-parti Aszalónál járát tábort a német főgenerális.

Egyelőre előőrsi csatározásokra szorítkozik mindkét fél, mert erős pozícióját egyik sem hajlandó elhagyni az annyira áhított döntő ütközetért. Rákóczy különösen félt kockáztatni a seregeit, mert ha csatát vesz, kedvét veszi a svédeknek a vele való egyesüléstől, már pedig ezt óhajton óhajtotta. Ez okból került minden véres mérkőzést, de minthogy az ellenség sarkában hüvelybe dugott karddal még se várhatott, mérgező portyák küldözgetésére szorítkozott. S míg a portyák összeakaszkodása halasztotta a döntést, egyre sürgette az erdélyiek kiérkezését, a mi viszont több oknál fogva késedelmet szenvedett. Egyszer azért, hogy fű nem volt, máskor árvíz futotta el a déesi mezőket, ismét a vármegyék maradtak otthon, vagy a székelyek lova volt hitvány. Addig-addig várta a jószerecsét és hadai kiérkezését a fejedelem, míg egyszer csak beköszöntött a fordulat május végén. A változást az a császári parancs idézte elő, a mely Puchaimot haladéktalanul felrendelte Bécs védelmére.

A mint gyors iramban megindult a visszavonulása, nosza rajta! megkezdődött a «Rákóczy-féle offenzíva» is. Egyszerre megjött a szíve-lelke az erdélyi tábornak és özönnel zúdult neki a csak nem rég kiürített Boldva-Sajó-Rima völgyének. Hogy ellenség nem igen állt előtte, hát nagy hirtelen ment, dörgött, villámlott, mint a nagy széllal-porral járó, de annál kevesebb esővel terhes viharfelhő, mely az alföldi pusztának neki szabadulva elnyeléssel fenyeget karámot, pásztort és nyáját, hanem azért néhány másodperc múlva kisüt utána a nap és ráhimzi tarjalagos széleire meg sötét tornyaitra a fellegeknek a megbékülés szent jelét: a szivárványt.

A gyors előrehatolás méreteit megérteti velünk a fejedelemnek junius elseji szentbeneki levele, a melyben elujságolja haza, hogy még ma megy Kistapolcsány tájára, holnapra Mátrához szállnak hadai, s holnaputánra kelve már a Vág mellett szándékozik lenni. Szép eredmény lett volna ez az előnyomulása Rákóczynak, ha seregei offenzív lökő erejének köszönhetten volna, de inkább tulajdoníthatta Puchaim sietségének, a mellyel Bécs alá igyekezett. A fejedelem, habár fentebbi soraiiban kilátásba helyezte a tapolcsányi útját, még se mehetett el, legalább a jelzett időben nem, neki még intézkednie kellett, mert a hadai által elfogott területet veszélyeztették a pártos várak, a kétszínű török és egy lengyel

betörés eshetősége. Eme közeli lehetőségekkel szembe kellett néznie, hogy, a míg seregei nyomán a svéd előcsapatokhoz siet, valami ne érje a hátában. Præventiv intézkedéseit edelényi táborából adja ki feleségének jun. 12-én rendszeres utasításban minden eshetőség gyülelembe vételével.

1. Leszámol a török csalárdságával és rablási kedvével. Erre vonatkozólag azt hagyja orvosságnak, «hogy az ő birodalmából» okot ne adjon senki a töröknek becsapásra, s ha ez mégis minden jószándék és igyekezet mellett bekövetkeznék, akkor az ostromzárolt Füleket, Balogvára és Putnok alól vagy Ónodból menjen katonaság a szorongatott szegénység oltalmára. Ezután áttér 2. a keményebb dióra, a jöhető lengyelországi distractióra, a miről, azt írja a fejedelemszónynak, nem igen kell tartania, mert nehezen létesülhet. Egyfelől, mivel a lengyel király és a respublica váltig hangoztatta, hogy nincs kedve beleelegyedni a háborúskodásba, az okból e két faktor nem tűrné meg a lengyel territoriumon való hadgyűjtést. Másfelől viszont azért is nehéz megcsinálni egy Lengyelországból irányuló betörést, mert a toborzást a király és a respublica magatartásából kifolyólag Felső-Magyarországon kellene megtartani az ide beszürenkező lengyel önkéntesek között, a mi meg szóba se jöhet, mivel neki módjában van a hadfelfogadásnak elébe vágni. Hogy miképen, szép sorjában elő is sorolja. A magyarországi hadgyűjtésnek ugyanis három helye lehet: az első a homonnai Krajnya (határszél), a második a makoviczai jószág, a harmadik a palócsai urak várjószága Dunavitz és a 13 város. Az első kettőnek könnyebben lehet orvosságát találni, mint a harmadiknak. A 13 városba, lévén zálogjogon Lengyelországé, könnyebben lehet a császárbárát krakkai vajdának becsúsztatni embereket, mint máshová. Itt tehát kissé körülményesebb volna a fellépés, mert lengyel terület, épp ezért fordult a lengyel királyhoz, hogy aggodalmát jelezze a krakkai vajda magatartása és az ebből eredhető kellemtelenségek miatt. Egyébként — úgymond — a fellépést úgy kell kezdeni, hogy meg kell előzni a praktikáját az ellenkezőknek. Az első lépés ugyanis az volna, hogy jó disciplinátus gyaloglovast küldene ki a fejedelemné Palocsára, a honnan meg lehetne akadályozni minden gyülekezését a felfogadottaknak, továbbá Duna-

vitz várát se volna nehéz elfoglalni. Az operáló katonaságot alkotnák a következők:

Szatmárról.....	100 gyalog	50 lovas
Munkácsi jószágból	100 «	— «
Kállóból.....	100 «	50 «
Tokajból	100 «	50 «
Ónodból	100 «	50 «
Kállóból.....	100 «	200 «
összesen	600 gyalog	400 lovas.
Azután a városok	200 gyalogosa ²	
hópénzre fogadott	200 «	

ezek közül a jó fegyveres legény kapna 4 frtot, a tizedes 5, Váradból Ibrányitól 100 gyalog-lovas, hajdúság és váradiaik és fizetett katonák — 500 lovas, lovas lenne 300 és 6 hétre kifizetve,

Tiszán innen és túl fekvő Rákóczy uradalomban lakó hajdúk a hegyi városokra és falvakra vetett gyalogosok 200 gyalog

Nagybánya	50 «
Szatmár városa	50 «

a Rákóczy uradalmak hajdúi kivételével összesen 1200 gyalog és 1200 lovas. Azonkívül ki kellene hivatni Rákóczy Györgyöt is Váradra, a kivel jöhetne vagy 2000 székely lovas és gyalogos, a kikhez még csatolni kellene az elmaradt székelyeket, mintegy 900 gyalogot és lovaszt Róthy vezetése alatt.

Ha végösszegezzük a fent elsorolt csapatokat, azt látjuk, hogy egy lengyel betörés esetére Rákóczynénak lenne csak úgy könnyedén számítva 5300 gyalog és lovas katonája. És ez nem minden. Rendelkezésére állhatnának még a végházak gyalogjai, lovasai, a városok jutalékai, Görgei Jób emberei, a makoviczai jószág szép számú gyalogosai és Máriássy katonái, az ungvári és terebesi jószág 100 embere, Sebesi Miklós kurtánjai és tatárjai, továbbá Máramaros megye 100 gyalogja. Még ezeket is hozzá véve a fenti végösszeghez, éppen nem túlozunk, ha azt mondjuk, hogy 10,000 embert úgy tudott volna Lorántffy Zsuzsánna összeszedni, mint egyet, ha férje távollétében valami meglepetés érte volna.

Végtére maradt a pártos várak ellen követendő eljárásra vonatkozó utasítás.

Legyen — úgymond — vigyázás Szádvárára, a mely körül Torna és Gömör megye ül, legyen figyelés az erdélyiek által őrzött Murányra és Fülekre ; Szepesvárára, a hol Görgei Jób 200 szepesi lándsása virraszt, Szendrőre, a mely alá a fellázadt fizetett hadak és a megszökött hajdúk helyébe friss újjármegyei (Abauj) és borsodi lovas-gyalogos került.¹

Mikor a fejedelemasszonynak papirra tette ezt a helyzetét kitűnően feltáró rendelkezéseit, még nem indult el Edelényből, hanem György fiának írt egy igen érdekes tartalmú levelet. Tudtára adja mindenekelőtt a szendrei zendülést, a melyet Bakos távollétében a hajdúság és a fizetett hadak rögtönöztek. A zsoldosok hamarosan lecsendesültek, a hajdúság ellenben Arló felé szökött. Útjában egész Rimaszombatig ölte-vágta a parasztság, az ónodi őrség is űzte, sok belefuladt a Tiszába s valami 30 drb-ot meg Edelénybe kísértek, a hol Rákóczi felakasztatta őket. Nagyobik felekezetük Erdélynek vette az útját a csíki és a háromszéki székelyekkel, ezeket is fogdostatni rendelte Ibrányinak és a kurtántatár-székely csapatokkal Nagyvárad felé nyomakodó Rákóczy Zsigmondnak.

A másik nagy ujságja a nagyszombatiak árulása. Forgácht. i. nagy titokban összeszúrta a levelet Nagyszombat lakóival, a mi miatt Rákóczy őrségének a várból ki kellett vonulnia, a melynek egy része eljött a táborba, de mintegy 100 lovas megszökött és a Vág völgyén felfelé bujdokolt. Liptóújvárt azonban elfogták őket és lekísérték a fejedelemhez, a ki szigorú törvényt láttatott fölöttük. Levele zártával szigorúan a lelkére köti fiának, hogy a székelyeket, tatárokat és kurtánokat küldje utána, a mire megindult főgenerálisa után.

Elindulva június 18-án Balogvára ostromlói kíséretében és Rimaszombatot érintve, 22-én Fülekre érkezik, a melyet az ő gyalogsága felgyújtott. Innen Ipolyságon és a neutrális levelet váltott Léván, Báton keresztül és Szent Benedeknél a Garamon át «a Bakos uramékkal való megegyezésre» a Nyitra völgyébe,

¹ 300. levél.

Nagytapolcsányba sietett, a hol teljesedésbe ment a régi vágya július 5-én: Douglas 7 sereg svédvel, «jó hadra valóval» bevonult a táborába.¹ Ime annyi reménykedés, bonyodalom és lemondás után régi álma valóra vált: kezét foghatott észak vitéz katonáival, az ő szövetségeseivel, a kikkel vállvetve azon dolgozott, hogy a Habsburg hatalmat a sarkaiból kiforgassa. Mondanom se kell, mennyire örült a rég óhajtott viszontlátásnak, a nagy eljövételnek. Csapott is örömeben olyan lakomát, amolyan ősi áldomást, hogy maga nem is akarja elmondani, hanem azt írja a feleségének, ha kíváncsi rá, Bessenyei Boldizsártól tudakolja meg. Ez a megmondhatója, mily becsülettel fogadta ebéden Duglast, «ki vele jól is lakott vala, de becsületesen.»²

Most már bátorítja is a fejedelemét, hogy elhiszi, nem kis gond a pártos várakra való vigyázás és gondviselés, ámde jó pozícióval Isten áldásából meg lehet felelni annak is, különösen ha Szendrőbe megakadályoztatja az élelem behordását az alája küldendő szepesi gyaloggal, továbbá ha a murányiakat szemmel tartatja a szepesiekkel és a szepesieket a sárosiakkal. Ha netán így se menne a dolog, 500 fegyveres gyalog és 600 lovas elég lesz rendtartásra, a kik mindig a kezeügyénél vannak, s ha nem volnának, ő is az székely lovasban szakaszthat, az hova kívántatik. És mindezek fölébe azon van, hogy mihelyest az generállal szemben lesz, jó ezer lovas svédet küldhessen alá. Magyarán szólva: kis miskának tartja a pártos várakat, mert ha ezeket nem bírják az ő fegyverei zabolán tartani, nem a legnagyobb baj, hiszen itt vannak a svédek, a jó fegyveresek, a fürge lovasok, a helyre legények. Ez a biztatás természetesen balzsam volt Rákóczynak, mert már annyira sötét színben látta a helyzetet a székelyek szökése, a szegénység között a kurtányok pusztítása (havasalföldi zsoldos lovasok), az ungvári udvarbíró híresztelte lengyel hadfogadás, a török rezgelődések és a belső ellenségek ágaskodása miatt, hogy Pocsajból június 29-én imádságos hangra fakadt leveleiben György fia előtt: mi felemeljük az mi szemünket az nagy hegyekre és az völgyekre, nem találunk több segedelmet, csak az

¹ 336. levél.

² Jul. 6. tapolcsányi levél.

Istenben nagyobb az erő; az ki mi ellenünk vagyon, az dolgunk, csak vigyáznunk és imádkoznunk, az mire Isten segít, el ne mulasztjuk.

Nagytapolcsányban nem sokáig tartózkodott a fejedelem, csak addig, a míg az utat szabaddá nem tették előtte Galgóc meghajlításával, a minek megtörténtével a Vág és Nyitra völgyén leereszkedett Nagyszombat felé. Meg akarta ugyanis lakoltatni ezt a várost hitelhagyásáért. És célja elé akadályt nem is igen gördítettek a császáriak, mert semmi előkészületeket se tettek Nagyszombat megoltalmazására, a mi arra késztette a lakókat, hogy már az expedíció előtt hanyatt-homlok meneküljenek a sebbel-lobbal sánczolt Pozsonyba, a hová Puchaim és a nádor nagyobb számú csapatokat vontak össze — Bécs védelmére.

Nagyszombat megfenyítése után Rákóczy haladéktalanul elindult Morva szélére s útközben nagyarányú intézkedéseket tett, a főtáborral Brünn alatt történő megegyezés után közösen végzendő vállalatokra. Nagytapolcsányban július 7-én kiadja orderét, hogy Kállóban gyűjtsék a salétromot, Patakon, Váradon és Munkácson törjék a port éjjel-nappal. Július 8-án hajnalban már Ripénynél áll és innen megsürgeti a feleségét, hogy a generálisa kérelmére 1000 drb. 24 fontos és 1500 drb. 12 fontos golyóbist szereztessen be Váradról, Kassáról, Munkácsról, Szatmárról, Tokajból, Kállóból és jó kíséreléssel éjjel s nappal küldesse majd a Liptószágra. A ripényi mezőkről eljövén július 15-én Szeniczén állapodott meg, a honnan akkora távolságra, mint Enyed Gyulafehérvárhoz, tehát 3 mérföldre fia, Zsigmond szállott táborba Leányvásárnál Kemény Jánossal, Bakos Gáborral, 8 nagyobb ágyúval és 14,000 emberrel.¹

Ezalatt Torstenson javában vívta Brünn (Birint) s noha 3 bástyáját már elfoglalták a svédek, Rákóczynak Korlátkőről július 24-én kelt levele szerint, Gallas mégis diadalmasan tartotta, pedig a por is meg az élelem is megfogyott úgy, hogy 10 emberre adtak naponként 4 font kenyeret. És ebben a kritikus pillanatban, mert az volt, hiszen Brünn egy része elveszett és Larmpersdorfnál (?) állt a Rákóczy-sereg készen a beavatkozásra, megtörténik a

¹ Szalay IV. 598. l.

nem várt fordulat . . . a Deus ex machina. Ennek oka abban keresendő, hogy Ferdinánd elővévén a jobbik eszét és mérlegelvén a világos tényállást, arra a meggyőződésre jutott, hogy ha a svéd-erdélyi csapatok kezét fognak a morva széleken, a világhatalmas Habsburg-dynasztia alighanem olyan emlékezetes vereséget szenved majd a tulajdon területén, otthon, hogy ebből bajosan lesz feltámadása. Azért Törös János útján az egyezkedés terére lépett Rákóczyval, ezuttal komolyan és nem azon fennhéjázó hangon, a mellyel követeit és megbizottait beszélgetni szokása volt a nagyszombati béketárgyalásokon, éreztetve azt, hogy a megszorult híres Habsburg-ház leereszkedve kitüntetéskép immel-ámmal szóba áll ugyan Erdély fejedelmével, a rangján alul lévő s a magyarországi hívei által gúnyiratban Kocsis Györgynek csúfolt Rákóczyval, de nem mint vele egyenrangú hadakozó féllal, hanem olyan támadójával, a ki tartsa szerencséjének, hogy előadhatja követői útján az ő megbizottai előtt a propositióit a meghallgattatás minden reménye nélkül. Természetesen nem mulasztotta el fűhöz-fához kapadozni sem, hogy Rákóczyt hajlandóvá tegye a vele való megbékélésre. S mi kínálkozott neki legjobb eszköznek a fejedelm megpuhítására? Hát a porta, a melyet már április-május havában fellovalt Ferdinánd a diplomáciája által: ha fel nem hagy a hadakozásával, makaessága következményeül a török háborút fogja a fejére vonni. A francia kormány magára vállalta a porta berzenkedésének pénzzel való eligazítását az ápr. 22-iki újra egyezkedésben, de mivel kevés összeggel fogott hozzá a török pénzhéségének a kielégítéséhez, a Habsburg fondorkodás célzt ért július végére: a nagyvezér csakugyan komolyan megsuhintotta Rákóczy feje fölött az elkerülhetetlen támadás veszedelmeinek az ostorát, ha ezuttal szóra nem hajlik. A fejedelem rögtön tisztában volt, a mikor tálczára kirakva hozta neki urának igérvényeit Törös János, hogy életének a legeslegkomolyabb pillanatait éli, a melyek hivatta vannak sorsdöntőleg határozni Erdély és az ő házának hatalma és jövődjé fölött. Más szóval, magyarán mondva, tudta, hogy két szék közül a pad alá ha nem akar jutni, Ferdinánd ajánlatait, a melyek fölött a török fenyegetés véres kardja lebegett, török-szakad, el kell fogadnia. Ezért írta haza július 25-én a szeniczei táborából, hogy «ennekem a békesség is kezemen vagyon,

kinek is 10 nap alatt el is kell válni bizony nem is károsan.» A habozó Rákóczy most, talán életében egyszer nem habozhatott; a fontoskodó, kákán csomót kereső, tanácskodni s latolgatni szerető, bibliás embernek, most kellett villámgyorsan és katonásan cselekednie: kívánalmainak szögére akasztásával elfogadni azt, a mit felkínálnak neki, mert nemcsak hogy kiszalad a markából, a mit fegyverrel szerzett, hanem még el is veszítheti azt, a mije örökségképen szállott rá. S legyen dicséretére mondva, jól határozott, mikor beadta a derekát, a mivel megmentette a megmenthetőt. És a midőn ezt tette, nem tévesztette szeme elől a szentírásnak sokszor használt idézetét: hiába dolgozik az ember a szőlőjében, ha nem segít munkálni azt az Úr! Ő is hiába hadakozott volna a Habsburg ellenességben találkozó svéd-francia érdekközösség kötelékében, mikor a hátában támadó török-habsburg erősoporttal szemben a mérkőzést fel nem vehette volna győztesen. Eme biztos tudatban elfogadta tehát a Torstensonnal való üres tisztelgésre devalválódott találkozás után *aug. 8-án a következő* ígéretek tárgyalási alapul:

Tokaj, Regécz és Tarczal uradalmaival egyetemben rá és fiaira szállnak örök jogon; nevezett várak birtokosait Ferdinánd fogja kártalanítani; hasonlókép Ecsed is a fejedelemé lesz Bethlen István és Péter magvaszakadása esetén. Abauj Kassával, Borsod, Zemplén, Bereg, Ugocsa, valamint Szatmár, Szabolcs, Szatmárnémeti, Kálló és Nagybánya a fejedelem birtokában maradnak életében, holtá után pedig a Tiszán innen való 5 megye Kassával visszazáll a királyra, míg Szatmár és Szabolcs a Rákóczy fiúk kezén marad életük fogytiglan; Szatmár vára és városa viszont a körülfekvő uradalmakkal Erdély birtokát képezi, de csak addig, a míg az erdélyi fejedelemségben ül a Rákóczy család. Emez előleges békepontok félreismerhetetlenül feltárják a király törekvését, hogy Rákóczyt személyes ambíciójában és házában igyekezett kielégíteni. S talán nincs-e ez így? Mit kapott Erdély, az ország? Szatmár várát a várossal és tartozékos uradalmaival és ezek birtoklása is a Rákóczy családtagok múltó organizmusához volt kötve. Valjon ezen csekély területi gyarapodással Erdély az engedélyezett békében, bárki mit mond, igenis a béke magyar királyi és szultáni engedéllyel született meg, méltó ellenértékét kapta-e meg mint

ország, azon keserves vér- és pénzáldozatokért, a melyeket hozott a vallás- és alkotmány szabadságért verekedő Rákóczy zászlai alatt? De hogy kapta meg, inkább csak a szemét törülték ki neki. Ha valaki nyertes volt a nagy hangon vallásosnak hirdetett hadakozásban, az Rákóczy volt és a családja. Úgy látszik, a Habsburg-ház elejétől fogva Rákóczy személyes háborújának fogta fel ezt a kardrántást, a melyben a vallást és alkotmány szabadságot csak amolyan közvélemény megnyerő címek-jelszavaknak tartotta, mert azon fáradozott, hogy elsősorban az egyéni ambíciók kielégítését keresse egyfelől azon megyékkel, a melyeket egyenesen a fejedelem kezéhez olvasott le, másfelől azon területekkel, a melyeket a fiai nevére táblázott be és csak utóljára vette figyelembe Erdélyt, de azt is csak úgy, hogy éppen ne maradjon üres marokkal, mintha úgy számított volna: Erdély te is, nesze semmi fogdd meg jól! Ferdinánd számítását és lélekismeretét semmi sem bizonyítja jobban, mint a következmények. Rákóczy valóban elfogadta az előleges békepontokat tárgyalási alapul, mert megtalálta bennük mindazt, a mit egyéni számítása fáradozásaiért, magán költségeiért és házának prestige növekedése szempontjából ellenértékül elfogadhatónak tartott. Nem vette észre, hogy mindezt csak azért engedélyezték neki, hogy ne tekintse a vállalkozását egészen kútba esettnek?! Nem látta be, hogy Bécs és Konstantinápoly mintegy a mellényzsebükből kirázott területi engedményekkel privatim elégítették ki azon vállalatáért, a melyet a rakamazi kiáltványa szerint ő országa érdekében indított meg úgy, hogy egész Erdély áll mögötte. Ha sohase, most megtanulhatta az ottomán pártfogója fellépéséből, hogy a független Erdély az ő és vele együtt azok fejében van meg, a kik azt hiszik. Meggyőződhetett róla, hogy hadakozását sem önhatalmúlag, a szabad elhatározásából vitte eddig, hanem ő úgy harcolt és addig, a hogyan és a meddig engedte a török őt «háborúsdit játszani a svéd-francia szövetségkötési után». Valahára a fejéhez üthetett most, hogy hiszen az ő szabadsága csak olyan, mint a lábánál fogva zsinigre kötött verébé, a melyet játékból a pajkos gyermek olyan magasra ereszt szálltában, a minőre akarja, s ha már nagyon belejött a repülésbe, egyszerűen visszarántja, a nélkül, hogy eljárását megokolná és a visszarántott meglapulni tartozik. Még örüljön, hogy ki nem

végezik. S miért van ez így? mert a ki mögötte áll és a zsineget szabályozza, szeszélyesen ereszti, az nyers erejére hatalmasabb, mint ő.

Szabad elhatározására nézve a zsinegre kötött verébhez hasonlatos Rákóczy az adott körülményekhez képest tagadhatatlanul igen okosan cselekedte, a mit tenne minden böcs ember hasonló helyzetben: megmentette Erdélyt, magát és a látszatot. Belement a svéd szövetségtől való elszakadásba, a mi az érem másik oldalára volt írva a területi recompenatióval szemben. Igaz, hogy egyelőre úgy tüntette fel a dolgot, mintha latolgatna-fontolgatna s mintegy rajta állana elfogadni vagy visszautasítani a békepontokat és a török pressiót, ezért haza homályos sejtésen kívül nem is írt semmit, ellenkezőleg, sürgette a marakodás folytatását, de ez már mit sem változtatott a sorsán. Augusztus 16-án például Lampersdorfnál még kéri a fejedelemasszonyt, mivel 2000-nél több hajdu nincs vele, a nagyobb felekezetük házukhoz szökött s az erdélyi pártról valók közül vagy 1400 tartózkodik otthon, Szaboles vármegyéből is 2000 java lovas melegszi a családi tűzhelyeinél, ezeket veresse össze és a Szendrő alá küldött Petki Istvánnal vigyáztasson az ellenséges várakra és ne tartson a Vág felől jöhető veszedelmektől, mert innét felől az ellenkezőknek nincs módjukban, hogy csak 1000 lovast is bocsáthassanak arrafelé alá. Ép az ellenfél keze megkötöttsége okából ajánlja, hogy semmi alkalmatosságot sem kell «elmúlatni» s ha kívánatik, ő még imitt *szép számú hadából* küldhet is alá. Íme, a feleségét még biztatja, — pedig csak két nap választotta el attól, hogy kimondja hivatalosan az előleges békepontok elfogadását — az egyik sorában, de már a másokban kénytelen bevallani, hogy lóg a levegőben valami. Ezt írja ugyanis: Klobusiczkytól bőven izentem szóval, ha állandó leszen az mit én végben vittem s nemzetemnek jó lelkeesmérete leszen, vagyon mit meghálálni mind az lelkiben és testiben. Az por és golyóbis nem kelletik (júl. 7-én N.-Tapolcsányból kérte), vissza kell vinni. Immár minden rabokat pénz nélkül kell elbocsátani mindkét részről. Az öreg Rákóczy itt nemesak titkolószik, hanem dicsekszik is az elért eredménnyel. Fia, Zsigmond azonban másképp vélekedik az egész békehajlandóságáról és az eredményről. Lumpen-

burgban¹ aug. 7-én a nála jelentkező Klobusiczkynak, a ki visszatérőben van édes anyjához, szóbeli és írásbeli izenetben ezeket mondja az édes apja békéjéről: Az mostani dolog Kegyelmes asszonyom, vagy leszen állandó, vagy sem; *ha nem leszen állandó, kétszer fogunk búsulni, bajlódni, ha pedig állandó leszen, igen félek, az két szék közt az földön ne maradjunk. Hajlandóság-jóakarattól, bizonyosan hidje nagyságod az dologra nincsen, hanem kételemégből, az mi ítéletünk szerint, ha meg leszen is, sokáig nem tart.*²

Lám, a kisebbik fiának ez volt a véleménye az apja béküléséről, de volt még ilyenebb nézet is, csakhogy azt már nem merte a papirra bízni, hanem négy szem közt bizalmas emberére, Klobusiczkyra, hogy az mondja meg az édes anyjának, a kihez jobban vonzódott, mint az apjához. Lórántffy Zsuzsánnának ebből a levélből az a könnyebbsége származott, hogy előre megnyugodhatott abban, a minek meg kellett lennie Isten rendeléséből, annak t. i., hogy férjének «kételemégből» hüvelybe kell dugnia a kardját. Meg is nyugodott a változhatatlanban, úgy, hogy mikor aug. 13-án a fejedelem arról értesítette, hogy e héten fog arrafelé alá indulni, mert in fine finaliter van a császár öfelségével való traktájának a vége, nem is sejtette, hogy «a kegyes» asszonynak éppen nem mond ujságot. Csupán a nagyobbik fiú előtt titok az egész békemű, mert ő még aug. 15-én is, a mint kitűnik édes anyjához írt leveléből, arról ábrándozik, hogy a csikiakat is Háromszéken mustrálja meg és három hét múlva Deésre megy, a honnan jobb móddal bír hadat kiindítani, ha kell. Ő még ott tart, hogy kizártnak hiszi a török támadást, mivel lovas hadának a dereka, az vrimelli (rumeliai) had Kandíára megyen. A valóságban pedig úgy volt, hogy Erdélyre ment volna, ha el nem fogadja az apja a rátukmált békéjét, a melyről panaszképen írja pár napra az anyjának, hogy a fejedelem clavissal ír a béke tractálása felől, de mi oka legyen, arról nem ír őnagysága. S a mikor már megtudta az okát, akkor annyira bef jezett tényvé vált az öreg Rákóczynak a hadból való kiállása, hogy az okáról egy időben értesült az öregnek hazafelé indulásáról,

¹ Tulajdonkép Lundenburg.

² 348. levél.

de most se egyenes úton, hanem az anyja leveléből, a mely Holicson a fejedelemtől aug. 23-ának hajnalán íródott.

A fejedelem tényleg elindult a holicsei mezőkről, a mint megírta a fejedelemasszonynak a fenti tudósításában. Minek is várt volna? A függöny legördültével vége lón a darabnak, mehetett, a merre a szeme látott.

VIII.

Rákóczy elég gyorsan, sőt igen gyorsan jött, mert aug. 28-án már Mátra-Verebélyről keltezi a levelét, a melyből megérthetjük nem minden mosoly nélkül, mit művelt volna ő, ha megszületik rá az alkalma. Arról van szó ugyanis, hogy Puchaim Újvár felé suhant el előtte aug. 27-én éjjel, mielőtt ő Verebélyre érkezett volna. Ha csak egy nappal előbb indul meg Morvából, épen Drégelypalánk és Léva között «tanálta volna elől Puchaim urat», s él Isten, soha száraz lábbal el nem ment volna mellőle, általesett volna rajta. Ugyan-ugyan? hát a végleges leszámolást épen erre az alkalomra kellett a fejedelemnek halasztania? Ha minden egyes alkalmat felhasznált volna Puchaim leverésére, hiszen nem egyszer állt vele szemben nem egy éjjel, hanem hónapokon át, akkor bizony a német generálisnak hírmondója se marad. Ez is csak olyan fogadkozás részéről a felesége előtt, mint amnyi száz más a hadakozása folyamán, hogy tigrisnek mutatkozzék be!

Ha azt hitte az öreg Rákóczy, hogy evvel az akarhatnámsággal a felesége bánatát enyhíti, akkor csalódott. A «kegyes» Lórántffy Zsuzsánát azonban megvigasztalni nem lehetett, mert figyelmeztette többször asszonyi jóvendőbelátó tehetségénél fogva a férjét, jóval előbb, mikor még azt kikerülhette volna, hogy ne vezettesse magát a svéd-francia festette délibáboktól, hanem keresse az elérhetőt a török ingerlése nélkül, mert a tűz mellől majd akkor kergetik el, a mikor a hamuból már-már kikaparta a gesztenyét. Ilyen tónusú panaszára szinte stereotip felelet volt a válasz a fejedelem részéről: ne búsítsa magát, mert a búsulásával őt is búsítja, a mi viszont beteggé teszi a testét-lelkét. Erre felhagyott a neki való panaszolkodásával és Zsigmond fiához fordult, a kivel közösen kritizálták az öreg cselekedeteit, hadakozását, generálisait és tanácsosait. Annál is inkább megtehették az egymásnak való panaszolko-

dást, mivel Zsigmond a seregek között lévén, közvetlen közelből láthatott mindent: Kemény Jánost, vezérkart, közlegényt és hallhatott terveket, elhatározásokat, külföldi híreket és török nekikészülődéseket. Láttuk már fentebb, hogy a «kételességből» kötött békéről is megvolt a maguk nézetük, a mikor a fejedelem csaknem áradozott a tőle való elragadtatástól. Egyikük sem mert szólni az «elért sikerek» ellen, hanem hallgatott azzal a különbséggel, hogy a fiú az apja iránti köteles engedelmességből és félelemből látszott hordozni a család terhét, az anya pedig csak búsongott. Tudta ezt jól a hozzá közelebb álló fia és osztozott is a bánatában, de mint jó gyermek, igyekezett megvigasztalni azzal, hogy legalább nyugalma lesz ezentúl. Az eddigi nyugtalanságáért — ez lesz a bére. Nagyságod sok búsulását — úgymond — Egerből aug. 28-án kelt levelében, kegyelmes asszonyom elhittem s tudom, *melyeknek oka nagyok*, már az békesség meg lévén az míg fog tartani, talán Nagyságodnak Isten kegyelméből nyugadalma leszen.

Mialatt apa és fiú a sors rendelkezésein vigasztaló kimagyarázkodásokkal igyekeznek megnyugodni, addig a fejedelem nagy magabizodalnában aug. 30-án Drégelypalánkra érkezik, a honnan vallásos-kenetes bevezetésű levélben intézkedik az előtte álló út megtételéről a többek között így: Az Úr istennek velünk tett sok jó tetteiért, noha a mi gvarlóságunk miatt elégséges hálát nem adhatunk, mindazonáltal azon akarok teljes tehetséggel, édesem, lenni, háladatlan fiának ne találtassam az én istenemnek, én azért írtam mindenüvé. Irt is valóban Rákóczy Györgynek és a feleségének. Az utóbbit kioktatja, minő óvintézkedéseket fogatosítson uradalmi megvédésére, a mikorra szept. 16-án Ónodba s innen 17-re Tokajba jön Morvából kiharancsolt seregével. Az óvintézkedések végrehajtása egyébként nem is volt olyan könnyű, a hogy az az első elgondolásra látszik, mert a Tisza-Bodrog és Sajó mellékén szanaszét kellett embereket kiállítani. Kellett Luczra vagy 30 gyalogost, a hol a derékhad száll át a Tiszán, kellett Tokajba a székely gyalogság miatt, a pataki utakra két magyarországi vármegye vonulása okáért, továbbá a Sajó-hernádmenti falvakra, falunkint 3—4-et, azonkívül a tályvai, mádi, zombori és keresztúri hegyek oltalmazására, azonkívül a

felső hegyekre és jószágaikra a Mármaros felé, mivel a «sok ellenség lovassa», Kassa mellől Ungvár és Bereg megyén ment be. Az útelállásokra és a tiszai kelőkre való vigyázások azért váltak szükségessé, mert a Rákóczy uradalmak mindenütt útjába estek a hazavonuló seregeknek és elsősorban ezeket kellett megvédelmezni a ragadozóktól. Hogy a seregtől elmaradozó katonák nem igen fogják tiszteletben tartani a magántulajdont, akárkié, a szőlőket, gyümölcsösöket, kerteket meg fogják szedni, a lovakat, teheneket elhajtják s minden kezebeli mozgathatót elvisznek a szegényektől csakúgy, mint a fejedelemtől és a nemzetes uraiméktől személyválogatás nélkül, azt bölcsen kiokoskodta Rákóczy. Ez okért a távoztatására a kihágásoknak vonultatott ki öröket és állatott ki a portája sarkára magánosokat, a merre ez a zenebonás hadmenet elhúzott. S ha netán egyes enyveskezű csapatok ellillannának a ragadományyal, Klobusiczky alatt a tiszai révekben a megfelelő készültséggel vigyáztatott azon parancs alatt, ha valakinél az ő, Kornis vagy Rákóczy Zsigmond levele nem leszen, át ne bocsássák a vízen, hanem fogják el és fosszák meg.

A fejedelemasszonynak nem volt semmi kifogása a rendelkezésekre való felhívás ellen, csak egy kicsit gyorsallotta az iramot, a mellyel jött a fejedelem. Akarom, írja Tokajból aug. 31-én, hogy Isten Ófelsége kegyelmedet egészségben hozza, de talán nem kellett volna oly sietve jőni kegyelmednek annyi haddal és az oda fel való ítéletre is nézve. De talán nem is annyira a sietés és a sok had bántotta Rákóczynét, mint inkább «az oda fel való ítélet». Ez pedig nem más, mint a pestis. Oly nagy mértékben uralkodott, hogy Kassán 50-et is temettek naponkint. Haltak Patakon, Ónodban és a környékén mindenütt elannyira, hogy nincs kinek élelmet szállítani a pataki udvarba. S mivel mint a tűz, úgy megyen «a ragály», tanácsolja a férjének, hogy a hálaadás napjának a megjelölésén kívül rendeljen el bőjtölést, hogy az Isten szüntesse meg «az nagy pestist is.»

Addig-addig közelgett Rákóczy a Tiszához, míg szept. 15-én Nagyváradra ért. Jól is tette, hogy haza sietett Erdélybe, mert a székelyek sehogy sem akarták elhinni, hogy béke van. Ezt elárulja az ifjú Rákóczy György édes anyjának Szászkezdről szept. 4-én datált levelében, a melyben bejelenti, hogy Háromszéket meg-

mustrálta, de meglévén a békesség, több széklet, hogy megmustráljon, nem ítéli szükségesnek; Ő kegyelmek valóban örülnek az békességnek, de az székely atyafiak nehezen hihetik. Kár pedig, mert megvolt, s hozzá oly sietve hozta az öreg Rákóczy a híret, hogy seregeit, kivéven a szorosan vele valókat, messze hagyta maga mögött térben és időben. Ő és hadai úgy voltak Erdéllyel, mint a vándormadarak a délvidékkel. A mint ezek különböző felekezetekben érkeznek a tengerpartjára, a szerint, a mint távolabb vidékekről verődnek össze s megesik, hogy az előbb érkezők elúnya a várakozást valamely vállalkozóbb vezér alatt elindulnak előre széles levegő vonalat fogva s felfejlődött csapatokkal neki vágva a horizont nélküli messzeségnek a vizek fölött, ekkép jöttek meg amazok is, t. i. Rákóczy katonái a Tisza partjára. Előbb a fejedelem érkezett meg, utána aztán más csapatok ereszkedtek le Morva széleiről a Vág, a Nyitra, a Garam, Ipoly s Torna völgyein és kísérő hegyein keresztül a tiszai révekhez, hogy rég nem látott tűzhelyüknél újra felvegyék a tábori élet után a félbeszakított polgári életet. Még szept. végén is vannak átköltözők a Tisza szélén Tokajnál. Ide rendelte őket Rákóczy az átszállításra megmustrálásuk után, a mi éppen nincs inyére a fejedelemasszonynak. Elhigvje kegyelmed, rimánkodik urának Mádról szept. 30-án, ez a föld megromol, mert talán kegyelmed meg sem gondolhatja azelőttihez képest az mint vagyon, mert csak szénát is szűken látni, sok időt foglal, míg mustra szerint általköltöznek. Azért arra kéri az urát, hogy akarata megmásításával hidason keltesse át az itt rekedt hadi népét, mert az a rendes mustrát úgy se várná be, mikor elég révet talál a Tiszán, a melynek a vízállása oly alacsony, hogy a konyhájukra szekeren vizet hordó ökreik meggondolták magukat és átmentek szekeresül a vízen, átmennek széltében a katonák is. De, meg folytatja, minek itt fogni azt a népet? a míg itt zsihong, a szegénységet rontja, már csak még se legyen nagyobb romlása a had miatt! S még egy körülmény javalja a minél előbb való áteresztését a fegyvereseknek — úgymond — a pestis, benne egyre-másra halmak az emberek, Patakon húsz is egy nap, feljebb a városokon 60.

Lassankint elfogytak a hazatakarodók, kiürültek tőlük az országútak, a községek, a városok és tiszai kelők, de megteltek a

tűzhelyek, a hol már javában meséltek a sebhelyesek és épek a boglyakemence barátságos melegénél a svédekről, németekről, a lefolyt ütközetekről, a hadi élet örömeiről és bajáról, a kótyavetyékről, a zsákmányolásokról és mindenről a hadakozás folyamán, a mihez csak az emlékezet nyúlhat vissza mintegy szép multhoz, mondom, a marczona hadfiak már mesélés között emlékeztek meg a viselt dolgaikról, Rákóczy György hadakozásáról, annyira a múlté volt minden, a mikor decz. 16-án Linzben a békekötésnek a vallást illető pontjai is végkép megállapítottak.

Ezek szerint: az 1608. 1. § és a felavatási oklevél 6. t.-cz. teljesen érvényben marad. Szabad a vallás gyakorlat mindenütt: mezőn, erdőn, végházban, falvakon és városokon minden rangú és rendű embernek. A zavarok folyamán elvett templomokat királyi biztosok adják vissza a tulajdonosaiknak, továbbá az evangélikusok által a királyhoz 1638-ban benyújtott sérelmek is orvoslást nyernek. A vallás dolgában ezután keletkező civakodások azonnal orvosoltatnak és a vallásszabadság ellen vétőket megbünteti az országgyűlés. Végezetül teljes bocsánatot nyer mindenki a királytól és az elfoglalt birtokok előbbi tulajdonosaik kezébe visszaszállnak.

Nem vézett hiába a magyar, a székely, a szász és a szilaj hajdú ivadék, nem hiába fázott és menetelt a gömöri, lipitai és treneséni hegyek között, kardrántásának, verejtékezésének, vagdalkozásának elnyerte az értékes jutalmát, világtörténelmileg híres-neves ajándékát: a legteljesebb vallásszabadságot. Két évvel hamarább kapta meg ezt, mint a nyugati fegyvertársa és hitsorsosa: mert ennek a világhíres weszfáliai béke csak 1648-ban adta meg a teljes vallásszabadságot. A kálvinista hajdúhoz, a lutheránus szász kereskedőhöz papja bátran és háboríthatatlanul szólhatott s általában az új vallások hívójéhez és dicsérhette Istenét ki-ki, a hogy lelke áhította. Ha valamire, hát arra büszkén mutathatott rá Rákóczy és harcsa bajszú katonája: érvényt szereztünk a törvény betűjének, a vallásszabadságnak. Megmutattuk, hogy a paraszt a karjával és a munkájával lehet a földesúr egész a *ius primæ noctis*-ig, de a lelkiismerete kizárólag csak az övé, illetőleg az Istenéé, a ki a baromi sorsra lealacsonyított testébe nem átalotta a hallhatatlan lelkét az ő isteni képmására teremtve belelehelni.

Dr. TóTH LÁSZLÓ.